

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

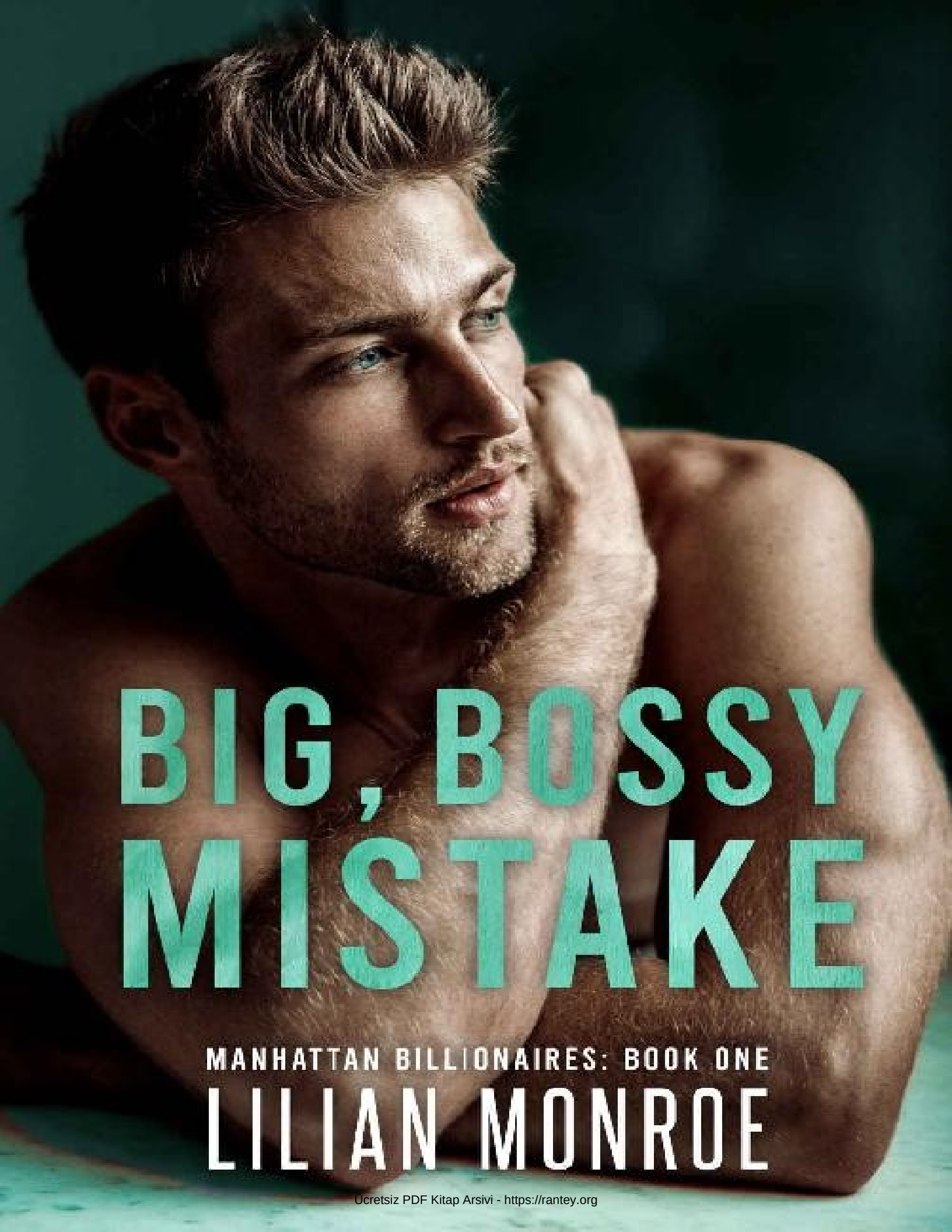
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BIG, BOSSY MISTAKE

MANHATTAN BILLIONAIRES: BOOK ONE

LILIAN MONROE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BÜYÜK, OTORİTER HATA

KAZARA HAMİLELİK ROMANTİZMİ

LILIAN MONROE

İÇİNDEKİLER

Ücretsiz Romanlar

1. [Dani](#)
2. [Dani](#)
3. [Emil](#)
4. [Dani](#)
5. [Emil](#)
6. [Dani](#)
7. [Emil](#)
8. [Dani](#)
9. [Emil](#)
10. [Dani](#)
11. [Emil](#)
12. [Dani](#)
13. [Emil](#)
14. [Dani](#)
15. [Dani](#)
16. [Emil](#)
17. [Dani](#)
18. [Emil](#)
19. [Dani](#)
20. [Emil](#)
21. [Dani](#)
22. [Dani](#)
23. [Emil](#)
24. [Dani](#)
25. [Emil](#)
26. [Dani](#)
27. [Emil](#)
28. [Dani](#)
29. [Dani](#)
30. [Dani](#)

Sonsöz

Kötü Prens

1. [Elle](#)

Lilian Monroe tarafından da

Telif Hakkı© 2021 Lilian Monroe Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, değerlendirme amacıyla kullanılan kısa alıntılar dışında, yazarın önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Eylem kişileriyle, yaşayan veya ölmüş nesnelerle, yerlerle veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

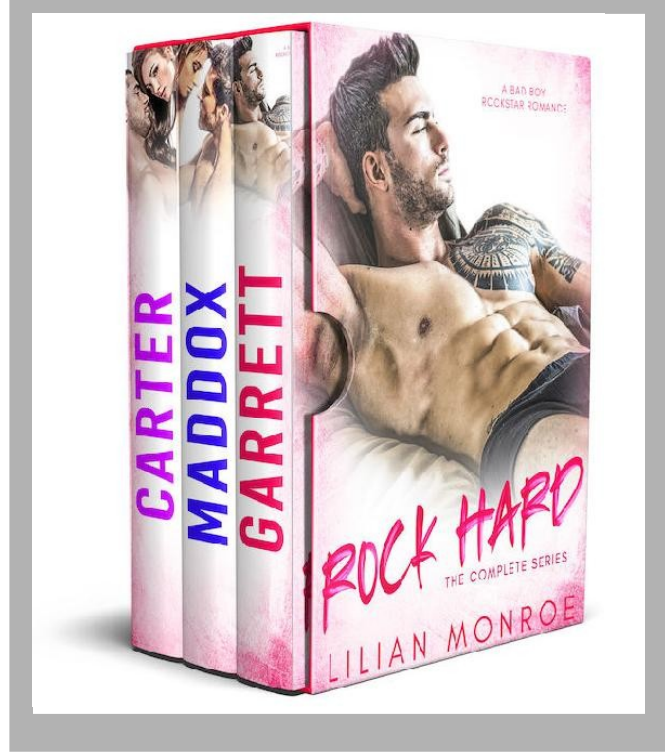
Bu bir ön inceleme kopyasıdır ve dağıtım için değildir Kapak

Fotoğrafi: Michelle Lancaster

Kapak Tasarımı: Emily Wittig

ÜÇ KİTAPIN DOĞRUDAN GELEN KUTUNUZA GÖNDERİLMESİNİ İSTER MİSİNİZ?
SATILAMAYACAK KADAR ATEŞLİ ÜÇ ROCK YILDIZI AŞKINA NE DERSİNİZ?

ROCK HARD SERİSİNİN TAMAMINI ALMAK İÇİN [BURAYA](http://www.lilianmonroe.com/rockhard) TIKLAYIN.
(WWW.LILIANMONROE.COM/ROCKHARD)

DANI

Özellikle agresif bir ekmek kızartma makinesinin yemeğimi çıkarmasını beklerken, bu gecenin - otuzuncu doğum günümün gecesı - korkunç bir şekilde doğru gitmek üzere olduğunu bilmiyordum... daha doğrusu yanlış.

Farkında olmadan, eşofmanlı kalçamı tezgâha yaslamış, elimde tereyağı bıçağı, tostumun şiddetli patlamasını bekliyorum.

Gerçekten de bu özel günün kaotik olduğu kabul edilen hayatımın yönünü değıştirmesi çok anlamlı. Dört yıl önce, yirmi altıncı doğum günüm, bir işte çalışıp istikrarlı bir yaşam sürerken -en azından görünürde- şu anki serseri halime dönüştüğüm gün oldu. Doğum günüm bir kutlamadan çok, hayatın hiç beklemediğim bir anda kafama bir tekme indirdiğini hatırlatan bir yıl oldu.

Dört yıl önceki o meşum günde, kırık kalbimin parçalarını alıp boş göğüs boşluğuma ittim, ardından cesaretimin zavallı kalıntılarını tek ve son bir kendini koruma eylemi için topladım. Önceki üç yıl boyunca hapishanem olan masanın arkasında otururken, düz, gri bir USB belleğı şirket bilgisayarına taktım ve yüzlerce belge, fotoğraf, rapor ve e-postayı cihaza kopyaladım. Bu dosyalar, çalıştığım şirketteki yaygın dolandırıcılık hakkında bulabildiğim her türlü kanıtı içeriyordu - benim de katıldığım dolandırıcılık. Bu benim elimdeki koz ve ölüm fermanımın bir araya getirilmiş haliydi. Küçük gri USB'yi Converse spor ayakkabılarımın içine soktum, sonra binanın dışına çıkana kadar isyan eden kalbimin ritmiyle yürüdüm - sonra koştum.

Ve koştu, koştu, koştu. Dört yıl boyunca.

Her nasılsa, askeri düzeydeki savunmamı açık bir şekilde aşan ve beni tüm arkadaşlık olayını denemeye ikna eden bir kadın için Manhattan'da gösterişli bir dairede ev bakıcılığı yapmaya başladım. Şimdi hayatımın başka bir keskin sola dönüş yapmasını bekliyorum.

Pırıl pırıl, paslanmaz çelik tost makinesi, neredeyse bir haftadır her gün kullanmama rağmen beni hâlâ ürküten bir hızla iki parça altın sarısı kızarmış ekmek çıkarıyor. Soldaki dilim tezgâhın üzerine düşüyor ve kırıntılar cilalı taş tezgâhın üzerine saçılıyor. Sağdaki ise tam ortasına, suç teşkil edecek miktarda tereyağı sürülmeye hazır bekleyen tabağıma düşüyor.

Bonnie otla beslenmiş güzel İrlanda tereyağı alıyor. Muhtemelen gözünü kırpmadan beş dolarlık blok tereyağı alabilmenin bir lüks olduğunun farkında bile değil.

Kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği için tost, yoksulluk içinde geçirdiğim dört yıl boyunca takdir ettiğim bir şey. Basit, kolay, çok yönlü, ucuz - tam olarak doyurucu olmasa da. Bonnie ona ev sahipliği yaparken buzdolabında, dondurucuda ve kilerde ne istersem yiyebileceğimi söyledi ama bu cömertliği kabul etmek beni hala kaşındırıyor.

En iyi ve tek arkadaşım bu eve üç ay önce taşındı ve bana bir iş konferansı için uzaktayken burayı sahipsiz bırakmaya dayanamayacağını söyledi. Evinde kalacak birine ne kadar çok ihtiyacı olduğunu abartılı bir şekilde dile getirmişti ama itiraz edecek durumda değildim, ben de ona uydum ve burada kalabileceğimi söyledim.

Teklifini kabul etmek tehlikeli bir şekilde sadakaya yakın hissettirdi, bu yüzden altı gündür bunu telafi etmek için tost yiyorum - tereyağı tüketimimde liberal olsam bile. Sürekli meteliksiz kalmanın karmik dengesi bu. Burada kalmak için yaptığı cömert teklifi kabul edeceğim ama kendi kilerimi yağmaladığım gibi onun kilerini yağmalamayacağım.

En azından önümüzdeki birkaç ay boyunca burada kalacağım haftada bir gece için kira ödememi kabul etti. Benden çok az para alıyor ama bununla daha sonra, yeterince param olduğunda ilgileneceğim.

Hâlâ bu arkadaşlık olayına alışmaya çalışıyorum. Vermek ve almak. Benim sorun yaşadığım kısım almak, çünkü çoğu zaman almak sizi bir başkasına borçlu hale getiriyor. Borçlu olmayı sevmiyorum. Tüm bağlardan özgür olmayı seviyorum. Gerekirse kaçmakta özgür olmayı. Her şeyi arkamda bırakmakta özgürüm ve kimsenin beni özlemeyeceğini biliyorum.

Muhteşem mutfağından devasa oturma odasına geçerken çıplak ayaklarım hiç ses çıkarmıyor. Evet, devasa, New York standartlarına göre bile. Önceki fare istilasına uğramış kulübem sadece mutfağa sığabilirdi. Pelüş kanepeye uzandığımda ayaklarım sehpaye çarpıyor. Tostumun köşesini dişlerimle koparıyorum, acımasızca çiğniyorum, kendime onu yemekten bıktığımı itiraf etmek istemiyorum. Bonnie'nin benim için özel olarak almış olması gereken yiyeceklere dalmamı engelleyen şey gururum ya da belki de utancım.

Yarın, gerçek yemek yiyebileceğim. Yeni işimin avantajları. İş sözleşmesinin bir parçası, yani en azından başkasının yemeğini yerken garip hissetmeyeceğim. Bir hafta içinde mevcut otuz iki adayın hepsini kovan milyarder iş adamının yatılı dadısı olacağım. Gönderilen son dadı -benden altı yıl daha tecrübeli parlak bir çocuk bakıcısı- gönderilmeden önce sadece kırk beş dakika dayanabildi.

Umarım kırk beş dakikadan daha uzun süre dayanırım, aksi takdirde geleceğimde birçok tost dilimi olacağını tahmin ediyorum.

Patronumuz Linda Delmar -Bonnie'nin ablası- bana çok uygun olacağımı söyledi. Yüksek profilli müşterilere hizmet vermek için özel olarak eğitilmiş nitelikli dadılardan oluşan uzun bir listenin son ismiyim. Ayrıca varilin dibi olarak da bilinir. Bir çaylak. Bir çaylak. Ajansın bu aşırı zengin, bekar babayı mutlu etmek için son umudu.

Ne şanslıyım.

Sinirlerimi yatıştırmak umuduyla, daha önce okumak için kullandığım tableti elime alıyorum. En sevdiğim teknoloji yayınından bir makaleyi açarken telefonum çalıyor.

Bonnie'nin adı çıkıyor. *Doğum günü kızı nasıl? Sonra bir duraklama oldu, Bu korkunç teknik saçmalığı okuyorsun, değil mi?*

Homurdanıyorum, parmaklarım klavyenin üzerinde uçuşuyor. *Neredeyse doğum günümü unutmayı başarmıştım. Ben sana söylemeden bunu bilmenin hâlâ ürkütücü olduğunu düşünüyorum. Ve okuma materyalimi yargılama.*

Eski hayatıma bağlı hissetmemi sağlayan tek şey bu teknoloji gevezeliği. Makaleler ve teknoloji yayınları, eski benle olan tüm bağlarımı kopardıktan sonra kendime izin verdiğim tek şey. Eğer bir laboratuvar da ya da tasarım ofisinde çalışarak teknolojinin öncülerinden biri olamayacaksam, en azından bu konuda bir şeyler okuyabilirim.

Üç nokta beliriyor ve Bonnie'nin yanıt vermesini beklerken kendimi makaleyi görmezden gelirken buluyorum. Beni her gün kontrol ediyordu - tıpkı bir yıl önce tanıştıktan sonra arkadaşlık için peşimden koştığı gibi. Beni kız kardeşiyle tanıştıran ve Linda'yı çocuk bakımı eğitimim ve sertifikam için ödeme yapmaya ikna eden oydu.

Tanıştığımızda, Bonnie'nin havalı müşterilerini havalı iş toplantıları için getirdiği havalı bir kokteyl barda çalışıyordum. Bonnie benden hoşlandı ve kış yanağımı çimdiklemeyi kendine görev edinen bir müşteriyi tekmelediğime tanık olduğunda arkadaş olabileceğimize karar verdi. Patronum o gün beni neredeyse kovuyordu; anlaşılan o müşteri, pahalı içkilere aptalca miktarda para harcayan bir müdavimdi. Popo çimdikleyen kişi, takım elbiseli adamların kartondan maketlerini üreten, ancak görünüşe göre bu takım elbiselilere nasıl düzgün bahşiş bırakılacağını öğretmeyen kibirli, ruhsuz bir yatırım bankacılığı şirketinde çalışan biriydi. Ben de bunu söyledim ve patronumun yüzü morardı. Bonnie gülmekten neredeyse sandalyesinden düşecekti. Yıllardır birinin dürüstçe bir şey söylediğini duymadığını söyledi ve ben ona telefon numaramı verene kadar gitmeyeceğini söyledi.

Bir yanım onun için bir proje olduğumu düşünüyor - biraz yiyecek, barınak, iş ve biraz sevgiye ihtiyacı olan saldırgan eğilimleri olan kayıp küçük bir köpek yavrusu.

Kaynaklarım var, Bonnie cevap veriyor. Doğum günü kutsaldır ve beni önceden uyardığın için aşağılandım.

Homurdanıyorum ve hüzünlü yemeğimin fotoğrafını çekiyorum. *Kutsal, ha?*

Bonnie anında cevap verir. *Sadece bekle. Sana bir sürprizim var.*

İnledim. Sürprizlerden nefret ederim, bu Bonnie'yi sonsuza kadar sevindiren bir gerçek. Altı ay önce, izinli olduğum tek gece evime geldi ve bana bir sürprizi olduğunu söyledi. Çaresizlik ve kör şehvet kokan insanlarla dolu felaket bir hızlı randevu etkinliği olduğu ortaya çıktı. İkimiz de romantizm açısından aradığımızı bulamadık ama ben özellikle yakışıklı bir adamın kafasına bir sürahi su fırlatırken, o da benim kafama bir sürahi su fırlattı. İkimiz de kükreyerek sarhoş olduk ve Bonnie geceyi başarılı olarak değerlendirdi.

Ertesi sabah isteksizce de olsa eğlendiğimi itiraf etmek zorunda kaldım. Bonnie bunu yaşamama izin vermedi.

Yazmaya devam ediyor. *Rahatlamaya ihtiyacın var ve bende tam sana göre bir şey var. Şu anda eve doğru geliyor. Eski hoo-ha'nın tozunu alıp onu bir gezintiye çıkarman için seni cesaretlendirebilir.*

Kukum gayet iyi, teşekkürler. Kanepeye çöküyorum, aptal gibi sırtırken boş tabağımı sehpanın üzerine bırakıyorum. Seks hayatımla çok fazla ilgileniyorsun.

Ne seks hayatı? Bonnie'nin kaşlarını kaldırışını, mesajından yayılan derin alaycılığı neredeyse görebiliyorum. İnsanları Wall Street'teki işinde profesyonel olduğuna inandırmayı nasıl başarıyor, aklım almıyor.

Zil sesi duyulduğunda başka bir mesaj yazıyordu. Kaşlarımı çatıyorum, kalbim aniden güm güm atıyor. Dört yıldır doğum günümü kutlamamıştım. Kutlayacak kimsem olmadı. Doğum günümü, seks hayatımı, benimle ilgili herhangi bir şeyi önemseyen kimse olmadı.

Aslında, kafama yediğim tekmenin yıldönümünü kutlamamak için elimden geleni yaptım.

Bonnie önemsiyor ama. Ve o benim arkadaşım. Benim için bir sürpriz planladı. Bu yüzden, tüm sağduyuma rağmen, dahili telefonun düğmesine bastım. "Evet?"

Gelen ses boğuk. "Danika Jen'i arıyorum.

- "İsmi sonu kesiliyor ama kalbim güm güm atıyor. Bonnie'den başka kimse onun dairesinde kaldığını bilmiyor. Belli ki bu onun doğum günü sürprizi.

Tereddüt ediyorum. Bonnie doğum günü sürprizleri ve hızlı randevular gibi şeyler yapsa da yine de sınırlarımı anlıyor. Konuşmadığım bazı şeyler olduğunu biliyor. Geçmişimin asla ifşa etmeyeceğim kısımları. Ama bu daireye, bu sığınağa yabancıların gelmesi düşüncesi beni tedirgin ediyor. Eski hayatımı geride bıraktım ve bir daha asla zayıf olmayacağıma yemin ettim.

Hiçbir zaman k o z olarak kullanmak için bir şey çalmak zorunda kalmayacağım bir konumda olmak. Asla kendimi bir silahla silahlandırmak zorunda kalacak kadar güçsüz hissetmemeye. balyozla hayatımı mahvedip çekip gidecektim.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, acı verici, şiddetli bir uyarı. *İçeri girmelerine izin verme, diyor. Eşyalarını al ve git. Bonnie çok yaklaştı. Yarınki işi unut. Kaç. Kaç. Koş. Koş.*

Öfkeli düşüncelerimi yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum. Bu içgüdüler beni yıllarca o küçük kasabadan bu küçük kasabaya savuran şeydi. Her ay telefon numaramı değiştirmeme, her dönüşte omzumun üzerinden bakmama, gece yarısı rengine saçları olan uzun boylu bir adam gördüğümde kalbimin durmasına neden olan şey. İçgüdülerim beni New York'a getirdi, büyük şehrin kimliğini gizlememe izin vereceğini umuyordum.

Boğazımdan hırıltılı bir nefes geçerken kendime *güvende* olduğumu söylüyorum. *Ben iyiyim*. Bu da gerçek. Eski sevgilim birkaç ay peşimi bırakmadı ama e-postamı ve telefon numaramı atıp adımları değiştirdikten sonra rahatsız etmeyi bıraktı. Yıllardır ondan haber almadım.

Yine de...

Bir nefes daha ve korku azalıyor. Bunu yapabilirim. Bu tek ve biricik arkadaşımın benim için planladığı bir doğum günü hediyesi. Reddedersen çok üzülür. Bir hafta boyunca kirasız evinde kalmama izin verdi ve bunu ona borçluyum. Şeytanlarımdan kurtulup bir kez olsun normal olabilirim.

"Zili çalacağım." Binanın ön kapısının kilidini açmak için düğmeye basıyorum, sonra tabağımı sehpadan alıp mutfaka bırakıyorum. İşim bittiğinde dairenin kapısı çalınıyor. Derin bir nefes alıyorum. Bunun seks hayatımla ne ilgisi var? Bonnie benim için bir erkek eskort tutmamış olsa iyi olur. Yemin ederim tutardı. Bana gülmekten altına işemesi için yüzümdeki ifadeyi görmesi bile gerekmezdi.

Ama kapıyı açtığımda, eşimin diğer tarafından dört kadın bana bakıyor. Öndeki kadın uzun boylu, kıvrak vücutlu, parlak kahverengi saçları profesyonelce fönlenmiş, ince vücudu özel dikim bir pantolon giymiş bir kadın. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Danika siz misiniz?"

Başımı salladım.

Kaşlarını kaldırıp eşofmanlarıma, tüylü çoraplarıma, ortaokuldan beri giydiğim koltuk altı delikli eski tişörtüme bakıyor. Gözleri başımın tepesine dökülmüş, hafif yağlı, kahverengimsi sarı saçlarıma kayıyor. "Buraya geldiğimizde hazır ve duş almış olacağın söylenmişti."

Kaşlarımı çattım. "Bana hiçbir şey söylenmedi. Sen kimsin?"

Arkasındaki üç kadın karşılıklı bakışıyor. Biri küçük bir el arabasının sapını tutuyor, ortadaki kolunda bir giysi çantası taşıyor, üçüncüsü ise omzunda kocaman bir spor çantası taşıyor. Hepsi bana göz kırıyor, şıklık ve üstünlük taşıyorlar. Başımın yan tarafını kaşıyorum, yağlı saçlarım topuzumdan dökülüyor.

Öndeki parlak saçlı kadın oflayıp pufluyor. "Geç kaldık, Danika." Kaşlarını çatıyor ve eliyle beni işaret ediyor. "Başlamamız gerekiyor."

Kapıyı suratlarına çarpabilirdim. Sürgüyü kilitleyip battaniyemin altına girebilir ve tüm bu sürprizi unutabilirdim.

Ama telefonum odanın öbür ucunda çalıyor ve saklanma içgüdüsüne karşı dışlarımla sikiyorum. Bonnie bunu planlamıştı. Ben güvendeyim. Ben iyiyim. Kimse gelmiyor.

Benden sonra. Bu yıllardır aldığım ilk doğum günü hediyesi. *Yıllardır.*

Ben de kenara çekilip saç ürünleri ve pahalı parfüm kokan dört kadının içeri girmesine izin verdim. Daireye değerlendirici bir gözle bakıyorlar ve baştaki kadın oturma odasının diğer ucundaki büyük aynayı işaret ediyor. Bir hareketlilik patlak veriyor.

İçlerinden birinin el arabasını açıp sıra sıra makyaj malzemelerini ortaya çıkarmasını izliyorum. Diğer kadın spor çantasını açıyor ve katlanır bir sandalye çıkarıyor. Giysi çantasının fermuarı açılıyor ve bir parça simli, göz kamaştırıcı kumaş görüyorum.

Parlak Saçlı Kadın manikürlü eliyle siyah kanvas sandalyeyi işaret ediyor - bir film yönetmeninin oturduğu türden bir sandalye. Kaşlarımı çatarak, bunalmış bir halde ayaklarımın beni sandalyeye taşımasına izin veriyorum ve oturuyorum. Spor çantalı kadın bana bir kadeh şampanya uzatıyor.

Tamam. Tabii. Mutlu yıllar bana, değil mi?

"Benim adım Erica. Saçınızı ben yapacağım," diyor spor çantalı kadın. Pırıl pırıl sarı saçları şık, düşük bir midilli şeklinde toplanmış. El arabalı kadını işaret ediyor. "Bu Yasmin. Makyajınızı o yapacak." Yasmin başıyla onaylıyor, sanki büyülmüş gibi el arabasındaki binlerce bölmeyi açmaya devam ediyor. Erica elinde giysi çantası olan kadını işaret ediyor. "Nathalie bizim asistanımız."

Gözlerim Parlak Saçlı Kadın'a kayıyor. "Ve sen?"

Gülümsemesi yırtıcılıktan başka bir şey değil. "Ben Viviane Howard, Howard Styling'in yöneticisiyim. Bu akşam için kişisel stilistinizim."

"Stilist," diye tekrarlıyorum, kelimenin tadına bakarak. Bonnie ne planlıyor?

"Sadece iki saatimiz var" -Viviane narin bir gümüş saatin sallandığı ince bileğine bakıyor- "seni hazırlamak için iki saatimiz var. Bu tür bir etkinlik için, biraz sıkışık olacak. Araba sizi almak için saat altıda burada olacak. Varış saatiniz altı buçuk olarak belirlendi, bu yüzden hızlı olmalıyız."

Kaşlarımı çattım. "Gideceğim etkinlik tam olarak nedir?"

Erica başını eğiyor. "Bu Yaz Balosu." Kelimeler yavaşça çıkıyor, sanki benim kalın kafalı olduğumu düşünüyormuş gibi. "Yılın en büyük etkinliği."

Bir nefesten diğerine ağızım kuruyor. Yaz Balosu'nu duymuştum. Met Gala gibi ama daha özel. Daha az ünlü, daha çok milyarder ve politikacı. Davetiyeler son derece gizli tutulur ve kapalı kapılar ardında neler olduğunu herkes tahmin edebilir. Bu zengin insanlar bebeklerini para uğruna kurban ediyor olabilirler, bunu herkes biliyor.

Ve ben kesinlikle ama kesinlikle davetli değilim.

Bonnie bütün gün serbest fon yöneticileriyle dirsek temasında olabilir ama onun bile zavallı yavru köpek arkadaşlarına dağıtacak Yaz Balosu davetiyeleri yok.

Viviane, Nathalie ile bakışıyor. "Doğru yerdeyiz, değil mi?" Genç kadın cevap vermeden gözlerini bana dikti. "Sen Danika Jensen mısın?"

"Ben Danika Jenckell," diye cevap veriyorum kaşlarımı çatarak. Bonnie ismi nasıl yanlış anlayabilirdi ki? "Emin misiniz?" -boğazımı temizliyorum- "Doğru kişiyi aradığınızdan emin misiniz? Yaz Balosu hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Bonnie bunu yapmaz, değil mi? Bu bir barda hızlı randevu değil. Yaz Balosu'na bilet nasıl alınıyor ki? Duyduğuma göre elli bin dolar tutuyormuş ve sadece sosyetenin üst tabakası gidebiliyormuş. Bunun için ne kadar para harcıyor? Neden böyle bir etkinlikten *hoşlanacağımı* düşünsün ki? Kulağa kabus gibi geliyor.

Hayır, bu yanlış. Bir hata var.

"Doğru adres burası," diyor Nathalie sulu bir sesle, telefonundan başını kaldırıp bakarak. "Doğru yerdeyiz."

Viviane dudağını çiğniyor, kırmızı ruju dişlerine bulaşıyor. Kapıda zili çaldığından beri ilk kez kararsız görünüyor ama soğukkanlı tavrını hemen geri alıyor. "Doğru yerdeyiz. Bizi bekliyordunuz, değil mi?"

"Evet." Kaşlarımı çattım. "Arkadaşım benim için bir sürprizi olduğunu söyledi."

"Böyle bir arkadaşı nasıl bulabilirim?" Erica hüzünlü bir şekilde iç geçiriyor ve tekrar aynaya bakmamı sağlamak için omzuma dokunuyor.

Koltuğa yerleşirken homurdanıyorum. "Çoğu zaman nefret dolu bir cadalog ol ve birinin sana acımasını um. Ben öyle yaptım."

Erica uzun altın rengi atkuyruğunu omzunun üzerinden atıyor ve bana sinisi bir gülümseme veriyor. Bana saçıma ne yapacağını anlatıyor, sonra ellerime şampuan ve saç kremi tutuşturup duş almamı emrediyor. Nedense -şok, muhtemelen- itaat ediyorum.

Saçlarımı şimdiye kadar gördüğüm en güzel kokulu ve pahalı görünümlü şampuanla yıkarken az önce olanları düşünüyorum. Bonnie bunun seks hayatımla ilgili olduğunu söyledi. Bana zengin arkadaşlarından birini mi ayarlamaya çalışıyor? Yaz Balosu aslında milyarderlerin eş değiştirme partisi mi? Hazırlanmak için kukumu tıraş etmeli miyim? Bunların hepsi ayrıntılı bir hile mi? Adım neden yanlış yazılmış olabilir?

Ne kadar çok düşünürsem, o kadar az anlam çıkarabiliyorum. Duştan bir buhar bulutu içinde çıktığımda, neredeyse yanlış kişiyi yakaladıklarına ikna oluyorum. Bir çeşit karışıklık olmuş. Tüm bu ihtişam... bana göre değil. Bornozum vücutuma sararak omuzlarımı dikleştiriyorum ve işin aslını öğrenmeye kararlı bir şekilde oturma odasına adım atıyorum. Yanlış kızı yakalamışlar. Bu Bonnie'nin sürprizi değil.

Ama ben odaya girer girmez Viviane gözlerini kocaman açarak ekibine emirler yağdırmaya başladı. Bana bakıyor ve ilerlememi işaret ediyor. "Saati yanlış hesaplamışız. Araba yirmi beş dakika içinde burada olacak. *Gitmeniz* gerekiyor."

"Bekle-"

"*Otur.*" Viviane parmaklarını yönetmen koltuğuna doğru şaklatıyor. Başımı sallamaya çalışıyorum. "Bir hata oldu."

"Elbette bir hata oldu. Yarım saatten kısa bir süre içinde sizi bu etkinliğe hazırlamamız gerekiyor. Hadi, *hadi, hadi!*"

"Hayır, *benimle* ilgili bir hatayı kastediyorum."

"Bu benim sorunum değil." Viviane dirseğinden tutup beni odanın diğer ucuna sürüklüyor. Saç kurutma makinesi çalışıyor ve Erica arkamdaki aynada beliriyor. Bir şey söylemeye çalışıyorum ama gürültü beni bastırıyor. Erica göz göze gelmiyoruz. Daha önce güler yüzlü ve cana yakın olan yüzü şimdi acımasız bir kararlılık maskesine dönüşmüş.

Yasmin yüzümde çalışmaya başlıyor ve başımı öne arkaya eğip gözlerimi kapatmamı, ağzımı açmamı, yukarı bakmamı, aşağı bakmamı emrederken konuşmıyorum. Benden uzaklaştığında ve saç kurutma makinesi kapandığında, farklı bir insan gibi görünüyorum. Gözlerim bir şekilde daha büyük görünüyor. Dudaklarım parlak, cildim fırçalanmış. Altın sarısı saçlarım ipeksi, yumuşak dalgalar halinde sırtımın ortasına kadar dökülüyor.

Vay be. Etrafımda tam zamanlı olarak böyle bir ekibin olması için neler vermezdim.

Hayatımda hiç bu kadar iyi görünmemiştim.

"Yukarı." Viviane'in emirleri kesik kesik. Bana doğru bir elbise tutan Nathalie'ye başıyla selam veriyor. Üzerimde sadece iç çamaşırı var, sütyen yok ama hanımlar aldırıyor gibi görünüyor. Viviane beni acele ettirmek için parmaklarını şaklatıyor ve saatini tekrar kontrol ediyor.

Derin bir nefes alarak bornozum bırakıyorum ve elbisenin içine giriyorum. Nathalie elbiseyi omuzlarımdan geçirip arkamdan fermuarını çekiyor ve ben de dönüp aynada kendime bakıyorum.

Gözlerim büyüdü. "Bu... müstehcen." Ellerimi, göğüslerimin tam olarak sergilendiği dalan yakanın ön kısmında gezdiriyorum. *Tam* teşhirden bahsediyorum. İki ince askı gümüş, payetli kumaşı tutuyor, yaka göğüslerimin arasından neredeyse göbeğime kadar iniyor. Katıdan transparana, kumaş parıldıyor ve değişiyor, böylece neyin ten, neyin gerçek kumaş olduğunu bilemiyorum. Su, buz ya da parıldayan milyonlarca mücevher gibi görünüyor. Elbise belimi ve kalçalarımı sardıktan sonra bacaklarımın üzerinde hafifçe genişliyor. Sanki benim için yapılmış gibi, göğüs kısmı hariç.

En azından meme uçlarım görünmüyor. Ama diğer her şeyim görünüyor.

Viviane kollarını kavuşturup bir elini kaldırarak çenesini başparmağı ve işaret parmağı arasında sıkıştırırken kaşlarımı çatıyorum. Başını eğip göğsüme bakıyor. "Sen..." Ellerini iki kavun tutar gibi göğsünün önünde birleştiriyor. "Ölçülerinizi istediğimizden beri bir iş yaptırdınız mı?"

"Göğüs ameliyatı olup olmadığımı mı soruyorsunuz?" "Bize A cup olduğun söylendi."

Sadece gülüyorum, sonra tekrar aynaya bakıp başımı sallıyorum. "Kesinlikle yanlış kişiyle konuşuyorsun. Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum. Bir karışıklık olmuş."

Viviane ağzını açıyor ama bir şey söyleyemeden telefonu çalıyor. Ekranı bir göz atar. "Araba geldi."

"Beni duydun mu? Bu benim elbisem değil."

"Tabii ki değil. Sabah almak için geri geleceğiz." "Hayır, ben-"

"Gitmemiz gerek."

Diğer bayanlar çoktan eşyalarını topladılar.

Gözlerimi kocaman açarak, bana doğru itilen bir çift ayakkabıyı ayağıma geçiriyorum - bir şekilde uyuyorlar. Belki de bu Bonnie'ydi? Başka türlü her şey nasıl uyabilirdi ki? Genelde göğüs dekoltesi olmayan şeyler giyerim, belki de sutyen ölçümü yanlış almıştır.

Aynada kendime bir kez daha bakıyorum. Elbisenin sırt kısmına, kıvrımlarımı mükemmel bir şekilde sarışına bakarken küçük bir heyecan midemi delip geçiyor. Kendimi... güzel hissediyorum. Seksi. Güzel.

Belki de beni artık protesto etmekten alıkoyan saf kibirdir. Belki de bugün doğum günüm olduğu ve yıllardır kutlayacak bir şey bulamadığım içindir. Belki de Viviane'in yüzündeki saçma sapan ifade

Kapıdan çıkarken onu takip ediyorum, anahtarlarımı, cüzdanımı ve telefonumu içeri sokmadan önce bana verdiği uyumlu clutch'ı kabul ediyorum.

Asansörle aşağı inerken telefonun ekranına bakıyorum. Bonnie'nin mesajı sinirlerimi yatıştırıyor: *Umarım hediyeni en iyi şekilde değerlendirirsin ;)*

Kalbim güm güm atarken telefonumu elime aldım. Bunu o planlamıştı. En iyi arkadaşım bana Manhattan Yaz Balosu için bir bilet aldı. *Bana.*

Havada tüylerimi diken diken eden hafif bir serinlik var. Şapkasıyla uyumlu siyah bir üniforma giymiş olan şoför, arabanın arka kapısını açık tutarken bana küçük bir selam veriyor ve ben de içeri süzülüyorum. Viviane elbisemi bir kez daha düzeltiyor, sonra memnun bir şekilde başını sallıyor.

Hata ya da değil, Yaz Balosu'na gidiyorum.

DANI

Ben hiç baloya gitmedim. Lise baloma bile gitmedim. Hayatım parçalanmadan, kaçmadan, ilişkimden, işimden ve geleceğimden vazgeçmeden önce bile, buna yaklaşan bir şey görmemiştim.

Büyük, görkemli bir binaya varıyoruz, tanımadığım çağdaş bir müze. Manhattan'da çok az zaman geçiriyorum, özellikle de kokteyl bardaki işimden ayrıldığımdan beri. Binanın girişi yüksek sütunlarla çerçevelenmiş, kapılardan bloğun diğer ucundaki araba sırasına kadar uzanan uzun bir kırmızı halı var. Yüzlerce fotoğrafçı binanın ön tarafında en iyi yerleri kapmak için mücadele ediyor, önlerinde caka satan kadın ve erkeklere bağıyorlar.

Gerçek bir kırmızı halı etkinliğindeyim. Ben buraya ait değilim. Bu bir hata. Nemli avuçlarımla elbisemin tehlikeli derecede düşük yakasını düzeltiyorum, kalbimin şiddetli gümbürtüsü parmaklarıma çarpıyor.

Kapımı bir uşak açtı. Bana başıyla küçük bir selam veriyor, bir hürmet gösterisi. Sanki ondan farklıymışım gibi. Sanki o kıpkırmızı halıya aitmişim gibi. Onun ötesinde, mücevherler ve pahalı elbiseler içinde insanlar kameraların önünde poz veriyor, kendini beğenmiş, zengin ve kendi hallerinde görünüyorlar.

Bonnie bunu planlamadı. Bir karışıklık olmuş. Bunu iliklerime kadar biliyorum ama şoföre beni götürmesini söylemek için ağzımı açtığımda Viviane kapıda beliriyor ve beni dışarı sürüklüyor. Başka bir arabayla gelmiş olmalılar. Yasmin yüzüme son bir kez bakıp alnıma neredeyse beni geriye düşürecek kadar güçlü bir leke sürerken Viviane elbisemi kabartıyor ve askılarını ayarlıyor. Sonra kenara çekiliyorlar ve benimle kapı arasında sadece fotoğrafçıların uzun çizgisi kalıyor.

Bir kalbin bu kadar sert atması sağlıklı olamaz. Fotoğrafçılar...hayır. Fotoğraf çektiremem. Dört yılımı sosyal medyadan uzak durarak geçirdim; bu aptalca maskaralık yüzünden mahvolmasına izin vermeyeceğim. Gitmem gerek. Doğum günümün, Bonnie'nin, her şeyin canı cehenneme. Yarın yeni işime başlayacağım ve umarım ortadan kaybolurum. Burada, şehirde sakın bir hayat sürebilirim. Radarın altında kalabilirim. Kibirli bir milyarderin yeni dadısı, diğer *adıyla yardımcısı* olurum. Görünmez olacağım, tam istediğim gibi.

"O burada," diyor Viviane kulağıma.

Umursamamalıydım ama düşüncelerimin dağılmasını engelleyemiyorum. Kendimi "Kim?" diye sorarken buluyorum ve bakışlarını arkamızda duran parlak gümüş arabaya çeviriyorum. Gözlerimi kısarak ön tarafına baktığımda bunun bir Bentley olduğunu fark edince kaşlarım havaya kalkıyor. Bentley'ler hakkında *çok* pahalı oldukları gerçeği dışında hiçbir şey bilmiyorum. Vale aceleyle yanımıza geliyor ve personelin, fotoğrafçıların ve konukların üzerine bir tür sessiz bekleyiş çöküyor.

Hayatımda gördüğüm en güzel adam arabanın arka koltuğundan çıktı. Papyonunu çekirtmeden önce kol düğmelerini düzeltiyor ve toplanan kalabalığa değerlendirici bir göz atıyor. Vücudunun her güçlü çizgisi kibir ve mutlak üstünlüğü haykırıyor. Fotoğrafçılar dikkatini çekmek için bağırmaya başlıyor ama ne dediklerini anlayamıyorum. Gelişinin neden olduğu gürültüden adını seçemiyorum.

Kan yüzüme, göğsüme hücum ediyor, kulaklarımda çınlıyor. Bakmadan duramıyorum.

Uzun boylu. Geniş omuzları ince bir bele kadar iniyor, vücudunu nasıl kullanacağını biliyormuş gibi hareket ediyor. Yüzü okunmaz bir maske, parlak mavi gözleri kırmızı halının üzerinde geziniyor, çenesi sanki üzerinde yürüdüğü zeminin sahibiymiş gibi yukarı kalkık. Belki de öyledir. Böyle bir etkinliğe ne tür güçlü insanların geldiğini kim bilebilir?

Bu da bana neden *burada olduğumu* hatırlatıyor.

Viviane, yanaklarını hafifçe kızartarak ona doğru ilerliyor. Atılganlığı, hızlı yorumları gitmiştir. Ona doğru yürürken hafif esintide bir söğüt ağacı gibi sallanıyor, yüzünde hülyalı bir gülümseme var. Kadın adamın koluna dokunduğunda adam hafifçe geriliyor ama kadın bana doğru bir işaret yapıyor ve adamın gözleri de onu takip ediyor.

Benim için.

Göğsüme.

Ayaklarıma

kadar.

Sonra tekrar yukarı.

İşkence edercesine yavaş, bakışları fiziksel bir dokunuş gibi. Bakışlarını sanki elleri tenimde geziniyormuş gibi *hissedebiliyorum*. Sanki vücudunun sıcaklığı benimkinin içine işliyor. Ten tene, hayatım yarım on yıl önce patladığından beri hissetmediğim bir şekilde ona dolanmışım.

Ve eriyorum.

Kalçalarım sıkıştı, göbeğim onun bakışları altında büküldü. Hiç... Hiç kimse bana böyle bakmamıştı. Sadece bir bakışla beni olduğum yerde donduran. Yirmi adım öteden beni yaktı. İçimde ne kadar *boş* hissettiğimi, özümde dışı bir yer olduğunu fark etmemi sağladı.

Gözleri gri-mavi, çelik gibi, gözünü kırpmadan bakıyor. Bakışlarımla tekrar buluştuklarında, nefes almam gerektiğini neredeyse çok geç hatırlıyorum.

Havayı içime çekiyorum, bu da bakışlarını tekrar göğsüme indiriyor. Sonra kızarmaya başlıyorum.

Tanrım, berbat durumdayım.

Bana doğru bir adım attı. Bir tane daha. Bir adım daha.

Kalbim buna dayanamıyor. Sadece birkaç metre uzaktayken, fotoğrafçılar hala bize bağırırken, gözleri yüzümde geziniyor.

Yakından bakınca daha da nefes kesici. Çarpıcı derinlikteki gözleri kalın kaşlarının altından bana bakıyor. Düz bir burun ve güçlü bir çene, dolgun ve gür dudaklarını tamamlıyor. Koyu renk saçları yüzünden geriye doğru taranmış ama bir tutamı alnına düşüyor, sanki saçları bile tenine dokunmak istemekten kendini alamıyor.

Bir dakika boyunca birbirimize bakıyoruz. Belki bir saat.

Sonra konuştu, sesi hırçındı. "Sen de kimsin be?"

Sanki yüzüme bir kova soğuk su fırlatılmış gibi başımı sallayarak başlıyorum. Doğru ya. Tabii ya. Ben buraya ait değilim. Toplayabildiğim tüm gurur kırıntılarını bir araya getirerek kendimi toparlıyorum ve olabildiğince kararlı bir şekilde cevap veriyorum. "Ben Danika. Dani. Arkadaşlarım bana Dani der ama siz bana Danika diyebilirsiniz. Ya da Dani. İkisi de olur."

Ohmygod. Dur. Konuşmayı.

Adam hareket etmiyor. Gözleri hafifçe kısılırken benimkileri delip geçiyor. Uzun bir aradan sonra başını sallıyor. "Hayır, değilsin." Sesi çakıl taşlarıyla dolu. Derin ve dolgun, ses kemiklerime, göğsüme kadar yankılanıyor. Aşağıya.

Milyarderlerin anası, bu adam çok çekici.

Ve benim *adımı* mı sorguluyor? Çekici ya da değil, yine de götlük yapıyor. Daha uzun ayağa kalkıyorum. "Adımı daha iyi bildiğini düşünmen komik.

benden daha iyi biliyorsun. Kahvaltıda ne yediğimi de biliyor musun?" Kollarımı kavuşturuyorum. "Kimliğini görmek ister misin, Sherlock?" Kaşlarımı çatıyorum.

Gözlerinin kenarları hafifçe kırışıyor. "Danika'yı tanıyorum. Bu tür şeylere benimle gelir." Kırmızı halıya, fotoğrafçılara, arkadaki büyük, zarif binaya doğru bir el sallıyor. Gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Sen o değilsin."

Başka bir Danika. Ansızın içime keskin bir kıskançlık saplanıyor. Bu da nereden çıktı şimdi?

Derin bir nefes alarak kendimi toparladım. Bunun bir hata olduğunu biliyordum.

Bonnie'nin bunu doğum günüm için yapmayacağını biliyordum. Ama...

Yarın, nihayet biraz istikrara kavuşmak için yeterince para biriktirmemi sağlayacak bir işe başlıyorum. Yarın, tekrar sorumluluk sahibi olacağım. Yarın, görünmez olacağım ve muhtemelen yürümeye başlayan çocuk kusmuğuyla kaplanacağım. Bu gece eğlenmek çok mu kötü olurdu? Hiç böyle bir elbise giymemiştim. Daha önce hiç bir takım insan beni büyülememişti. Hiç bu kadar muhteşem bir adamın önünde durmamıştım.

İçimde bir şeyler koptu ve kendimi omuz silkerken buldum. "Tek bildiğim bu insanların evime gelip hazırlanmam gerektiğini söyledikleri. Onlara yanlış kızı aldıklarını söylemeye çalıştım ama beni dinlemediler. Kimse dinlemez zaten. O yüzden buradayım. İster kabul et, ister etme."

Dudakları kıpırdamıyor bile ama gözlerinin etrafındaki o kırışıklık geri dönüyor. "Al ya da bırak," diye tekrarlıyor, sanki ne yapacağına karar vermek için kelimelerin tadına bakması gerekiyormuş gibi.

Asistanından uzaklaşan Viviane, yüz hatlarını sıkıca saran panikle koşar adım bize doğru geliyor. "Bay Van der Berg, çok ama çok üzgünüm. Bir hata oldu. Tüm sorumluluğu üstleniyorum. Özür dilerim. Biz-"

"Bizi yalnız bırakın." Adam -Van der Berg- ona bakmıyor bile. *Peki, tamam o zaman.* Gözleri benimkilere dikilmişti ve dizlerimi kilitleyip çökmek için tüm gücümü harcıyordum.

Sonra, hiç uyardıktan elini sırtımda gezdiriyor. Parmaklarının uçları, elbisemin arkasının açıkta bıraktığı tenimi sıyrırken bir an için gözlerimi kapatıyorum ve içindeki her şey kasılıyor. Sıkışıyor. Yanıyor. Aşırı ısınan tenimde beş temas noktası var. Saf coşkunun beş noktası tüm dikkatimi belime çekiyor.

Yavaşça nefes vererek gözlerimi kaldırdığımda dudaklarının hafifçe kıvrıldığını görüyorum.

Mükemmel ağzında bir gülümsemenin ilk ipucu. "İyi misin?"

Tabii. Ben iyiyim. Parmaklarının omurgama dokunması neredeyse orgazm olmama neden oluyordu ama evet. Sadece şeftali.

"İyiyim," diye cevap veriyorum hafif boğuk bir sesle. "Yani biz..."

"Ya al ya da bırak dedin. Ben alıyorum," diye cevap veriyor, dudakları kulağıma yaklaşıyor. Sırtıma hafifçe baskı yapmadan önce sözlerinin içime yerleşmesine izin verecek zamanım bile olmuyor ve tekrar bayılacakmışım gibi hissediyorum. "Beni takip et," diye mırıldanıyor ve beni kameralara doğru yönlendiriyor.

Nihayet içeri girdiğimizde, saçlarımı omzuma atarak nefes nefese kalıyorum. "Bu çok yoğundu."

"İlk kez mi?" Van der Berg bir kaşını kaldırıyor ve bacaklarımın arasında bir ürperti dolaşıyor. En basit bir cümleyi bile nasıl bu kadar... *seksi* hale getirebiliyor?

"Kırmızı halıda mı?"

Homurdanıyorum. "Evet." "Buna alışacaksın."

Ona yapmayacağımı söyleyecek cesaretim yok, çünkü bir daha kırmızı haliya çıkmam için hiçbir neden yok. Ama eli tekrar belimin üzerinde kayıyor ve kelimeler aklımdan uçup gidiyor.

Bizi o kadar çok mücevher takmış yaşlı bir kadın karşılıyor ki yardım almadan ayakta durabilmesine şaşıyorum. Bu şeylerin ağırlığı çılginca olmalı. Eldivenli ve mücevherli elini Van der Berg'e uzatıyor, o da eğilip parmak uçlarına bir öpücük konduruyor. "Her zamanki gibi muhteşem, Ethel."

"Oh, sus." Kadın onu başından savdı ve değerlendirci bakışlarını bana çevirdi. "Arkadaşın kim? Her zamanki kısrak ahırından değil."

Kendime not: Asla ama asla birinin kısrak ahırının bir parçası olmayın.

Başparmağımı sevgilime doğru uzatarak kaşlarımı çatıyorum. "Umarım bunun bu adamı bir aygır yaptığını söylemiyorsundur."

Bakışlarında eğlence parıldarken Ethel'in dudakları kıvrılıyor. "Buna cesaret edemem." "Gerçi bu onu bir jokey yapabilir. Ya da bir seyis." Bir bakışta

randevum. "Kovboy şapka var mı?"

Van der Berg'in çenesi bir kasın sıçraması gibi seğiriyor. "Ethel, bu Danika." "Dani," diye düzeltiyorum.

Gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Dani. Partinin tadını çıkarın."

Van der Berg elini tekrar üzerime koyuyor ve bu kez avuç içi belimin açıkta kalan derisine düz bir şekilde bastırıyor. Nefesimi tutuyorum, elinin verdiği his neredeyse çok fazla. Üç kalp atışı içinde isyan eden bedenimin kontrolünü yeniden ele geçirdim ama Van der Berg'in gözlerindeki parıltı tepkimi fark ettiğini gösteriyor. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "O kıtadaki en zengin kadındı. Ona saygılı davransan iyi edersin."

Gözlerimi deviriyorum, içimdeki sıcaklık sıfıra iniyor. "Para benim saygımı kazanmıyor."

Sertleşiyor ve bana garip bir bakış atıyor. Bunu çözecektim ama bir garson elime bir kadeh şampanya tutuşturdu ve bir başka garsonun elinde lezzetli görünen kanepelerle dolu bir tepsi görüyorum. *Yemek*. Evet. Yemeğe ihtiyacım var. En yakın garsonun tepsisinden kim bilir ne ile doldurulmuş küçük, narin bir hamur işi alıp ağzıma atıyorum. Peynirli, tuzlu iyilik dilimde patlıyor. Lezzetliydi.

Bir ses çıkarmış olmalıyım, çünkü sevgilimin gözleri bana yapıştı.

Yutkunarak bakışlarını karşılıyorum. "Özür dilerim. Bir şey mi dedin?" Başını sallıyor. "Nereden geldiğini söylemiştin?"

"Ben yapmadım." Başka bir garson yaklaşıyor; üzerinde bir çeşit kurutulmuş et olan birrostini. Daha fazla kızarmış ekmek fikrine aşık değilim ama bunun için bir istisna yapacağım. Ve evet, buna değer. Nefis.

"Soruma hiç cevap vermedin," diyorum ona, elinin sırtıma baskı yapmasını, kalçasının benimkine dokunmasını, yutkunurken boğazının nasıl titrediğini görmezden gelerek.

Sevgilim bakışlarını dudaklarımdan çekip gözlerimin içine bakıyor. "Ne sorusu?"

"Kovboy şapka var mı?"

Kırıksık gözler. "Öğrenmeyi mi umuyorsun?"

"Sorulara hep soruyla mı cevap verirsiniz?"

"Beni şu anda kovboy şapkasından başka bir şey giymeden mi hayal ediyorsun?"

Şimdi öyleyim. "Hayır."

Yol için bir kanepede daha kapıp şampanyadan bir yudum alıyorum ve odaya göz gezdiriyorum. Mermer zeminler cilalı ve pırıl pırıl. Duvarlar bembeyaz ve her duvarı tek bir büyük tuval süslüyor. Cam bir merdiven asma kata çıkıyor ve farklı beyaz odalara açılan üç koridor görüyorum. Etki büyük, göz korkutucu ve çok göz alıcı.

Randevum beni insan kalabalığının arasından geçiriyor, arada bir durup birine başını sallıyor. Bir lokma yemeğimi bitirip

Smokinli ve fraklı kalabalığın arasından en yakındaki garsonu arayan Van der Berg, iki adamın önünde durur. İkisi de otuzlu yaşlarda, bakımlı ve para kokuyorlar. Randevuma başlarını sallayıp gözlerinin bana kaymasına izin veriyorlar.

"Merhaba," diyor koyu renk saçlı olan. Sevgilimden biraz daha uzun olan bu adamın yüzü erkekliğin tanımı gibi. Yüz hatları Van der Berg'inki kadar güzel değil ama onda sadece saf erkek cinselliği olarak tanımlanabilecek bir şey var. Gözleri ilgiyle parlıyor -özellikle de kısa bir süreliğine göğsüme indiğinde. Bu elbisenin müstehcen olduğunu biliyordum ama bu konuda kendimi kötü hissetmeyi reddediyorum. Bu insanları bir daha göreceğim değilim. Kara Saç'ın bakışları sevgilime kayıyor. "Bunu nereden buldun?"

Harika. İnsanların sanki burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmasına bayılıyorum. "Marcus, bu Danika." Sevgilim boğazını temizliyor. "Bu onun Yaz Balosu."

"Oh, biliyoruz," diyor sarışın ikinci adam, sesi derin ve baştan çıkarıcı. "Daha önce buraya gelmiş olsaydınız sizi hatırlardım."

"Leif," diye homurdanıyor sevgilim, kulağa biraz uyarı gibi gelen bir şekilde. Elini tekrar sırtımın üzerinde gezdiriyor, bilmesem sahiplenici olduğunu düşüneneğim bir hareketle. Kalçalarımı birbirine kenetlememek, aralarındaki kayganlığı fark etmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

Önüme bir *sürü* erkek feromonu atılıyor ve iki kadeh şampanya içtim, kadeh kaldırmaktan başka bir şey yapmadım ve midemi doldurmak için birkaç kanepe yedim. Kendimi biraz sallantılı hissediyorum.

Bonnie kukumu bir gezintiye çıkarmamı isteyebilir, ama dürüst olmak gerekirse, bu çok fazla. Flörtüm önümüzdeki on yıl boyunca ateşli rüyalarımın başrol oynayacak kadar çekici ve arkadaşları beni yiyip bitirmek ister gibi bakıyorlar. Burada daha fazla durursam, zihnimdeki görüntüler *çok* hızlı bir şekilde X-rated bir şeye dönüşecek. Biraz boşluğa ihtiyacım var.

Üçüne de başımı sallayarak, tuvaleti bulacağımı söylemek için doğru kelimeleri bir araya getirmeyi başarıyorum. Kalp atışlarım o kadar gürültülü atıyor ki, kalabalığın arasına karışmadan önce cevaplarını -eğer varsa- duymuyorum.

EMIL

Üçümüz Dani'nin kalp şeklindeki kışının her adımda sallanışını izlerken MARCUS ıslık çalıyor. "*Onu* hangi cehennemden buldun?"

"Beni buldu," diye cevap veriyorum, Dani'nin kahverengi gözlerinde beni ilk gördüğünde uçuşan binlerce duyguyu hatırlayarak. Yaklaştığımda, o koyu kahverenginin gözbebeklerinde altın rengiyle halkalandığını nasıl gördüğümü. Eşsiz, unutulmaz gözler. O vücuttan bahsetmiyorum bile.

İnsanlık dışı bir çabayla bu düşünceyi kovuyorum ve toplanan kalabalığı tarayarak sadece video konferanslarda tanıştığım bir adamı arıyorum. Yaz Balosu'na davet edildiğinden ve davetin benden geldiğini bildiğinden emin oldum. Bu, potansiyel olarak oyun değiştirecek bu ortağa kur yapmanın birçok adımından biriydi. Richard Gleeson eko-teknolojiler alanında yükselen bir yıldız ve eğer söylenenlere inanılacak olursa, bugüne kadarki en enerji verimli motorlardan birinin geliştiricisi. Berg Motors'un yöneticisi ve CEO'su olarak bu beni ilgilendiriyor. Hem de çok.

Leif ve Marcus'a doğru eğildim. "Gleeson'ı gördünüz mü?"

Leif, İskandinav ismi olmasa bile görünüşüyle herkesin aklına Vikingleri getirecek olan iri sarışın adam, homurdanıyor. "Henüz değil. Daveti kabul etti mi?"

"Kim istemez ki?" Marcus cevap verir. Siyah saçlı arkadaşım yirmi beş yıl önce hazırlık okulunda tanıştığımızdan beri yanımda. Asya kökenini anımsatan kalkık gözleri, altın sarısı teni ve bir yüzücünün vücutuna sahip olan Marcus, üçümüz arasında her zaman kadınların ilgisini çeken kişi olmuştur. Bir keresinde bir kadın arkadaşım bana bunun sebebinin

"Aptalca seksi ama yine de ulaşılabilir." Ona beni ulaşılmaz yapan şeyin ne olduğunu sorduğumda sadece güldü ve yanağını okşadı.

Ve seksi, cana yakın Marcus gizli bir açlıkla sevgilimin göğsüne bakıyordu. Kafatasımın tabanında bir şeyler kaşınıyor, Dani'yi bulma ve arkadaşlarım etraftayken kolumu ona dolama ihtiyacı duyuyorum.

Hissettiklerimi görmezden gelerek başımı sallıyorum. "Kesinlikle." Manhattan'da tüm zengin ve güçlülerin birbirleriyle omuz omuza geldiği efsanevi Yaz Balosu'nu kim kaçırabilir ki? İş anlaşmalarının ve evliliklerin doğduğu ve bozulduğu etkinlik. Bu etkinliğe davet edilmek Wonka'nın fabrikasına altın bir bilet almak gibidir.

Ya da bana öyle söylüyorlar. Bu lanet şeyden hiç zevk almadım.

Richard Gleeson'la yüz yüze görüşüp bu şatafat ve ihtişamdan yeterince etkilendiğinden emin olur olmaz buradan gideceğim.

Smokinimin içine uzanıp telefonumu çıkarıyorum. Annem daha önceki mesajıma Francis ve Talia'nın küvetteki bir fotoğrafıyla cevap vermişti. Kalbim rahatlıyor, çocuklar iyi.

"Rugrats'a kim bakıyor?" Marcus ekranımdaki resmi işaret ederek soruyor.

"Annem."

"Peki bunu daha ne kadar kafanda tutacak?" Leif sırtıyor, şampanyasını yudumluyor. Gözleri Danika'nın kaybolduğu yere kayıyor ve içimde sahiplenici bir kızgınlık parlıyor.

Dişlerimi sıkarak bu duyguyu bastırıyorum. "Muhtemelen ondan yardım istediğime pişman olmama yetecek kadar uzun."

Marcus homurdanıyor. "Dadı konusunda hala şansın yok mu?"

"Bayan Delmar bana göndereceği kadının ajansın sunduğu en iyi kadınlardan biri olduğunu söyledi. Nedense buna inanmakta zorlanıyorum."

Leif omuz silkerek, "Eyaletteki en iyi ajansı o yönetiyor," diyor ve gözleri nihayet benimkilere dönüyor. Bakışlarının artık Dani'yi aramadığı düşüncesiyle bir gerginlik düğümü çözülüyor. "Dadım olmasaydı ölü bir adam olurum."

"Ve Bayan Doubtfire'a benzediği için şanslısın, yoksa H.R. ile uğraşıyor olurdun." Marcus homurdanarak başını sallar.

Leif sadece sırtıyor.

"Linda'nın gönderdiği adaylardan şimdiye kadar hiç şansım olmadı." Geçen bir garsonun tepsisinden bir kadeh şampanya aşırıyorum. "Neredeyse üç düzine aday inceledim ve hiç etkilenmedim."

Marcus ve Leif bakiştılar. Arkadaşlarımla arasında daha diplomatik olan Marcus boğazını temizliyor. "Sizce bu adaylarla ilgili bir sorundan ziyade beklentilerinizle ilgili bir sorun olabilir mi?"

Kaskatı kesildim. "Onlar benim çocuklarımla. Onlar için en iyisini istemeye hakkımla var." Marcus avuçlarını havaya kaldırdı. "Tabii ki. Sadece..."

Leif her zamanki gibi nazik bir tavırla, "Callie öldüğünden beri çok zorbasın," diyor. Parmaklarını solgun saçlarında gezdiriyor ve o sinir bozucu buz mavisi gözleriyle bakişlarımla yakalıyor.

Marcus iç geçiriyor ve Leif'e bakarken omuzlarını düşürüyor. "Konuşmayı benim yapacağım konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Vücudumun her parçası hareketsizleşirken damarlarımla çelik doluyor. "Bunu siz mi planladınız? Nedir bu, bir tür müdahale mi?" Kelimelerim gergin, sıkılmış dişlerimin arasından çıkıyor. Üzerimdeki tasmayı birazcık bile bırakırsam, patlayacağım.

Bu adamların benim arkadaşlarımla olması gerekiyordu. Dünyadaki onca insan arasında Leif bekar bir baba olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmeli. Ve Marcus beni çocukluğumdan beri tanırla. Arkamı kollamaları gerekir. Babamın şirketini yönetmeye çalışmak, iki çocuğumu tek başımla büyütmek ve dünyaya cilalı, derli toplu bir imaj sunmak arasında ne kadar çok işim olduğunu biliyorlar.

Ama *zorba* olduğumu mu düşünüyorlar? Niteliksiz birinin çocuklarımla büyütmesine izin vermediğim için mi?

Sanırım en kötüsünü düşünmeleri adil olur. Herkes Callie'nin melek olduğunu düşünürdü. Beni yumuşatan oydu. Beni *düzelten*.

Sonra öldü ve bana da onun sırlarının parçalarını tek tek toplamak kaldı, bir yandan da o bir tür azizmiş gibi davranıyordum.

"Bak Emil, mantıksız davrandığını söylemiyoruz," diyor Marcus yumuşak bir sesle, vahşî bir hayvanı yatıştırmaya çalışır gibi. "Sadece sana göz kulak olmaya çalışıyoruz."

"Bana göz kulak olmana ihtiyacım yok," diye ısııyorum.

Leif omuz silkiyor. "Tamam. Bir şey söylediğimizi unut. Bu gecenin tadını çıkaralım, tamam mı?" Kaşlarını bana doğru kaldırıyor, bir barış teklifi.

Omuz silkiyorum. "Zaten ana yemekten sonra gideceğim."

Leifin gözlerinde bir şey parılıyor. "Tatlıyla ilgilenmiyor musun?" Sırtışı vahşîleşiyor. "Eğer ışıltılı bir elbisenin içindeki o tatlı görüntüyle ilgilenmiyorsan,

Ya da eve, çocukların yanına gitmek istersen, Danika'yı bu akşam için eğlendirmeye hazırım."

"Siktir git, Leif. Ve randevumdan da uzak dur." Sözlerime eşlik eden alçak bir hırıltı iki arkadaşımı da ürkütüyor. Karşılıklı bir bakış daha atıyorlar, bu da sinirimi daha da artırıyor. Leif'in Danika'ya ilgi duyması neden umurumda olsun ki? Umursamamalıyım. Onu tanımıyorum bile.

Bu gece buraya gelmemem gerektiğini biliyordum. Çocukları yalnız bırakmak istemedim. Onlardan uzak olmaktan nefret ediyorum. Onları başkasının gözetiminde bırakmaktan nefret ediyorum. Ve bu tür sahte, gösterişli etkinliklerden nefret ediyorum.

Ama belki de en şaşırtıcı olanı, Leif'in bu akşam Danika'yı "eğlendirmesi" fikrinden nefret ediyor olmam. Çok fazla bir şey gerekmezdi - bir kadının külotuna girmek istediğinde dağıttığı büyüleyici gülümsemelerden biri - ve Danika'nın onun için eriyeceğinden eminim. Bunu düşünmek bile beni rahatsız ediyor. Onu Leif'in yakınında düşünmek bile dişlerimi sıkıyor.

İlk kez bir randevuyu onun kollarına itmiyordum. Bu tür olaylardan sıkıldığımda her zaman sevimli iyi adamı oynamaktan mutluluk duyar. Ama bu gece... bu gece, bunu istemiyorum.

Danika'nın gittiği yolu takip ederek kalabalığın arasından omuzlarımla ilerliyorum. Bu hiç mantıklı değil. Onu tanımıyorum. Burada olmaması gerekiyordu. Yine de içimin derinliklerinde bir çekişme var. Belki de sadece onu o elbisenin içinde gördüğümünden ya da diğerlerinin çoğu gibi votka ve buz küpleriyle besleniyormuş gibi yapmak yerine sunulan yemeği gerçekten yediğinden.

Odadaki kadınlar.

Bir el omzuma konuyor ve Marcus'u görmek için dönüyorum. Dalgalı siyah saçlarından bir tutamı alnına doğru itiyor. "Kötü bir niyetimiz yoktu, Emil. Sen iyi bir babasın. Biz sadece senin de kendi hayatını yaşamayı istiyoruz."

"Çocuklarım güvende ve yetişkin olduklarında kendi hayatımı yaşayacağım."

Arkadaşım bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve geniş eliyle omzumu sıkıyor. "Bilgin olsun diye söylüyorum, bence gecenin tadını çıkarmalısın. Danika hoş bir kıza benziyor. Bu gece rahatlamak için iyi bir fırsat olabilir, sence de öyle değil mi?"

Onu omuz silkerek başımı sallıyorum ve Marcus elini bırakıyor.

Tuvalet bulmakla ilgili bir şeyler homurdanıyorum ve arkadaşımın yanından uzaklaşıyorum. Kalabalığı tararken Richard Gleeson'ı arıyormuş gibi yapabiliyorum ama aslında Danika'yı arıyorum. Kendimi tuvaletlerin yakınındaki bir duvara yaslanmış, onun çıkmasını beklerken buluyorum.

Marcus kendimi bırakmamı istiyor. Başımı serin mermer duvara yaslıyorum ve bir nefes veriyorum. Yıllardır gevşememiştim. Callie ile yedi yıl evli kaldım. İki çocuğumuz oldu. Sonra o öldü. Arada bir yerde, bir şirket miras kaldı ve ailemin reisi oldum. Çocuklarımın yanında olurken babamın mirasını devam ettirmem gerekiyordu.

"Serbest bırakmak" ne anlama geliyor ki?

Sonra Danika banyodan çıkıyor, kendi başına ışıltılı bir mücevher. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve alışkın olmadığım bir gerginlik midemin çukuruna ulaşıyor. Onu bir erkeğin bir kadını istediğı her şekilde istiyorum. Yıllardır kimseyi istemediğim gibi.

Tenin hissi parmak uçlarımda hâlâ karıncalanıyor ve gür saçlarının omzundan fırçalanarak sırtının yarısına kadar gür bir perde halinde düşüşünü izliyorum. Bu kadın saf bir duygusallık. Mücevherli bir elbiseye sarılmış bir cazibe.

Nereden geldiğini bilmiyorum ama belki de bir çeşit işarettir. Eşzamanlılık. Serendipity. Kader.

Hayatım birbiri ardına patlayan bombalardan ibaretti ama ya Marcus haklıysa? Ya bu gece sadece eğlenebilseydim?

DANI

Tuvaletten çıktığımda, hissettiğim kadar kızarmış görünmediğimi ve göğüslerimin hala bu gardırop arızasına neden olan elbisenin içinde olduğunu kontrol ettikten sonra, neredeyse rahatlamış hissediyorum. Bu zengin, çekici adamların kim olduğu kimin umurunda? Bana ne dedikleri kimin umurunda? Bu insanların hiçbirini bir daha görmeyeceğim. Bugün benim doğum günüm ve ben de keyfime bakabilirim.

Ana kata geri döndüğümde, solumda kimsenin elini bile sürmediği yiyeceklerle dolu bir masa görüyorum. Garsonlar odayı dolaşmayı bitirdiklerinde bu masaya ve geniş alanda gördüğüm diğer birkaç masaya fazlalıkları bırakıyorlar. Konuklardan hiçbirisi masaya doğru hareket etmiyor, sanki odada herkesin tüm yiyecekleri görmezden geldiği bir komplo varmış gibi. Acaba bu zenginlere özgü bir şey mi - sanki bu yemeklerin varlığını bile kabul edemeyecek kadar iyilermiş gibi hiçbirini yemeyi reddediyorlar. Ya da belki de kadınlar, dedikodu değirmeninin çalkalanmasına neden olacak bir gram yağ almaktan çok endişe ediyorlardır.

Ama ben değil. Bu benim buradaki tek gecem ve ne istersem yapabilirim. Omzumun üzerinden baktığım dört yıldan sonra, burada olmak beni... *sersemletiyor*. Her şeyi yapabilirim ve hiçbirinin önemi yok. Ben Danika Jenckell değilim. Bu gece başka bir Danika'yım. Özgürüm.

Konukların çoğu dikdörtgen masanın uzak tarafında, milyarderler neye gülüyorsa o konuda sohbet ediyor ve gülüyor. Masanın bana en yakın tarafında durup yumuşak bir iç geçirdim. Uzun zamandır kendimi güzel şeylerden mahrum bırakıyordum. Eski erkek arkadaşım, işimden, hayatımdan kaçmak... Bu beni her zaman diken üstünde olmak zorundaymışım gibi hissettirdi. Herhangi bir

Zevkle ilgili bir ipucu bana hemen gardımı düşürdüğümü hissettirirdi. Sonuç olarak, savunmam yükselir ve kendi içime geri çekilmeme neden olurdu.

Yemek büyük bir şey. Seks. Giyim. Beni iyi hissettirebilecek her şey derin ve erişilmez bir yere itilmiş durumda. Kendime bunun sebebinin fazla param olmaması olduğunu söylüyorum ama durum bundan daha derin. Bir şeylerden keyif almak beni rahatlatıyor ve rahatlamak da beni savunmasız kılıyor.

Ama bu gece New York'un en seçkin etkinliğindeyim ve kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmayan insanlarla bir odadayım. Yemek çok lezzetli, kendimi çok güzel hissediyorum ve... belki de bir kırılma noktasındayım. Dört yıl boyunca kendimi her türlü zevkten mahrum bırakmak beni yıprattı. Yarın, duvarlarımı tekrar inşa edeceğim. Tetikte olacağım. Eski sevgilimin hayatımı mahvetme tehditlerini yerine getirmeye karar vermesi ihtimaline karşı gözümü dört açacağım.

Yapamaz, kendime hatırlatıyorum. Onun işini yıkmanın anahtarı bende. Eğer bana yaklaşırsa, çaldığım bilgileri sızdırırım, bu süreçte kendi kariyerimi mahvetsem bile. Zaten o kariyeri geride bıraktım. Ben güvendedeyim.

Peynirli kişilerden birine uzanıp gümüş tepsiden alıyorum ve ağzıma atıyorum. Yutkunurken dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Çok güzeldi.

Isırığı yutup somon fümeden oluşan narin bir kule ile istiflenmiş krakere uzandığımda geçmişime dair tüm düşünceler eriyip gidiyor. Gözlerimi kapatarak tatların dilimde birleşmesine izin veriyorum ve başımı sallıyorum. Kendimi kesinlikle çok fazla iyi şeyden mahrum bıraktım.

Gıcır gıcır beyaz gömleklili bir garson yanıma geliyor, küçük tartöletlerle dolu bir tabağı indiriyor. "Keçi peyniri ve kızılçık, hanımefendi," diyor göz kırparak. "Başka kimse ilgilenmiyor gibi görünüyor."

"Sakıncası yoksa." Gülüyorum, mükemmel şekilli hamur işlerinden birini kabul ediyorum.

Hamuru ısıtırken bir an için gözlerimi kapatıyorum ve tatların dilimde patlamasına izin veriyorum. Gençken keçi peynirinden nefret ettiğime inanmıyorum. Tartın dilimin üzerinde dans etmesine izin veriyorum, krem peynir, tatlı, ekşi kızılçık, lapa lapa hamur işi - sonra önümden aşağıya, tam göğüslerimin arasındaki vadiye sıcak bir şeyin damladığını hissediyorum. Aşağıya baktığımda, göğsümün her tarafına uzun bir kırmızı çizgi halinde bulaşmış kızılçık azaltmasını görüyorum.

Tipik. Sadece tipik. On dakikalığına bile şıkmiş gibi davranamıyorum.

Gülmeliyim, gerçekten. Bu elbisenin bu kadar düşük kesimli olması iyi bir şey, yoksa bütün gece önümde pembe bir lekeyle dolaşmak zorunda kalırdım. Viviane muhtemelen beni öldürürdü. En azından şimdi derimden silebilirim. En azından bir parça haysiyetimi korumaya çalışarak odaya arkamı dönüyorum ve parmağımı göğsümdeki kızılçık lekesinin üzerinde gezdirdikten sonra ağzıma götürüyorum.

Ama dudaklarım parmağıma dolanır dolanmaz gözlerimi kaldırıyorum ve on adım ötede duvara yaslanmış sevgilimi görüyorum. Gözleri parmağımın hareketini takip ederek parlıyor. Donup kalıyorum. Oda dağılıyor ve yemeği, bir yerlerde bıraktığım şampanya kadehini... şu anda beni izliyor olabilecek yüzlerce insanı unutuyorum.

Parmağımı dudaklarımın arasına sıkıştırıp bakışlarını tutarak başladığım işi bitiriyorum. Parmağımı ağzımdan çekerken Van der Berg'in gözleri kararıyor, yüz hatlarının her yerinde tehlike yazılı. Duruşunu değiştiriyor, başını eğiyor - bir avcının hareketi. Bu kez bakışlarını göğsüme indirdiğinde, hala orada kalan pembe lekeye bakıyor ve kendimi maruz kalmaktan daha fazlası gibi hissediyorum. Önünde çırlıçıplak duruyorum, harekete geçmesini bekliyorum. Harekete geçmesini *istiyorum*.

Sadece bir geceliğine. Onu bir daha asla görmeyeceğim.

Üç adımda aramızdaki mesafeyi geçiyor. Eli dirseğıme dolanıyor ve boğazı sallanıyor. "Beni takip et." Komut sert ve ortama doğru yakıcı bir sıcaklık gönderiyor. Peşinden tökezliyorum, kalbim güm güm atıyor, belki, belki... belki bu gece gerçekten farklı biri olabilirim diye düşünüyorum. Umursamaz biri. Karanlık bir geçmişi olmayan, sırları olmayan biri.

Bu elbiseyle, saç ve makyajla, bu mekânda, kalbim gümbür gümbür atarken gizemli erkeğim beni çekip götürürken, o kadın olabileceğimi düşünüyorum.

Sadece bu gece için özgür olabilirim.

Bir koridordan aşağı inip bir köşeyi döndükten sonra karanlık bir odaya giriyoruz. İçeri girer girmez bir ekran dört duvara yayılan renklerle, desenlerle, açan çiçeklerle aydınlanıyor. Kısık bir müzik kanımın ritmine uyarak zonklamaya başlıyor.

Sevgilim beni duvara çekiyor ve kollarını başımın iki yanına dayayarak beni h a p s e d i y o r . Çelik gibi mavi gözleri benimkileri arıyor. "Kimsin sen?"

Gölgeler ve ışık yüzünün üzerinde dans ediyor, sanki girişimizle tetiklenen serginin bir parçası haline gelmişiz gibi.

Kalbim yerinden fırlayacak. "Fark eder mi?" "Evet."

"Neden?"

"Çünkü..." Gözleri aç bir şekilde yüzümde gezinirken dalıyor. "Çünkü öyle."

"Bu bir cevap değil."

Bir hırıltıyla cevap veriyor. İçime doğru gürlüyor, bağırsaklarımın derinliklerine yerleşiyor. Midemde bir sıcaklık oluşuyor ve bacaklarımın arasındaki boşluğa doğru iniyor. Nefesim kesiliyor ve Van der Berg'in gözleri parlıyor. Hiçbir şeyi kaçırmıyor, her tepkimi kendi besiniymiş gibi yutuyor.

Sevgilimin başı boynuma doğru eğiliyor, burnu boğazımı sıyrıyor. Titriyorum, inliyorum. Uzun zamandır bir erkeğe bu kadar yakın olmamıştım. Denedim, denedim. Ne zaman birine çok yaklaşısam içimi kaplayan paniği yenmeye çalıştım. Sonunda hep kaçtım. Hep kaçıyorum.

Ama şimdi...

Bu farklı olabilir. *Ben ben* değilim. Ben başka bir Dani'yim. Başka bir kadın. Böyle bir yere ait olan biri. Işıltılı elbiseler giyen ve şampanya içen biri. Her zaman omzunun üzerinden bakmayan biri.

Duvara yaslandığımda dudakları kulağımın altındaki deriyi okşuyor, ellerim ceketinin yakalarında kıvrılıyor.

Bu gece başka biri olabilirim. Tüm bunlar büyük bir yanlış anlaşılma olsa bile, beni nereye götüreceğini görebilirim. Bu elbiseyi giyip kollarımı bu muhteşem adama dolayabilirim ve şeytanlarımın birkaç saatliğine başka bir zavallı kadına musallat olmasına izin verebilirim.

Buradan ayrılır ayrılmaz her şey bitecek. Sabaha normale dönmüş olacağım. Hiç kimse olmaya geri döneceğim.

Van der Berg'in eli kalçamın üzerinde kayıyor, parmakları beni sıkıca kavıyor. Beni kendine çekiyor, duvarla vücudunun genişliği arasında sıkıştırıyor. Boğazımda çırpınan nabızı öpüyor ve ben nefes nefese kalıyorum, ona daha iyi erişim sağlamak için başımı eğiyorum. Bedenim uysal ve muhtaç. Güçlü bir adama bu kadar yakın olmak her zamanki gibi değil.

Kulak mememi ısırtıyor, dudakları boynumu sıyrırken usulca hırlıyor. Dili tenimi okşamak için dışarı kayıyor, dudaklarından bir inilti daha dökülüyor. I

Her şeyi içime çekiyorum; gürültüyü, onun kokusunu, odadaki ışıkları ve titreşen müziği. Sol eli sağ kulağımın yanında duruyor. Diğer eli kalçamı kavıyor,

Beni vücuduna doğru çekiyor. Ama beni kızdıran ve parçalayan onun dudakları. Boğazımın üzerinden omzuma doğru kayıyor, elbisemin askısını sıyrıyor. Köprücük kemiğimi öpüyor ve dudaklarını daha da aşağı indiriyor, tam da felaketim olacak kızılılık sosu lekesinin üzerine.

"Yapmamalıyız-" Dili göğsümün üzerinde kayarken nefes nefese kalıyorum, eli kalçamda, kıpırdamamı engelliyor. Dili -o *dil*- göğsümün üzerinde kayarak elbisemin kenarına, çakıllı meme ucuma yaklaşırken sıcaklık karnımı yalıyor. Duvardaki eli aşağı kayarak omzumdaki askıya asılıyor.

"O elbisenin içinde beni çılgına çevirdin," diye homurdanıyor Van der Berg, nefesi tenimde geziniyor. "Viviane'i buraya yanlış kadını getirdiği için kovmalıyım ama bunun yerine ona zam yapabilirim." Göğsümü tekrar öpüyor, eli kayışımı kavrarken dudakları yakama bastırıyor.

Onu o kadar çok istiyorum ki canım acıyor. Vücudum en ufak bir dokunuşta kırılacak kadar gergin, ama bir elimi göğsüne koymayı ve onu çok nazikçe itmeyi başarıyorum.

Donup kalıyor, göğsü kabarıyor ve doğruluyor. Gözleri benimkileri arıyor. "Ne? Bana durmamı söyleme." Dudaklarından düzensiz bir nefes geçiyor. "Lütfen bana durmamı söyleme."

"Ben... Diğer Danika'nın ne tür bir randevu olduğunu bilmiyorum ama ben..."

Zalim bir gülümseme dudaklarını çekiştiriyor. "O tür bir kız mı?" Başımı sallıyorum, alt dudağımı dişlerimin arasında emiyorum.

"Biliyorum Dani." İsmimi duyunca ürperdim. "Bu partideki diğer kadınlara hiç benzemiyorsun." Gözleri yüzümde, vücudumda geziniyor, sanki kendini bakmaktan alıkoyamıyormuş gibi. *İstemekten*. "Bana durmamı söyle, duracağım ama gözlerinden beni istediğini görebiliyorum" diyor, dudakları çeneme doğru eğiliyor. Tenime yumuşak bir öpücük bırakıyor. Bir tane daha. Bir tane daha.

Titriyorum, duvarın desteği ve kalçamdaki eli için minnettarım, çünkü kendimi tutabileceğimden emin değilim. "Bunu daha önce hiç yapmadım," diye fısıldıyorum. "Bu şekilde değil." *Adını bile bilmezken olmaz*.

İşkenceci öpücükleri boynuma iniyor. "Durmamı istiyor musun?" Sesi tenimde gürlüyor, nefesinin ulaştığı her yerde tüylerim diken diken oluyor.

Hayır. Evet. Hayır. Hayır.

En son güçlü bir adama bu kadar yakın olduğumda, dakikalar içinde cazibesine kapıldım ve bu, hayatımı ve kariyerimi geride bırakmama neden olan uzun bir olaylar zincirini başlattı. Onun içinde kendimi kaybettim. Prensiplerimden vazgeçtim ve onun için dolandırıcılık yapmayı kabul ettim. Onun için yalan söyledim. Onun için hile yaptım. Kendimi tekrar böyle kaybetme düşüncesi beni korkutuyor. Bu yüzden bana çok yaklaşan her erkekten kaçtım.

Yine de bu farklı hissettiriyor. Durabilirim... ama durmak istemediğimi fark ediyorum. Omzumu tekrar öpüyor, dişleri hassas tenimi sıyrıyor. Nefesim kesiliyor,

Ona doğru eğildim. Hâlâ elbisemin askısına sarılmış olan parmakları hareket etmeye başlıyor. Bir saniye içinde elbiseyi kalçalarımın dolayacak. Onu durdurmalıyım, değil mi? Gitmeliyim. Kaçmalıyım.

Ama nefesim kesilirken ve bedenim dudaklarının, dokunuşunun altında gerilirken, onu kendimden uzaklaştıramıyorum. Bir erkeğin dokunuşunu hissetmek *istiyorum*. Yutulmak, tapılmak istiyorum.

Ve bu sadece bu gece için, değil mi? Yarın, yine görünmez olacağım. Yarın, bir işim olacak. Bir geleceğim olacak. Bu elbiseyi geri vereceğim, makyajım silinecek ve eski ben olacağım. Güvenmeyen, düşünmeden hareket etmeyen, vücudunun dürtülerine boyun eğmeyen.

Askım omzumdan kayıyor ve beni ona gösteriyor. Nefesini içine çekerek parmaklarını göğsümün alt tarafına doğru kaldırıyor. Dokunuşunun yumuşaklığı, parmaklarının göğsümün etrafında dolanması, sivri meme ucuma giderek daha fazla yaklaşması karşısında ürperiyorum.

"Güzel," diye nefes alıyor, gözleri kapüşonlu ve karanlık. Parmakları areolama değene kadar yaklaşıyor ve ben sık bir nefes alıyorum. Başparmağı ve işaret parmağı arasında sıkıca kıvrılmış etimi cımbızlıyor, ona doğru eğildiğimde gülümsüyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, ondan ne istediğimden bile emin değilim.

Meme ucumu tekrar, daha sert bir şekilde çimdikliyor, sırtımı eğdiğimde nefes veriyor. Sonra dudakları göğsümde, dili az önce parmaklarının neden olduğu acıyı yatıştırıyor. Uyluklarımı birbirine sıkıştırıyorum, sürtünme için çaresizim, içimdeki acıyı hafifletecek *bir şey* için çaresizim.

Karanlık odada ışıklar ve renkler üzerimizde dans ediyor, müzik içimde gümbürdüyor. Ve ah, onun ağzı. Dili. Başımı duvara yaslıyorum ve son çekingenliğimi de geride bırakarak ona doğru eğiliyorum. Parmaklarım saçlarının ipeksi kütlesine doğru kayıyor, onu göğsüme doğru sıkıca kavıyorum

Bana karşı inlerken. Dişleri beni ısıyor, sonra dili yatıştırıyor. Tekrar ve tekrar işkenceli bir dans.

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan diğer göğsüme geçiyor ve az önce bıraktığı, hala ağzından kaygan olan göğsümü avuçlarken ona da aynı muameleyi yapıyor. Bu his neredeyse çok fazla, ama durmasını istemiyorum. Asla durmasını istemiyorum.

Eli elbisemin yırtmacından geçip kalçamın üzerinde durduğunda kalçalarımı ona doğru itiyorum. Sertleşmiş, kalın boyu smokin pantolonunun kumaşına baskı yapıyor. Ve buna ihtiyacım var. Ona. Her şeye. Nefesim kesiliyor, saçlarını sıkıca tutuyorum. Göğsü yanıt olarak gürlüyor, onaylıyor, belki de çağırıyor.

Ama nefesimi kesen onun eli oluyor. Kalçamdan kalçama doğru kayıyor, beni vücuduna yaklaştırırken kıcımlı kavlıyor, beni bacağına sürüyor. Kalçasına binmiş, vahşi bir şey gibi ona doğru savruluyorum. Bacağına biniş şeklimden, kontrolümü kaybedişimden utanmalıyım. Kalçam onun sikine sürünüyor, ona doğru bastırıyor, o beni ovalarken ben de onu ovuyorum. Ona yapışıyorum, titriyorum, sürünme, sürünme...

Elini daha da geriye kaydıran Van der Berg, iç çamaşırımı kenara çekip beni arkadan hissediyor. Islaklığımı hissettiğinde dudakları bir nefesle göğsümden ayrılıyor ve hissettiklerine inanamıyormuş gibi içime giriyor. Omzumu ısıyor, kolu etrafımda daha da sarılırken beni yakın tutuyor, diğer eli önüme düşüyor, külotumu kalçalarımın kadar yırtıp parmaklarını ıslaklığımda gezdirirken bir saniye bile tereddüt etmiyor.

"Dani," diye yalvarıyor, başı hâlâ boynuma gömülü. Adımın sesi benim sonum olabilir. Yavaş yavaş çözülüyorum, unutulmuş doğru yuvarlanışımı izliyorum.

Kendimi çok uzun süre kontrol altında tuttum. Kontrolü demir bir elle tuttum ve parçalanıyorum.

Ama bunun sadece bu gece için olduğu fikrine tutunuyorum. Ben, *ben* değilim. Geçmişim yok, geleceğim yok. Burada bu isimsiz, güzel adamla birlikteyim. Beni tamamen mahvedebilecek bu zevki kabul ediyorum. Kendimi ona teslim ediyorum. Bu anın her damlasını yutuyorum, böylece bittiğinde onu yakınımda tutabilirim.

Ben ben değilim. Ben başka biriyim. Kaçmayan biri. Dürtüsel ve şehvetli ve bu tür bir tapınmayı hak eden biri.

Sevgilim dudaklarını boğazımda gümbürdeyen nabzın üzerinde gezdiriyor, dili terden kayganlaşmış deriyi yalamak için dışarı fırlıyor. Uzun parmakları bana işkence ediyor, o sinir yumağına çarpına kadar arkadan öne doğru kayıyor.

Cevap olarak sadece inleyebiliyorum. Bu ses onu tahrik ediyor ve bir parmağını içime sokuyor. Yavaşça, sanki her santiminin içime girdiğini hissetmek istiyormuş gibi. Sanki kontrolü elinde tutabilmek için kendini dizginlemesi gerekiyormuş gibi. "Her zaman bu kadar ıslak mısın?" Parmağını tekrar içeri kaydırıyor. "Yoksa sadece benim için?"

Sesindeki kibir beni tahrik ediyor, ama ona bunu söyleme zevkini tattırmayacağım. Dokunuşunun beni ne kadar parçaladığını ona göstermeyeceğim. Aleti kalçamda zonkluyor, sert ve ısrarcı ve ihtiyacım olan her şeyi vaat ediyor.

"Daha fazla," diye mırıldanıyorum, kendi sesimi tanıyamadan.

Aldığım tek yanıt soluk soluğa bir kıkırdama oluyor, sonra ikinci bir parmak ilkinde katılıyor. Boğazımı yırtan bir inilti, elinin içine giriyorum, vücudum onun dokunuşuyla ağrıyan bir arzuya dönüşüyor. Neye ihtiyacım olduğunu anlıyor ve avucunu o sinir yumağına doğru açıyor, parmaklarını cezalandırıcı bir ritimle içime sokuyor, avucu bana umutsuzca arzuladığım sürtünmeyi veriyor

-

Elini unutulana kadar sürüyorum, orgazmım üzerimde kendini serbest bırakırken haykırıyorum. Sıcaklık ve zevk bana saldırırken gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor. Titriyorum, o adımı inlerken parmaklarına yapışıyorum, dudakları boynumda, omzumda dans ediyor.

Bacaklarının arasına uzanıp ona dokunmaktan kendimi alamıyorum. Vücudum hâlâ gergin. Hâlâ sınırlarına kadar gergin ve bunu hissetmeye ihtiyacım var - onu ne kadar sertleştirdiğimi. Tenime doğru nefes veriyor, ben onu pantolonunun üzerinden kavrarken parmakları hâlâ içimde gömülü. Onu bir kez okşuyorum, vücudunu yırtan titremenin tadını çıkarıyorum.

"Eğer bunu yapmaya devam edersen, ben..." Onu tekrar okşadığımda inliyor. "Ne yapacaksın?" Fısıldıyorum, onu daha sıkı kavrarken gözlerimi kapatıyorum.

Dudaklarından vahşi bir inilti dökülüyor ve ben daha ne yaptığını anlamadan beni döndürüp duvara yaslıyor. Çıplak göğüslerim pürüzsüz yüzeye çarpıyor, siki kıcıma bastırırken kolları belime sarılıyor.

Eli karnıma bastırıyor, elbisem kalçalarımın üzerinde yükseliyor. O kocaman elin tenimde yarattığı his beni çılgına çeviriyor. Van der Berg'in eli aşağıya inip hâlâ kaygan olan parmaklarıyla tomurcuğumu bulduğunda, ona sürtünmekten kendimi alamıyorum. Homurdanıyor, bir eliyle beni sıkıca tutarken, diğer eliyle tomurcuğumun etrafında acımasızca dönüyor.

"Tekrar gel," diye homurdanıyor kulağıma, kolu çelik bir bant gibi etrafımda. "Beni ne kadar sertleştirdiğini hissederken benim için boşalmamı istiyorum. Gecenin geri kalanında damlamamı istiyorum, böylece burada senin için ne yaptığımı hatırlarsın."

Ohmygod. Ne. Ne. Neler oluyor?

Buraya gelme sebebim bu değil; yaptığım iş bu değil. Bu *ben değilim*. Ama zevk kanımı bala çeviriyor, beynimi eritiyor, beni bir ihtiyaç yaratığına dönüştürüyor.

Sırtımı onun sertliğine yaslayarak inliyorum, parmaklarının tomurcuğumun üzerindeki hareketiyle titriyorum. Bana karşı öğütüyor, sertliğinin her santimi kıcıma baskı yapıyor. Hiçbir şeyi onun uzunluğunu içimde istediğimden daha fazla istememiştim, ama hareket edemiyorum. Beni duvara yasladı; kolunu vücuduma dolamış, içimde zevk isyanları yaratıyor.

"Parmaklarıma gel güzelim," diye fısıldıyor ve elinin hareketinden mi yoksa vücudunun hissinden mi bilmiyorum ama dediğini yapıyorum. Birbirimden ayrılıyorum, çılgılığım müzik ve odadaki karanlık tarafından yutuluyor. Vücudum ona karşı çarpıyor, geriye doğru eğiliyor, onu istiyor-

Homurdanıyor, alçak, gırtlaktan gelen bir ses. Sonra onu hissediyorum. Tam serbest bırakılmam zirveye ulaştığında, aleti bana doğru zonkluyor ve pantolonundan ıslaklık sızıyor. Bunu yaptığı düşüncesi -kıyafetleri hala üzerindeyken serbest kalması

Gözlerimi kapatıyorum ve içime çöken son zevk dalgasını yaşıyorum, kalçalarım sıırılsıklam, tıpkı onun istediği gibi. Eli geri çekilip kalçamın üzerinde dururken derin, soluk soluğa nefesler alıyorum. Bedenimdeki tutuşu gevşiyor ve alnını enseme hissediyorum.

Havadaki soğukluk beni titretene kadar sonsuza kadar böyle kalıyoruz. Sonra yavaşça, neredeyse saygıyla, Van der Berg iç çamaşırımı kalçalarıma doğru kaydırıyor, elleri hem sahiplenici hem de şefkatli bir hareketle kalçalarımı yumuşatıyor. Elbisemin alt kısmının beni örtecek şekilde geriye düşmesine izin veriyor ve elbisemin askılarını omuzlarıma asıyor.

Etrafımda dönerek, elbisemin önünü göğüslerimin üzerine yerleştirmesine izin veriyorum, parmakları her dokunuşta tenimde bir heyecan sıçramasına neden oluyor. Sanki karşı koyamıyormuş gibi sert bir hareketle kumaşı kenara itiyor, sonra başını aşağı eğip dişlerini meme ucumun üzerinde gezdiriyor. Dili aynı noktanın üzerinde gezindiğinde sarsılarak inliyorum.

Şefkatli elleri kumaşı tekrar yerine yerleştirirken, bakışları benimkilerle buluşmak için yukarı tırmanıyor, hala şehvet ve orgazm sonrası mutlulukla puslu. "Pantolonuma boşalmama neden oldun," diye azarlıyor.

"Öyle mi yaptım?" Masumca soruyorum, nabzım hâlâ vücudumun her santimetresinde atıyor.

Göğsünden dumanlı bir kahkaha yükseliyor. Ben onu izlerken ceketini ve gömleğini düzelterek kendini ayarlıyor, emin ve erkeksi hareketleri doğru düşünmemi zorlaştırıyor. Dirseğini bana doğru uzatıyor, mükemmel bir centilmen gibi. Elimi dirseğinin içine sokuyorum, yüzüm hala kızarmış, dudaklarımda bir gülümseme kıvrılıyor.

Sonra birlikte partiye geri dönüyoruz.

EMİL

O karanlık odadan çıkarken bile kalp atışlarım hala gümbür gümbür atıyor. Boğazımda, kulaklarımda, ellerimde, bacaklarımda arasında hissediyorum. Vücudumun her parçası yanımdaki Dani'nin hissine uyum sağlamış durumda. Az önce yaptığımız şeyi yaptıktan sonra güzel bir kadının yanımda yürümesi... bu bana en büyük sır gibi geliyor. Birlikte neler yapabileceğimizin bir göstergesi. Diğer odadaki kimsenin tahmin edemeyeceği asi bir hareket.

Kendimi temizlemek için tuvalete girdiğimde, bu damarlarımdaki korları söndürmüyor. Tekrar dışarı çıkıp elimi Dani'nin çıplak sırtında gezdirir gezdirmes içimdeki ateş bir kez daha alevleniyor.

Ve daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını. Onu soymak ve yutmak istiyorum. Kremi teninin her santimine tapmak ve onu benim yapmak istiyorum. Kendimi onunla bir odaya kilitlemek ve beni ne kadar çok *arzuladığını* ona göstermek istiyorum.

Bir an için gözlerimi kapatarak, içimde alevlenen ilkel şehveti dizginliyorum.

Kontrol altına alınması gerekenden daha uzun sürüyor. Çok uzun zaman oldu.

Callie iki yıl önce, Francis henüz altı aylıkken öldü. İkinci çocuğumuza hamile kaldığımızdan beri ikimiz seks yapmamıştık, bu da demek oluyor ki-

Üç yıldan fazla.

Bir kadına dokunmayalı üç yıl oldu. Bunu *istemeyeli* üç yıl oldu. İçimdeki fiziksel canavara teslim olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini unutmışum. Bir kadının vücudunun bana ne yaptığını, *Dani'nin* vücudunun bana ne yaptığını. Böyle bir boşalmaya ne kadar ihtiyacım var.

Bana dokunmadı bile, ama orgazmım hatırlayabildiğim her şeyden daha yoğundu. Onun içinde olmak nasıl bir his olurdu? Elini etrafımda hissetmek? Ya da o sıcak küçük ağzı?

Gözlerimi iki adım kapatıp Dani'nin önümde diz çökmüş halini aklımdan kovuyorum. Şimdi zamanı değil. Belki gelecek hafta. Telefon numarasını aldığımda ve bütün bir geceyi vücudunun her santimini öğrenmeye adanmıştımda. Yeni dadı yerleştiğinde ve babalıktan bir gece izin alabildiğimde.

Bu düşünceyle göğsümde umut fişkırıyor. Marcus ve Leif haklılar, kontrolü elden bırakmalıyım. Kendi hayatımı yaşayabilmek için nitelikli bir çocuk bakıcısının yardımını kabul etmeliyim.

Callie'nin başına gelenlerden sonra -öldüğü günkü kaos- kontrolü bırakmak kolay değildir. O kabus iki yıl geçmesine rağmen hala geçmedi. Bu çok derinlere işleyen bir ihanet.

Dani bana bakarken eli ön kolumu sıkıyor. "Sadece gerildin. İyi misin?"

Boğazımı temizliyorum. "Ben iyiyim. Ya sen?"

Bana yumuşak, utangaç bir gülümsemeyle karşılık veriyor, yanakları pembenin güzel bir tonunda kızarıyor.

Kalbim dengesiz atıyor ve kendimi ana odaya doğru bakmaya zorluyorum. "Bu gece burada potansiyel bir iş ortağıyla tanışmayı umuyorum. Sizi onunla tanıştırmak isterim."

"Oh?"

"Çok kârlı olacak bir anlaşma için şirketiyle görüşüyoruz ama ilgilendiğinden emin değilim. Onu ikna etmek için çok küçük olabiliriz." Bunu ona neden söylüyorum? Bunları söylememeliyim ama bir şekilde doğru geliyor. Yükün bir kısmını onunla paylaşmak iyi hissettiriyor.

"Seni utandırmamaya çalışacağım."

Sırıyorum. Şu anda olduğu gibi, o elbisenin içinde kızarmış ve doymun görünüyor, herhangi bir şey söyleyebilir veya yapabilir ve odadaki hiçbir erkek onu yatağa götürmekten başka bir şey düşünemez. Deneyen herkesi öldüreceğim. Beni utandırmayacak.

Ana odaya giriyoruz, ışıklar, gürültü ve insanlar üzerimize çullanıyor. Dani'yle yalnız kaldıktan sonra neredeyse çok fazla geliyor. Ama başımı sallayarak onu odanın derinliklerine doğru yönlendiriyorum. Saatime bakıyorum, akşam yemeği için zil çalmadan önce Richard Gleeson'ı bulmak için sadece birkaç dakikam olduğunu biliyorum.

zil alacak ve insanlar yemek salonuna gitmeye başlayacak. O zamandan önce onu bulmalayım.

Odayı tarayarak siyah saçlı girişimciyi arıyorum. Burada olacağını söylemişti... Ah! İşte. Dani'ye doğru eğilip kulağına konuşuyorum. "Orada, sütunun yanında. Kırmızı elbiseli kadının yanında duran adam."

Gözleri işaret ettiğim yere kayıyor ve Dani'nin tüm vücudu kaskatı kesiliyor. Gözleri genişliyor, yüz hatlarına korku yayılıyor. Yere bakarken başını sallayarak benden uzaklaşıyor.

"Dani?"

"I..." Omuzlarını kamburlaştırarak odaya sırtını döner. "I..." "N e y i n var?" Kalbim gm güm atıyor ve bir koruma dalgası üzerime yıkıyor. Fırçayla uzaklaştırıyorum. Bu kadınla daha bir saat önce taşışmışken bu duygulara sahip olmanın ne anlama geldiğini düşünmek istemiyorum.

Ama korkmuş görünüyor. Yanaklarındaki kızarıklık gitmiş. Bir hayalet kadar beyaz, alt dudağı titriyor. "Gitmem gerek."

"Daha yeni geldik. Akşam yemeği daha servis edilmedi bile." Elimi kolunun st kısmına sürüyorum ve Dani irkiliyor. *İrkildi*. Sanki benden korkuyormuş gibi. Bu...acıtıyor. Hem de çok.

"Umurumda değil." Bakışlarını benimkilerle buluşturuyor ve gözlerinden bir şey -belki de pişmanlık- geçiyor. "zr dilerim. Hoşça kalın."

İtiraz etmeye çalışıyorum ama bir anda kalabalığın arasından sıyrılıp kapıya doğru koşmaya başlıyor. Koşarak onu takip ediyorum, sesleniyorum, diğer konuklardan tuhaf bakışlar aldığımda durmuyorum. Dışarı çıktığımda, bir taksinin kapısını kapatan Dani'nin elbisesine bir an için gözüm takılıyor. Ben merdivenlerin tepesinde dururken hızla uzaklaşıyorlar. Caddeyi tarayarak, onu takip etmeyi umarak başka bir taksi arıyorum. Ama Dani'nin arabası bir köşeyi dönüyor ve görünürde başka bir araba yok. Onu kaybettim.

İki ya da üç cesur fotoğrafçı kameralarını bana doğru çeviriyor.

Harika.

Yıllardır benimle ilgilenen ilk kadını kaybetmekle kalmadım, şimdi de bir dedikodu dergisine manşet olacağım. İ çekerek topuklarımla üzerinde döndüm ve içeri girdim.

Düşüncelerim sel gibi akıyor. Az önce ne oldu yle? O odada yaptıklarımızdan sonra, daha fazlasını isteyeceğini düşünmüştüm. İstediğime adım gibi eminim. Ama bir andan diğerine tüm tavrı değişti. Onu çok korkutan bir şey gördü ve katı.

Girişte duraksayıp sokağa doğru bakıyorum. Viviane'den adresini alabilir ve bu gece oraya gidip cevaplar isteyebilirdim. Aramızdaki bağı hissettiğini *biliyorum*. Telefonum ben farkında olmadan elimde, Viviane'ın adı başparmağımın hemen altında.

Ama duraksıyorum, ekranın parlak ışığına bakıyorum, Gleeson'la konuşmadan gidemeyeceğimi biliyorum. Dani kim olursa olsun, neden gitmiş olursa olsun ve vücudumun ona verdiği şiddetli tepki ne anlama gelirse gelsin, yapmam gereken işler var. Şirketimin geleceği buna bağlı.

Richard Gleeson'ı tam bıraktığım yerde buluyorum, sevgilisinin kulağına bir şeyler fısıldarken gözleri kalabalığı tarıyor. Onu gördüğümde içimi gıcıklayan bir şey var. İlkel bir rahatsızlık. Başımdan savıyorum - böylesine büyük bir iş anlaşmasının arifesindeki gerginlik ve Dani'yle aramızda yaşananların kalıntıları.

Beni görünce doğruldu. "Bay Van der Berg." Sıkmam için elini uzattı.

"Bana Emil de," diye cevap verdim. "Sonunda seninle tanıştığıma sevindim." Hareketlerim tahta gibi, sesim gergin. Hâlâ Dani'yi, onun çıkışını düşünüyorum. Gleeson'ı gösterdiğimde paniklemişti. Onu tanıyor muydu? Başka bir şey miydi? *Benim yüzümden* mi? O da Callie gibi beni bir şekilde tuzağa mı düşürüyor? Neden ona bu kadar kolay güveneyim ki? Başından beri benimle oynuyor olabilir.

Bu düşünceyi aklımdan kovarak Gleeson'a uçuşu ve Manhattan'da geçirdiği süre hakkında uygun soruları soruyorum. Randevusuna gülümsüyorum ve yemek zilin yakında çalması için dua ediyorum.

"Buraya yalnız mı geldin?" Richard kaşlarını kaldırarak soruyor. "Böyle bir etkinlikte senin gibi bir bekârın kolunda bir güzellik olmasını beklerdim."

Ona sıkı bir gülümseme vererek, kayıtsızca omuz silkiyorum.

Sevgilisinin poposunu okşuyor ve ondan kendisine bir içki getirmesini istiyor. Kız koşarak uzaklaşıyor ve Richard bana dönüyor, gözlerinde sert, yırtıcı bir parıltı. "Sonunda bu berbat şehre gelmemi sağladın. Bunun iş konuşabileceğimiz anlamına geldiğini umuyorum."

Göğsümdeki gerginlik azalması gerektiği halde azalmıyor. Bu anlaşma önemli - bu yıl Yaz Balosu'na gelmeyi kabul etmemin tek nedeni bu. Ama gözlerim çıkışa, Danika'nın kaybolduğu kapıya doğru kayıyor.

"İş konuşacağız," diyorum ona. "Umarım kalışınız ikimiz için de verimli olur."

Richard Gleeson ile anlaşmam mirasımı güvence altına alacak. Yönetim kurulunun bana güvenmesini, şirketin tepesindeki konumumun güvende olmasını sağlayacaktır. *Üretkenlik* bunun yarısı bile değil.

Peki neden Danika'nın tekrar ortaya çıkmasını isteyip duruyorum?

DANI

Metro istasyonundan çıkıp Manhattan'ın işlek caddelerinden birine girdiğimde, saçlarımı okşamadan önce ellerimi haki yeşil pantolonumda gezdiriyorum. Uzun, altın sarısı saçlarımı bu sabah sıkı bir balerin topuzu haline getirdim ve bunun bana profesyonellik havası vereceğini umdum. Mantıklı bir siyah tişört ve minimal makyajla birlikte, çok zengin çocukların bakımını üstlenebilecek nitelikte bir görünüm elde etmeye çalışıyorum. Ayağımdaki Converse'lerin parçalanma tehdidini saymazsak, sanırım rolümü oynuyorum. İlk maaşımı alır almaz ayakkabılarımı yenileyeceğim. Şimdilik tabanı aşınmış ve parmak uçları delik ayakkabılarla idare etmek zorundayım.

Bu sabah milyarder patronumla buluşacağım. Dün gece olanlardan sonra bu düşünce beni eskisi kadar korkutmuyor.

Binasına vardığımda erkenciydim, gökyüzüne doğru pırıl pırıl, cam kaplı bir dev gibi uzanan devasa bir gökdelen. Kapıcıyla selamlaşıp kim olduğumu açıklıyorum. Güvenlik masasına yönlendiriliyorum, orada adımlarımla tekrarlıyorum, Linda Delmar'ın adını söylüyorum ve burada ne işim olduğunu anlatıyorum. Sonunda, giriş yaptıktan ve kendisini Yaurel olarak tanıtan çarpık bir isim etiketi olan huysuz, bıyıklı güvenlik görevlisinin kimliğimin bir kopyasını almasına izin verdikten sonra, bir telefon görüşmesi yapıyor ve beni el sallayarak geçiriyor. "Son asansör sizi çatı katına çıkaracak," diyor.

Ayakkabılarım mermer zeminde gıcırdıyor, tüm bu temizliğe karşı kaba. Çok fazla parıldayan beyaz.

Tıpkı dün geceki gibi.

Nefesimi içime çekerek düşünceyi uzaklaştırıyorum. Bütün sabah olanları düşünmekten başarıyla kaçındım ve şimdi de düşünmeye başlamayacağım.

Van der Berg'in vücudumdaki ellerini ya da *hala* ilk adını bilmediğim gerçeğini düşünmeyeceğim. Hiç öpüşmediğimiz gerçeğini düşünmeyeceğim ve mezara onun dudaklarının tadını bilmeden gitmek zorunda kalacağım.

Ve *kesinlikle ama kesinlikle* odamın diğer tarafındaki mermer sütuna yaslanmış adamı düşünmeyeceğim. Dün gece bu konuda yeterince kâbus gördüm.

Hayal gücüm kontrolden çıktı. Mantıken o sütuna yaslananın eski sevgilim olmadığını biliyordum ama bu manzara beni derinden sarstı.

Ondan ayrıldıktan sonraki ilk altı ay boyunca Rich gittiğim her yerdeydi. O benim sürekli gölgemdi, sabahtan akşama kadar beni korkutuyordu. Aradı, evime geldi, mesaj attı, e-posta gönderdi. Taşındım ve telefon numaramı değiştirdim ama o beni birkaç gün içinde buldu. Öyle bir noktaya gelmişti ki, belli belirsiz her erkek şekli kalp atışlarımın kaburgalarımın çarpmasına neden oluyordu.

İlk başta Rich özür diledi. Bana her şeyi yoluna koyacağımızı, bir daha asla hileli bir şey yapmamı istemeyeceğini söyledi. Artık onun küçük günah keçisi olmak için geri dönmek istemediğim anlaşılınca, kabalaştı. Tehdit etti. Bağırды. Bana her türlü kötü ismi taktı.

Aklımı başımda tutan tek şey, çaldığım ve yarım düzine bulutta, sabit diskte ve kiralık kasada yedeklediğim değerli dosyalardı. Evet, onları sızdırmak kendi itibarımı mahvedecekti ama en azından Rich'e bir ders verecekti. En azından bu bana onun manipölasyon taktiklerine karşı son bir savunma katmanı sağlayacaktı.

Adımı değiştirdiğimde Rich pes etmiş gibiydi. Üç yılı aşkın bir süredir ondan haber almadım ama tehditlerinin anısı hâlâ taze. Dün gece, New York'a geldiğimden beri, bir yıldan uzun süredir ilk kez böyle panikledim.

Aptal.

Kaçtım. Yine kaçtım. Uykuya dalmam tam altı saatimi, kalp atışlarımı normale döndürmem ise tüm sabahımı aldı. Richard bu eyalette bile değil. Arizona'da yaşıyor ve çöp çukurundan başka bir şey olmadığını söylediği şehre nadiren seyahat ediyor. Dün geceki etkinlikte o yoktu; Rich bile Manhattan Yaz Balosu'na katılacak kadar zengin değil. Karanlığın her parçasında yine onun gölgesini görüyorum ve nedenini çok iyi biliyorum.

Yaptığım şey yüzünden. Bir adama yakınlaştım, gardımı düşürdüm. Dört yıl sonra ilk kez kendimi güvende hissettim ve ruhum buna karşılık olarak beni kırbaçlamaya karar verdi.

Rich burada değil. Hepsi kafamdaydı.

Sadece çatı katına çıkmam ve yapmak için işe alındığım işi yapmam gerekiyor. Beni güvende tutacak, istihdam edecek, finansal olarak güvence altına alacak ve nihayet hayatıma yeniden başlayabilmemi sağlayacak şey *bu*.

Asansörün kapısı çoktan açılmış, sanki benim gelmemi bekliyormuş gibi. Çantamı omzuma atıp derin bir nefes alıyorum ve içeri giriyorum. Kontrol panelinde sadece bir düğme var; üzerinde *P* harfi olan altın bir daire.

Çatı katı. Kendi özel asansörü ile tamamlanmıştır.

Alternatif bir boyuta giriyorum - en azından öyle hissediyorum. Dün gece diğer yarının nasıl yaşadığına dair küçük bir tat aldım ve şimdi de bir milyarderin Manhattan'daki evinin içini göreceğim.

Bonnie zengin ama o kadar da zengin değil. Kuşkusuz lüks olan binası burayla kıyaslandığında boktan bir yığın gibi görünüyor.

Düğmeye basıyorum ve kapıların ses çıkarmadan kapanışını izliyorum. Asansör vınıyor ve ben gökyüzüne doğru yükseliyorum, kalbim karnıma doğru iniyor.

Bu iş için çok ama çok yetersizim. Eğitim aldım ve neredeyse bir yıl boyunca bir kreşte çalıştım, tüm testleri ve sabıka kaydı kontrollerini geçtim, ancak burada olmak farklı hissettiriyor. Dün gece Yaz Balosu'nda Rich'in hayaletini gördükten sonra içgüdülerim bana bu fırsatı unutmamı ve kaçmamı söylüyor. Hayatıma bir daha asla giremeyeceğinden emin olmanın en güvenli yolu bu. Kendimi onun kontrolcü eğilimlerine karşı korumamın tek yolu ondan uzaklaşmak.

Mantık bana kalmamı söylüyor. Rich'in Yaz Balosu'nda olacağımı bilmesine imkan yoktu. O insanların hiçbirini bir daha görmeyeceğim.

Görünmez, isimsiz bir dadı olacağım. Sonunda düzgün bir maaş alacağım.

Küçük bir birikimim olacak. Güvenliğim olacak, sadece maddi olarak.

Bana ulaşamaz. Ne şimdi, ne de başka zaman. Dört yıl öncesine göre daha akıllıyım. Ahlaki değerlerimden ödün vermeyeceğim. Artık daha güçlüyüm.

Dört yıl boyunca kendime söylediğim her şey zihnimde tekrar tekrar geliyor, tanıdık düşünceler endişelerimi yatıştırıyor.

Bugün mantık kazandı, o yüzden buradayım.

Asansör durduğunda kalbim göğsümün içinde davul gibi çarpıyor. Kapılar kayarak açılıyor ve krom aksanlı gri-siyah mermerden bir fuayeye çıkıyorum; ağır görünümlü taş bir masa, benden daha uzun bir çiçek vazosuyla dolu ve mekândaki tek dekorasyon. Vazonun etrafına bakınca bir kapı görüyorum.

Kapıyı çalamadan kapı açıldı. Hizmetçi üniforması giymiş yaşlı bir kadın beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra gülümsüyor. "Siz Bayan Jenckell olmalısınız."

"Dani."

Gözlerinin kenarları kırışıyor. Mavinin inanılmaz derecede soluk bir tonu ve küçük yeşil benekleri var. Aynı derecede soluk saçları var, altın sarısı ve beyaz. Biraz iri yapılı ve benden kısa olan hizmetçinin anaç bir havası var ve harika kucaklamalar yapacakmış gibi görünüyor. Gülümsemesi genişliyor. "Ben Kathryn. İçeri buyurun."

Kathryn kapıyı benim için daha geniş açıyor ve başka bir dünyaya adım atıyorum. Çatı katı *çok büyük*. Pencereleden oluşan bir duvar şehre ve ötesindeki okyanusa bakıyor. Güneş ufkun hemen üzerinde asılı duruyor ve sabahın erken saatlerindeki ışıltısıyla her şeyi yaldızlıyor. Büyük bir açık plan yaşam alanı beni karşılıyor. Büyük bir kuvars adaya sahip son teknoloji ürünün bir mutfak, yemek alanına açılıyor ve krem rengi devasa bir kanepenin bulunduğu, zevkle dekore edilmiş modern bir oturma odasına yayılıyor.

Aklı başında kim iki küçük çocukla krem rengi bir kanepeye sahip olur ki?

Kathryn'i takip ediyorum ve şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak halıya basıyorum. Neredeyse dizlerime kadar batıyordum. Daire narenciye ve mine çiçeği gibi kokuyor, hafızamda bir şeyleri canlandıran rahatlatıcı bir koku.

"Mutfak, yemek odası, oturma odası," diyor Kathryn bana işaret ederek. "Personel odaları bu koridorun sonunda. Tuvalet de var ama orası sadece misafirler için. Eğer gitmen gerekiyorsa, personel odasına git." Beni sol taraftaki koridorda ilerletiyor. Kesinlikle daha az zengin bir alana açılan bir kapı açıyor.

"Çantanı buraya bırakabilirsin." Tek kişilik bir yatak ve sade bir komodinin bulunduğu küçük bir odayı işaret ediyor, karşı duvarda aynalı bir dolap var. Basit ve çıplak ama rahat. Son dairemde daha iyi olduğu kesin. "Deneme süresini atlattığını varsayarsak, haftada altı gece burada uyuyacaksın. Asansörü kendi başına kullanmanı sağlayacak bir kart alacaksın ama bunları ilk gün vermiyoruz."

"Tamam," diyorum ve çantanı yatağın üzerine bırakıyorum. "Burada mı kalacaksın?"

Başını iki yana sallıyor. "Haftada üç gün buradayım. Evde ailemle birlikte yaşıyorum."

Kathryn beni tekrar ana yaşam alanına götürüyor. Odanın karşı tarafında, oturma odasının karşısında başka bir koridora giriyoruz. "Yedi yaşındaki Talia'nın odası." Kathryn mor, pembe ve fırırlarla süslenmiş bir odayı işaret ediyor. Bir kapı ebeveyn banyosuna açılıyor ve bir diğeri de küçük kızların kıyafetleriyle dolu bir gömme dolaba açılıyor. "Renklerin sizi kandırmasına izin vermeyin. O narin bir çiçek değil. Eğer izin verirsiniz bu küçük kız sizi balkondan aşağı itmekten çekinmeyecektir. Yine de o bir melek."

Çelişki karşısında kaşlarımı çatıyorum ama cevap vermiyorum.

"Francis'in odası." Bir oğlanın odasını gösteriyor. Aynı ebeveyn banyosu ve gömme dolap. Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun neden gömme dolaba ihtiyacı olduğunu anlayamıyorum ama bunu sorgulamıyorum.

"Misafir odası." Kapalı bir kapı.

Köşeyi döndüğümüzde ikinci bir yaşam alanı açılıyor. Burası, kutularda özenle saklanmış oyuncaklar, bir televizyon ve makul derecede koyu renkli bir kanepe ile çok daha çocuk dostu görünüyor. Kathryn ikinci oturma odasının hemen ötesindeki kapalı bir kapıyı işaret ediyor. "Patronun odası. Oraya girmeyin." Koridorun karşısındaki bir başka kapalı kapıyı işaret ediyor. "Patronun ofisi. Oraya girmeyin." Son kapı koridorun en sonunda. "Patronun kütüphanesi."

"Dur tahmin edeyim. Oraya girme mi?"

Kathryn sırtarak, "Akıllı kız," diye karşılık verir.

Ana yaşam alanına geri dönüyoruz ve ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. "Peki, neredeler? Ağustos sonunda okul ve kreş başlayana kadar tam zamanlı olarak evde olacakları söylendi."

"Büyükanemde," diye yanıtlıyor Kathryn, mutfaktaki dar bir dolaptan kuş tüyü bir toz bezi alıp zaten lekesiz olan tezgahın tozunu alırken. "Her an dönebilirler." Başını eğerek duraksıyor. "Yine de ona 'Büyükanne' deme. Ona Bayan Sandringham deyin. O yeni kocasının adını kullanıyor."

Patronumun adının ne olduğunu sormak üzereydim - görünüşe göre bu gizli bir bilgi ve gizlilik nedeniyle buraya gelmeden önce öğrenmemem gerekiyordu - o sırada ön kapı açıldı. Koyu renk bukleleri olan küçük bir kız, Kathryn'in bacaklarına çarparak girişten içeri giriyor. Çocuk kıkırdarak başını yukarı kaldırdı. "Kurabiye istiyorum."

"Yemekten önce kurabiye yok," diye karşılık veriyor Kathryn, Talia'nın dudağı abartılı bir şekilde somurtarak dışarı fırlarken toz beziyle küçük kızın burnuna dokunuyor.

Onun arkasında, siyaha yakın saçları ve iri gri-mavi gözleri olan küçük bir çocuk paytak paytak yürüyor. Gözleri... neden tanıdık geliyor? Krem rengi kanepeye doğru koşuyor, tam o sırada parmaklarının üzerindeki kahverengi - kir, çikolata ya da daha kötü bir şey- lekeyi fark ediyorum.

Önüne atlıyorum ve yumuşak sözler söyleyerek onu mutfağa yönlendiriyorum. "Ellerini yıkayalım, tamam mı?"

"İyi yakaladın," diyor ince, gümüş saçlı bir kadın ön kapıyı kapatırken. "Her şeye rağmen tamamen işe yaramaz olmayabilirsin." Mükemmel ütülenmiş ipek bir pantolon ve bir dizi inci giyen bu kadını Bayan Sandringham'dan başkasıyla karıştırmak mümkün değil. Zenginlik ve üstünlük saçıyor. Bana değerlendirci bir bakış atıyor ve ben ağızımdaki anlık kuruluğu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Dehşet verici. Bu kadın dehşet verici.

Ben kelimelerimi karıştırırken kaşlarını çatıyor, Kathryn ellerini yıkaması için Francis'i almak üzere yana kayıyor. Hizmetçi başını diğer kadına doğru sallayarak bana dolu dolu bir bakış attı.

Elimi uzatıyorum. "Danika Jenckell."

Bayan Sandringham elimi sıkmadı. Orada öylece duruyor, incileri parıldıyor, beni tepeden tırnağa süzüyor. "Bayan Delmar'ın sunduğu en iyi ve en parlak kişi siz olmalısınız, değil mi?"

Ellerimi tekrar indirip avuçlarımı saçma sapan pantolonumun üzerinde yumuşatırken kalbim gümbür gümbür atıyor. Kendimi bir öğretmen tarafından denetlenen bir çocuk gibi daha dik dururken buluyorum. "Burada olmaktan mutluyum. Çocukları tanımak için sabırsızlanıyorum."

"Bakalım sekiz saat sonra ne kadar mutlu olacaksın." Homurdanıyor, sonra elini sallayarak iki çocuğa doğru dönüyor. "Gelin de büyükannenize veda edin."

Talia bir bardak meyve suyu içmekte olduğu sandalyesinden atlar ve büyükannesine koşar. Kathryn Francis'in artık temiz olan ellerini siler ve onu yere yatırarak Bayan Sandringham'ın yanına götürür. İki çocuk büyükannelerinden havalı öpücükler alır ve Kathryn'e birkaç emir verdikten sonra oradan ayrılır.

Kapalı kapıya bakıyorum.

Kathryn bana sırtlıyor. "Sen ne düşünüyorsun?" Yutkunuyorum. "Hoş birine benziyor."

Kathryn homurdanıyor. Ellerini kalçalarına koyup önce çocuklara, sonra da bana bakıyor. "Bugün yetişmem gereken derin temizlik ve çamaşır işleri var, o yüzden

sana yardım edemeyecek. Patron, içinde bilgi ve çocukların programlarının olduğu bir dosya bıraktı. Bugün saat altı gibi dönecek."

"Tamam." Başımı salladım. Bunun başka bir test olup olmadığını merak ediyorum. Beni derinlere atıyor olabilir mi?

Çocuklar göreceli bir sessizlik içinde meyve suyu içerken, dosyayı kendime doğru çekiyorum ve babalarının onlar için hazırladığı neredeyse dakika dakika programı görünce kaşlarımı çatıyorum. Okuma zamanı, öğrenme, müzik pratiği, öğle yemeğinden sonra birkaç dakikalık boş zaman - bu yaz tatilinden çok yoğun bir evde eğitim gibi görünüyor. Çocukların bir programla iyi olduklarını, disipline ihtiyaç duyduklarını anlıyorum... ama bu? Bu çok fazla gibi görünüyor.

Derin bir nefes alıyorum. Benim çocuklarım değil, benim kararım değil. Yargılamak için burada değilim ve bu işe ihtiyacım var. Bu benim yeni başlangıcım. Anonimlik, maaş ve biraz istikrar. Artık resmi olarak hiçbir şeyden kaçmıyorum.

Meyve suyu bardakları bittiğinde ve çocuklar sandalyelerinden fırlayıp odayı dağıtmak üzere olduklarında, onları ikinci oturma alanına yönlendiriyorum ve günün ilk görevine başlıyorum: kitap okumak.

"Okumak istemiyorum." Talia önde koşuyor. "Ben oynamak istiyorum."

Şaka yapıyorum. Yedi yaşındasın.

Kanepeye atlar ve aşağı yukarı zıplamaya başlar. "Talia, kanepeye atlama."

"Ama hoşuma gitti!"

"Kendine zarar vereceksin."

"Hayır, yapmayacağım." Kıkırdıyor, daha yükseğe zıplıyor. "Kanepeyi kıracaksın."

"Yeni bir tane alırsın."

Francis'in televizyon sehpasının altına sıkıştığını ve orada sıkışmış düzinelerce kabloya uzandığını fark ettiğimde kollarımı kavuşturuyorum.

"Hayır, yapamazsın!" Telleri çekmeden hemen önce onu yakalıyorum, kıkırdarak kollarımda bir patates çuvalı gibi yuvarlanırken onu dışarı çekiyorum. Arkamı döndüğümde Talia ortadan kaybolmuştu.

Bok. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. "Talia?"

Sessizlik.

Francis kıkırdıyor ve güzel, pelüş halıya salyasını akıtıyor. Yüzünü gömleğimin kenarıyla sildim. Tanrıya şükür siyah giymişim.

"Talia?"

Gürültülü bir patlama sesi beni koridorun sonuna doğru koşturdu. Talia babasının yatak odasının kapısını kırıp açmış ve battaniyelerin altına girmeye başlamıştı.

Eşikte duruyorum, kalbim güm güm atıyor. Onu almam gerektiğini biliyorum ama o odaya girmek... mahrem görünüyor. Kapıdan, bembeyaz nevresimlerle kaplı kocaman, kral boy bir yatak görüyorum. Köşedeki okuma köşesine iki sandalye yerleştirilmiş ve odanın karşı tarafında standart ebeveyn banyosu ve gömme dolap görünüyor. Dolabın yarısı boş. İçimi bir sıkıntı kaplıyor. Sanki tüm vücudum oraya girmek istiyor, o çarşafların içinde lüks yaşamak istiyor. Oda faydacı, neredeyse askeri bir düzene sahip. Sanki burada uyuyan adam kontrolünü sıkı sıkıya elinde tutuyormuş gibi.

Eşikten geçerken keskin bir nefes alıyorum. "Talia, hemen dışarı çıkmalısın."

"Saklambaç oynamak istiyorum." Yorganın altından gelen boğuk bir ses.

Derin bir nefes alıyorum. "Okuma zamanı" pek de planladığım gibi gitmiyor. Eğer bu çocukları kontrol altına alamazsam, güneş batana kadar kovulmuş olacağım. Saatimi kontrol ediyorum. On dakika içinde "Bulmaca ve Öğrenme"ye başlamaları gerekiyordu. Şimdiden geride kaldım.

Ne var biliyor musun? Programın canı cehenneme. Her şey başarısız olduğunda, rüşvet vermeyi deneyin. "Babanın odasından çıkarsan sana kurabiye veririm."

Yorganın altındaki yumru hareket etmeyi bırakıyor, sonra yatağın ucuna doğru kıpırdanıyor. Kıvrıcık başı yatağın ayak ucundan fırlıyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda parlıyor. "Yemekten önce kurabiye yememize izin yok."

"Şuna ne dersiniz: Kurabiye yapmama yardım ederseniz, yemekten önce *bir tane* yemenize izin veririm. Fırından sıcak sıcak. Ama o odadan çıkman ve dediklerimi yapman gerek. Artık kaçmak yok. Mobilyaların üzerinde zıplamak yok."

Talia'nın gözleri kısıldı. Saçlarını yüzünden itiyor ve teklifimi düşünerek dudağını ısırtıyor. Tekrar bana bakıyor. "Kurabiyeleri nasıl yapıyorsun?"

Kaşlarım kalkıyor. "Daha önce hiç kurabiye yapmadınız mı?" "Genelde fırından alırsız."

Francis, hâlâ kollarımda, eskiden düzgün olan balerin topuzumu çekiştiriyor. Bir tutam saç boynuma düşüyor. Gülüyor, sonra küçük tombul kollarını boynuma doluyor. "Kurabiye! Nefis."

Onu yere bıraktım. "Benimle mutfığa gel, bakalım tüm malzemelerimiz var mı? Sana ailemin gizli çikolatalı kurabiyesini göstereceğim."

tarifi."

Talia'n ın dudakları, babasının yatağından fırlamadan hemen önce bir sırıtışla kıvrılıyor. "Gizli tarif mi?"

"Nesillerdir ailemde var."

Gülümsemesi genişler. Kolunu küçük kardeşinin omuzlarına doluyor ve onu kendine çekiyor. "Frankie, kurabiye yapacağız!"

Francis'in karşılık veren gülümsemesi göz kamaştırıcı. Kalbimdeki pürüzlü bir şey yumuşuyor.

AİLEMİN gizli tarifi, büyükannemin eskiden satın aldığı çikolata parçacıkları markasının poşetinin arkasındaki tariftir ama bunu Talia'ya söylemiyorum. Dolapları karıştırarak ihtiyacımız olan tüm malzemeleri buluyorum. Hiç çikolata parçacığı yok ama doğrayabileceğim kaliteli çikolatalar buluyorum. Daha da iyisi.

Malzemeleri toplarken kalbim yumruk oluyor, büyükannemin mutfağında karıştırarak ve pişirerek geçirdiğim mutlu saatleri hatırlıyorum. Ailem genç yaşta öldü ve beni büyüten, geçimimi sağlayan, beni okula gönderen ve eğitimimi tamamlamak için burs almamı sağlayacak kadar çok çalışmamı sağlayan büyükannemdi. O benim dayanağımdı.

O öldükten sonra başıboş kaldım... ve işte o zaman Rich'le yüz yüze gelmeme neden olan işi aldım. Onun cazibesine neden kapıldığıma dair bir soru var mı? Savunmasızdım, yalnızdım.

Dişlerimi sıkarak anıları silkeliyorum. Görünüşe göre bu işi kabul etmek ve şehirde kalmaya karar vermek kafamdaki tüm cinleri uyandırdı.

Talia bir aşağı bir yukarı zıplarken gülümseyerek dikkatimi elimdeki işe veriyorum. Bu tarifi o kadar çok yaptım ki ezbere biliyorum, bu yüzden bir kağıt parçasına yazıp ondan okumasını istiyorum. İşte. Okuma zamanı.

"Bir 'C' ne anlama geliyor?"

"Bir fincan. Bu bir ölçü." Çekmeceleri karıştırıp ölçü kaplarını buluyorum ve doğru olanı uzatıyorum. "İşte."

"Bu nedir?" Kâğıttaki bir çizgiyi işaret ediyor.

"Bu bir bardağın yarısı." Uygun ölçü kabını kaldırıyorum. "Kesirleri biliyor musun?"

Başını eğiyor, küçük kara kaşları birbirine yaklaşıyor.

"Hayır." Ha! Bu da öğrenme zamanı. Al sana program!

Kesirleri açıklıyorum ve Francis ile ben toz ve esmer şekerlere başlarken ondan unu ölçmesini istiyorum. Talia'nın anladığından emin değilim, ama sonra tarifi mükemmel bir şekilde okuyor, hatta doğru ölçü kaplarını ölçülerle eşleştiriyor. Akıllı kız. Bu da bulmaca çözmek sayılır, değil mi?

Ölçüp birlikte karıştırıyoruz, sonra da kurabiyeleri fırın tepsisine diziyoruz. Talia bir parça yemek için hamurun içine dalmadan önce bana kocaman bir gülümseme veriyor.

Yüzündeki saf yaramazlığa kıkırdıyorum. "Teknik olarak, çok fazla çiğ kurabiye hamuru yersen hasta olabilirsin, ama bence birazcık sorun olmaz." Göz kırpiyorum.

Francis yumruklarıyla mutfak tezgahına vuruyor. "Ben de!"

"Tamam, tamam. Sadece birazcık." Ona tadına baktırıyorum, sonra ilk tepsi kurabiyeyi fırına koyuyorum. İkinci parti kurabiyeleri şekillendirdiğimizde, tüm çatı katı çikolatalı kurabiye lezzeti gibi kokuyor.

Talia fırının önünde bir aşağı bir yukarı zıplıyor, kurabiyelerin pişmesine bakarken ciyaklıyor. "Onları biz yaptık! Frankie, bunları biz *yaptık*!" Kolunu küçük kardeşinin boynuna dolayarak şiddetli bir heyecanla ona sarılıyor. Ona dikkatli olmasını söyleyeceğim ama Francis onun kollarında gülüyor. Ben sırtırtırken o da bana gülümsüyor, sonra onları yoldan çekip ilk partiyi çıkarıp ikinci partiyi koyuyorum.

"Dokunmayın! Çok sıcaklar. Soğumalarına izin vermeliyiz."

"Sakın dokunma!" Francis sıcak kurabiye tepsisine uzanarak tekrarlıyor. Yolundan çekiliyorum ve tepsiyi ulaşamayacağı bir yere koyuyorum.

Talia bir ayağından diğerine zıplar ama dinler. Gözlerinde bir heyecan parıltısı belirirken ellerini arkasında kavuşturuyor. O anda Kathryn'in ne demek istediğini anladım. Bir saat önce Talia bir terördü ve söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyordu. Şimdi, aramızda bir nebze saygı oluşmuşken, olabildiğince tatlı.

Üçüncü partiyi şekillendiriyoruz ve çocuklardan bulaşıkları lavaboya koymama yardım etmelerini istiyorum. Bütün mutfak un ve şekerle kaplanmıştı. Francis bir yumurta düşürdü, bu yüzden yerde yapışkan bir yamanın etrafında yumurta kabuğu parçaları var. Her yer darmadağın ama çocuklar sessiz, neredeyse huşu içinde kurabiyelerin pişmesini izliyorlar.

Saate bakıyorum. İki saat geçmiş ve büyük bir felaket yok. Rahat bir nefes alıyorum. Patron eve gelmeden önce burayı temizlediğim sürece hayatta kalabilirim.

"Al." İlk partiden iki kurabiye aldım. "Yiyecek kadar güzeller. Bu kadar iyi fırıncı olduğunuz için ödül olarak akşam yemeğinden önce sadece bir tane yiyebilirsiniz."

Talia ve Francis o kadar parlak gülümsüyorlar ki, yemek pişirmek gibi basit ve iç açıcı bir şeyi yapmayalı ne kadar zaman geçtiğini merak ediyorum. Onlara yapışkan, çikolatalı ikramları verirken kalbim sıkışıyor. Bugün iyi gidiyor - dağınıklık dışında tabii ki. Ama... bu iş yürüyebilir. Bunu yapabilirim.

Tam mutfaktaki her yüzeyi kaplayan ince un tozunu incelemeye başlamıştım ki ön kapı açıldı. Talia zıpladı ve ciyakladı. "Baba!"

"Merhaba prenses," diyor tanıdık bir ses ve damarlarımdan buz fişkırıyor. "Öğle yemeğinde seni kontrol etmek için eve geldim. Gömleğindeki ne? Elinde ne tutuyorsun?"

"Umm... un. Kurabiye yapmıştık. Bir buçuk bardak un kullandık ve her şeyi ölçtüm. İşte, tadına bak!"

"Yaptın mı, şimdi." Bir duraklama. "Mm...lezzetli. Bunları sen mi yaptın?" "Uh-huh. Kesirleri kullandık."

O sesi tanıyorum. Bu dairedeki kokunun neden tanıdık geldiğini anladım.

Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Mutfakta duruyorum, un, şeker ve yumurtaya bulanmışım, dün geceki seksi yabancı köşede yürürken hareket edemiyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve dudaklarındaki gülümseme kayboluyor.

Ağzımı açıyorum ama bir şey çıkmıyor.

Talia kolundan çekiştirerek bir şeyler söylerken orada öylece durur. Francis koşup babasının kollarına atlıyor, babası da hiç bakmadan onu kucağına alıyor. Hâlâ bana bakıyor.

Yüzünde öfke parlıyor. Şaşkınlık. Şok.

Telefonumdaki zamanlayıcı çalışıyor ve beni hareketsizliğimden uyandırıyor. Arkamı dönüp son kurabiye tepsisini çıkarıyorum ve onları soğutma rafına aktarmaya başlıyorum. O delici bakıştan kaçmak için her şeyi yaparım.

Ama kurabiyeler aktarıldığında, arkamı döndüğümde onun hâlâ aynı yerde durup bana baktığını görüyorum. Gözleri parlıyor, elleri sıkı yumruklar halinde kıvrılıyor. "Dani," diye homurdandı. "Evimde ne halt ediyorsun?"

EMİL

Bu sabah yaptığım ilk şey Viviane'den bana Danika'nın iletişim bilgilerini vermesini istemek oldu. Telefon numarası yoktu ama adresi vardı ve bu akşam kapısını çalıp dün gece neler olduğunu sormaya niyetliydim.

Ama şimdi...

Gözümü kırıyorum ve Dani hâlâ mutfağında, una bulanmış. Halüsinasyon görmüyorum. Yanağında bir çikolata lekesi var, bu görüntü beni dün geceye geri götürüyor. Beynime kısa devre yaptıran ve beni o odaya, ağzımı göğsüne götüren tenindeki başka bir lekeye.

"Ben, uh..." Yutkunuyor. "Ben senin yeni dadınım."

Çocuklar sessiz, ikimizin arasına bakıyorlar. Bir şeyler olduğunu anlayabiliyorlar. Bacağıma sarılan Talia'nın saçlarında parmaklarımı gezdiriyorum, parmaklarının arasına ikinci bir kurabiye sıkıştırmış. Tezgahtan aşırıldığını fark etmemiştim bile.

*Mutfak*da dikilen Dani'ye bakmakla meşguldüm. Gözlerim

kısıldı. Bu bir çeşit tuzak mı? Bir tür şaka mı?

Paranoya, acımasız bir sektörde merdivenin tepesinde bir CEO olduğunuzda hayatın bir gerçeği olabilir. Peki ya benim gibi ihanete uğradığınızda? Paranoyak olmak bir güvenlik battaniyesi gibidir. Her yere yanımda götürüyorum.

Ve şu anda tüm alarmlarım çalışıyor.

Mutfak adasının karşısında birbirimize bakarken, bildiğim her şeyi gözden geçiriyorum. Dün geceki etkinliğe her zamanki randevum yerine Danika geldi. Bu nasıl olabilir? Tesadüf mü, yoksa bir çeşit plan mı?

Buluşmak için mi? Viviane'in bana verdiği adresi gördüğümde ne olduğunu anladım... ama biri bunu planlamış olabilir miydi?

Sonra, biz... o odada yaptığımız şeyi yaptık. Benim karakterime tamamen aykırıydı. Sanki başından beri yapmak istediği buymuş gibi beni dakikalar içinde baştan çıkardı. *Genelde böyle bir şey yapmam.* Buna bir an bile inanmadım.

Şimdi *burada* mı? Benim evimde mi? Çocuklarımla mı?

"Hayır." Kollarımı kavuşturuyorum, sonra çocuklara bakıyorum. "Gidip odanızda oynayın."

"Da-ad." Talia kelimeyi iki heceye uzatıyor. Ona sert bir bakış atıyorum ve o da omuzlarını düşürüp küçük kardeşini elinden tutarak dairenin öbür ucundaki odasına götürüyor.

Dani onların gidişini izliyor, sonra bakışlarını tekrar bana çeviriyor. Bir dakika, iki dakika ya da daha uzun bir süre gergin bir sessizlik içinde duruyoruz. Boğazını temizliyor. "Senin adın ne?"

Soru beni şaşırttı. "Ne?"

"Buraya gelene kadar ajans bana bunun gizlilik nedeniyle gizli olduğunu söyledi ve dün gece kendinizi hiç tanıtmadınız. Ben... soramadan ayrıldım."

"Sen kaçtın."

Boş bir yüz bana bakıyor, hiçbir şey söylemiyor. "Ben yaptım."

"Neden?" Sesim çelik gibi. İnatçı. Kalbimin bir parçası sözlerimi yumuşatmak, ona doğru yürümek, kollarımı o yumuşak kıvrımlara dolamak için beni pençeliyor ama o parçam o kadar uzun süredir sessiz ki görmezden gelmek kolay.

"Bu kişisel bir mesele." Dani çenesini kaldırıp bakışlarımla yüzleşiyor.

"Benim evimdesin. Çocuklarımla birliktesin. Kim olduğunuzu bilmeye hakkım var."

"Adını bile bilmiyorum!" Nefesini içine çekip başını sallıyor ve yüksek bir dolaptan süpürgeyi kapıp mutfaktaki felaketi süpürmeye başlıyor. Konuşmasını beklerken hareket etmiyorum. Bir dakika sonra, un, şeker ve yumurta kabuklarını faraşa süpürürken konuştu. "Gittim çünkü önceden tanıdığım birini gördüğümü sandım. Görmek istemediğim birini."

Gözlerim kısıldı. "Ve sen kaçmak zorunda kaldın?"

"Evet." Faraşın içindekileri çöpe süpürüyor, ardından tezgahı temizlemeye başlıyor. "Bu... bir şoktu. Yanılmışım ama kendimi kontrol edemedim."

Gözlerim kalçasına, kalçasının beline doğru kıvrıldığı çukura kayıyor. Saçları topuzundan bir düzine farklı yere dökülüyor, ensesi kızarıyor. Kıçında yeni yürümeye başlayan bir çocuğun unlu el izi var ve bu iz uzun süre bakışlarımı üzerinde tutuyor.

Vücudum hala onu istiyor.

Başımı salladım. "Burada işin bittiğinde eşyalarını al ve git."

Dani hafifçe dönüyor, kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Yutkunurken boğazı düğümleniyor ve elimde olmadan tekrar teninin tadına bakabilmeyi, dilimi boynunda gezdirebilmeyi, kulak memesini ısırabilmeyi, eriyişini izleyebilmeyi diliyorum.

Bu düşünceyi derin ve ulaşılmaz bir yere tıkarak, çenemi kafatasıma ağrı yayacak kadar sert sıkıyorum.

Dani ellerini tezgâhın üzerinde kavuşturuyor, pembe dudaklarını bir şeyler söylemek için aralıyor, sonra başını sallıyor. "Anlıyorum."

Sesindeki yenilgi savunmamda çatlaklar yaratıyor ve tek yapabildiğim topuklarımın üzerinde dönüp çocukların odasına doğru yürümek oluyor. Adımlarım tahta gibi, sert. Bir yanım söylediklerimi geri almak istiyor, çünkü artık biliyorum ki Dani gittiğinde onu bir daha asla göremeyeceğim.

Şaşırtıcı bir şekilde, Talia ve Francis Talia'nın odasında sessizce oynuyorlar. Talia'nın kucığında en sevdiği kitap -resimli masallardan oluşan kalın bir kitap- açık ve Francis de bebeklerinden biriyle oynuyor -Talia'nın normalde kimsenin dokunmasına izin vermediği lacivert elbiseli bebekle. Normalde evde başka bir potansiyel dadı olsa, sadece çocukların yapabileceği bir tür güç oyunuyla ortalığı birbirine katarlardı. İçeri girdiğimde ikisi de başını kaldırdı.

Talia kitabını kapatıyor ve bana dönmeden önce rafa geri koyuyor. "Dani gidiyor mu baba?"

Diz çöküp siyah saçlarına bir öpücük bırakıyorum.

"Öyle." "Neden?"

"Dani kalabilir mi?" Francis o iri mavi gözlerini bana doğru açıyor, ayaklarını sürüyerek yaklaşıyor. Sanki fikrimi değiştirmem için beni ikna edecekmiş gibi bebeği bana sunuyor.

Başımı salladım. "Hayır. Yapamaz."

"Neden olmasın?" Talia başını omzuma yaslıyor. "Ondan hoşlanıyorum."

Kıpırtısızlığım içimi sarsan şoku gizliyor. Eve düzinelerce potansiyel dadı geldi. Her biri Talia'dan bu sözleri duymayı başaramadı ama Dani sadece birkaç saat içinde bunu başardı.

Göğsümde bıçak gibi saplanan acıyı görmezden gelerek çocuklarıma sıkıca sarılıyorum. Ebeveyn olmak her zaman eğlenceli değildir. Çocuklarınız için en iyisini yapmaktır.

anlamıyorlar. Kızlar ya da ağlasalar bile.

Callie öldüğünde, neredeyse bu çocukları kaybediyordum. Bunun Callie'nin planının bir parçası mı yoksa trajik bir kaza mı olduğunu asla bilemeyeceğim ama Talia ve Francis'in şu anda sahip olduğum tek şey olduğunu biliyorum. Onları korumak her zaman önce gelecek. Onlar benim yaşama sebebim.

Ana odaya geri dönerken, Dani'nin personel kanadından çıktığını görüyorum. Saçları düzeltilmiş ve yüzündeki çikolata lekesi silinmiş. Normal kıyafetler giydiğinde farklı görünüyor ama daha az güzel değil. Pantolonumdaki zonklama istenmeyen bir şey ama şaşırtıcı değil. Ne giydiği umurumda değil - vücudum hala ona başka hiç kimseye vermediği tepkiyi veriyor. Gözlerim ayakkabılarına takılıyor; o kadar kötü yıpranmış ki çorabının önden çıktığını görebiliyorum. Onu durdurmak, şımartmak, korumak için içimden bir dürtü geçerken göğsüm sıkışıyor. Gözlerimi yukarı doğru zorluyorum.

Birkaç dakika bakışlarımla buluşuyor, sonra başıyla hızlıca selam veriyor ve dairemden, hayatımdan çıkıp gidiyor.

ÇOCUKLARIMI öğleden sonra için anneme bıraktıktan sonra ofise dönüyorum. Onlarla evde kalabilirdim ama Richard Gleeson ile bir toplantım var. Masamdaki sandalyeye çöküp asistanımın toplantı için hazırladığı dosyaları getirdiğimde, kafamın içindeki sıkıcı gümbürtüyü görmezden gelmeye çalışıyorum. Bunun için en iyi oyunumu oynamalıyım.

Onun şirketiyle ortaklık Berg Motors'un çehresini değiştirebilir, kariyerimi değiştirebilir. Sağlam bir işimiz var ama bu her zaman girmek istediğim, gelişmekte olan bir pazar. Bu toplantının iyi geçmesi çok önemli.

Ve öyle de. Gleeson sert bir adam ama ilgilendiğini söyleyebilirim. Derimin altındaki o kaşıntı hâlâ orada, onun bana ya da değer verdiğim herhangi birine yaklaşmasına izin vermemem gerektiğini söyleyen alçak bir alarm zili. Ama onunla bir anlaşma yapmak için arkadaş olmam gerekmiyor. İkimiz de sırlarımızı vermek istemiyoruz ama ikimiz de bir anlaşmaya varmakla açıkça ilgileniyoruz. Umduğumdan da fazlası oldu.

Toplantı sona erdiğinde, Richard Gleeson personelinin önündeki odadan çıkmasına izin veriyor. Bana baktı, gözlerinde bir şeyler parlıyordu. "Dün gece eğlendin mi?"

Bir sarsıntı beni tam karnımın ortasından vuruyor. Dani'yle ne yaptığımızı biliyor mu? Bu beni dengesizleştirmek için sinsice bir oyun mu?

Yüzümü boş tutmak için irade egzersizi yapıyorum. Başımı sallıyorum. "Hoş bir akşamdı."

"İnternette fotoğraflarını gördüm," diye başlıyor, kravatını düz karnının üzerinde düzelterek. "Biriyle gelmişsin."

Zihnimde alarm zilleri çalıyor. Cevap verdiğimde çenem gergin.

"Evet." "Ama seninle tanıştığımda yalnızdın."

"O... çağrıldı."

"Çok yazık." Gleeson'ın bakışları benimkileri arıyor. "Gözünüze çarpan kadınla tanışmayı çok isterdim." Toplantı odasının kapısında durarak çıkışımı engelliyor. "Kız arkadaşım ve ben seni ikimizle birlikte bir akşam yemeğine davet etmeyi umuyorduk, tabii senin kızla da. Yaz Balosu davetiyeleri için bir teşekkür. Gelecek hafta ayrılıyoruz ama ondan önceki herhangi bir akşam da olur."

"Buna gerek yok. Teşekkür etmene gerek yok." Ona başımı sallayarak ofis binasına doğru bir işaret yapıyorum ve yürümeye devam etmesini istiyorum.

"Gina ısrar etti. Senin kızla tanışmak için can atıyordu - adı neydi?" Gözleri parlıyor ve içimdeki rahatsızlık çalkalanıyor. Sanki bir iğneleme gibi *senin kızın* deyip duruyor.

"Dani," diye cevap veriyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Hafifçe kaşlarını çattı ve gözlerindeki karanlık parıltı görüldüğü kadar çabuk kayboldu. "Harika. Sizin için uygun olan bir akşamı bana bildirin."

"Olur ama hiçbir şey için söz veremem. Dani... meşgul." Dani'yi bir daha göremeyeceğim gerçeğini bir kenara bırakırsak, onun davetini kabul etmemi engelleyen başka bir şey var. İstenmeyen bir sahiplenme, içimde yükselen koruyucu bir içgüdü. Gleeson Dani'yle fazla ilgileniyor. Sorular çok sivri.

Leif'i onun yakınında istemiyordum ve Gleeson'ın da etrafta dolanmasını kesinlikle istemiyorum. Adamın etkileyici bir iş zekası ve cazip teknolojileri olabilir ve onunla ortak olmak isteyebilirim ama onu özel hayatımın yakınında istemiyorum. Ya da Dani'nin yakınında.

Gleeson başını sallar ve asansörde bekleyen iş arkadaşlarına doğru ilerler.

Asansör kapıları onun ve ekibinin üzerine kapanana kadar toplantı odasının kapısında duruyorum, sonra uzun bir nefes alıyorum.

Başımı sallayarak, etkileşimin cildime bulaştırdığı yağlı tabakayı sıyırmaya çalışıyorum. Gleeson, kız arkadaşı ve Dani ile yemeğe gitmeyeceğim, çünkü Dani'yi bir daha görmeyeceğim. Hikayenin sonu.

DANI

Van der Berg'in evindeki felaket sabahımdan bu yana üç gün geçti.

Bonnie şarabımı doldururken ben de bir tencere makarna sosu karıştırıyorum. Tezgâhın üzerine kayıyor, külotlu çorapla kaplı bacaklarını ileri geri sallıyor. "Linda bugün benimle konuştu," diye söze başlıyor, bana bakarak.

Bakışlarına karşılık vermedim. "Öyle mi?" Bonnie'nin kız kardeşinin onunla neden konuştuğunu çok iyi biliyorum - bu sabah teslim ettiğim istifa mektubuyla ilgili.

"İstifa ettiğini söyledi."

Sosu tekrar karıştırırken tahta kaşık tencerenin kenarına çarpıyor. "Ben yaptım."

"Neden, Dani? O Van der Berg denen sık kafalı yüzünden mi?" "Hayır." *Evet.*

"Bana yalan söyleme."

Ona yan gözle bakıyorum. O sadece sırtıyor. İç çekerek tencereye geri dönüyorum. "Çocuk bakımı için uygun değilim. Teknik bir işe geri dönmeliyim. Parasını ödediğim o pahalı üniversite diplomasını değerlendirmeye çalışmalıyım. Eskiden bir fark yaratmak isterdim, biliyor musun? Çevre dostu teknolojilerde kariyer yapmak. Motor olmak zorunda değilim. Temizlik işine girebilirim ya da tasarım yerine kalite güvencede çalışabilirim. Kâr amacı gütmeyen bir kuruluştaki çalışabilirim. Seçenekler var. İşimde *iyiydim*. Dadılıktaki iyi değilim."

"Bana asla sektöre geri dönmeyeceğini söylemiştin. Bunun seni öldüreceğini söylemiştin. Çocuklarla çalışmanın çok uluslu şirketlerin çıkarlarına hizmet etmek yerine gerçek bir fark yarattığını hissettirdiğini söylemiştin."

"Dramatik davranıyordum."

"Bence iyi olduğunuz bir işi sırf aşağılık bir milyarder sizi kovdu diye bırakmak -bu arada o *herkesi* kovarken- dramatiktir."

Homurdanarak başımı sallıyorum. "Neden bana karşı bu kadar iyisin? Neden umursuyorsun?"

"Buna arkadaş olmak denir, Dani." Şarap kadehimi yaklaştıyor. "İç."

Şarap dolgun ve yumuşak, kendim için almaya cesaret edemeyeceğim kadar pahalı. Tahta kaşığı ocağın yanındaki tabağı bırakıp bir sandalyeye çöküyorum ve yanağımı yumruğuma yaslıyorum. "Benim için yaptığın her şeye minnettarım Bonnie."

"Neden bir 'ama' gelecekmiş gibi hissediyorum?"

"New York'un benim için doğru yer olduğundan emin değilim. Ve... nezaketinizden faydalaniyorum. Benim için yaptığın her şeyin karşılığını ödeyemem."

"Bunu geri ödemen gerekmiyor Dani. Sen benim arkadaşımsın. Seninle bir şeyler yapmak beni mutlu ediyor. Eğer bu gece burada olmasaydın, yalnız olurum."

Dudağımı ısırarak ona inanmaya çalışıyorum. Bonnie'nin kocaman bir kalbi olduğunu ve beni gerçekten önemsedğini biliyorum. Sadece... bu ilişkinin dengesiz olduğunu hissetmekten nefret ediyorum. Bonnie bana çok şey verdi. Bana sormadan bir şeyler aldı, dairesinde kalmama izin verdi, beni umabileceğim en iyi işi veren kız kardeşiyle tanıştırdı.

"Biliyor musun, geçen yıl seninle tanıştığımдан beri iki kez terfi ettim." Bonnie şarap bardağına bakıyor. "Ondan önce üç yıldan fazla bir süredir zam almamıştım."

"Öyle mi?"

Bonnie başını sallıyor. "İlki tanışmamızdan sonraydı. Seni patronuna bağırırken gördüğümde ve sonra telefon numaranı senden zorla aldığımda, ertesi gün işe gittim ve terfi talep ettim. Bunu hak etmişim, performansım mükemmeldi ama bunu hiç istememişim. Kendimi savunmam için bana ilham verdin."

Bir el salladım. "Sen her zaman benden daha cesur oldun."

"Değilim, Dani. Ben de sana bunu söylüyorum. Bu arkadaşlığa hiçbir şey katmadığını düşünüyorsun ama geçen yıl bana ne kadar yardımcı olduğun hakkında hiçbir fikrin yok. Bana *ilham* veriyorsun, Dani. Senin gücün bende daha fazlasını yapma, kendim için daha fazlasını talep etme isteği uyandırıyor."

Yanaklarım ısındı. Daha önce hiç kimse bana böyle bir şey söylememişti. "Senin sadakana güvenmeye devam edemem."

Bonnie gülerek başını sallar. "Bu sadaka değil Dani. Sen çocukluğumdan beri sahip olduğum en iyi arkadaşsın. Otuzlu yaşlardayken arkadaş edinmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Wall Street'te çalışan bir kadınsan? Her zaman sert bir kaltak gibi davranmak zorunda kaldığında?" Bakışları yumuşuyor. "Belki bencillik ediyorum ama gitmeni istemiyorum. Neden istifa ettin Dani?"

Ona Yaz Balosu'nda Rich'in hayaletini görmenin beni o kadar korkuttuğunu ve doğru düzgün düşünemediğimi söylemek istemiyorum. İçimde beni kaçmaya ve asla durmamaya iten içgüdüğü tetikledi. Belki dadılık işinde işler yolunda gitseydi, bu istikrar duygusuna tutunabilirdim. Beni burada tutan bir şey olurdu.

Ama şimdi... Sadece *gitmek* istiyorum. Balodaki adam hayal gücümün bir ürünü olsa bile, yıllar önce beni dehşete düşüren adamla aynı alanı, aynı havayı paylaşmak istemiyorum. Rich beni her şeyi geride bırakmaya zorladı ve onu gördüğümü *düşünmem* bile burada çok rahat ettiğimi gösteriyor. Bilinçaltım bana asla güvende olmadığımı hatırlatıyor, Van der Berg'in kollarında bile.

"Nereye gideceksin?" Bonnie'nin sesi sessiz. Duvara bakıyor, tezgahın üzerine otururken başını üst dolaplara yaslıyor.

"Emin değilim. Kanada olabilir mi? Meksika? İzlanda? Reykjavik'in çok güzel olduğunu duymuştum."

"Neden kaçıyorsun?" Gözleri benimkilere kayıyor, içlerinde daha önce hiç görmediğim bir yoğunluk dönüyor.

Ona anlatabilirim. Richard için çalışırken neler olduğunu anlatabilirdim. Beni nasıl baştan çıkardığını, sonra da onun için kuralları esnetmeye nasıl ikna ettiğini. Kalbime ve aklıma nasıl girdiğini, onun için nasıl yalan söylediğimi, yalanlarını örtbas etmek için kariyerimi nasıl tehlikeye attığımı. Tüm o sahte testlere adımları nasıl koyduğumu, teknolojimizi onaylaması gereken her sertifikasyon kurumuna nasıl sunduğumu. Sonra, iş çıkırından çıktığında, artık onun için sahtekârlık yapmayacağımı söylediğimde beni nasıl tehdit ettiğini. Bonnie'ye Yaz Balosunda ona benzeyen bir adam gördüğümü ve bunun beni çok korkuttuğunu, neredeyse ona veda bile edemeden kaçtığımı söyleyebilirim.

Beni durduran tek şey, burada kimsenin gerçek adımları bilmediği bilgisiydi. Adımı değiştirdim, sosyal medyam yok ve Bonnie'nin evinde kalıyorum. Şehir, Richard burada olsa bile beni bulamayacağı kadar büyük.

Ki öyle değil.

Ve belki... belki başka bir şey de beni durdurdu. Belki de Bonnie'nin dostluğuydu - dört yıldan uzun süredir sahip olduğum ilk gerçek dostluk. Belki de Yaz Balosu'nda olanların anısıydı. Van der Berg'in dudakları tenimdeydi.

"Doğum gününün olduğu gece ne oldu?" Bonnie'nin sorusu sessizdi. Ona ne olduğunu hiç anlatmadım. O gece eve geldiğimde apartman kapısının yanında kocaman bir kutu gördüm -mikrodalga fırın alacak kadar büyüktü- ve üzerinde adım yazıyordu. Üzerinde *"Mutlu yıllar!"* yazan bir not vardı. *En iyi şekilde değerlendir* ve Bonnie tarafından imzalanmıştı. Kutu farklı türde prezervatiflerle doluydu. B i n l e r c e s i . Farklı renkler, boyutlar, tatlar. "Benim zevkim için." Bir şaka hediyesi.

Bana Yaz Balosu için bilet almadı. Dışarı çıkarken süslenmem için binlerce dolar ödemedi. Bana şaka olsun diye kocaman bir kutu prezervatif aldı.

Açtığımda ağladım. Ağladım çünkü çok tipik bir Bonnie'ydi ve komikti ama dört yıldır ilk kez bir erkeğin kollarındaydım ve ondan kaçmak zorundaydım. Ağladım çünkü evren o gece bana acımasız bir şaka yaptı - istediğim şeyleri gösterip neden onlara asla sahip olamayacağımı hatırlattı.

Bonnie ertesi gün eve geldiğinde beni Van der Berg'deki işimden kovulduktan sonra dairesinde buldu. Ona doğum günüm için dışarı çıktığımı söyledim ama nereye, kiminle ya da ne olduğunu söylemedim.

Arkadaşım tezgahtan kayıyor ve bana doğru geliyor. Kollarını bana dolayıp beni sıkıca kavradığında beni şaşırtıyor. Sonra telefonunu çıkarıp ekrana dokunuyor. "Bunu bugün internette gördüm," diyor yavaşça, ekranını bana doğru çevirmeden önce bana bakıyor.

Van der Berg'in kollarında, kırmızı halıda dururken çekilmiş bir fotoğrafım. Telefonunu elime aldığımda kalbim küt küt atıyor. Hatırladığım kadar yakışıklı görünüyor, çenesi camı kesecek kadar keskin, vücudu büyük ve geniş, benimkinin üzerinde yükseliyor. Kameralara bakarken gözleri mavi ve alev alev yanıyor.

Ve ben de ışıltılı elbisemle. Elim sahiplenici bir şekilde göğsünün üzerinde, kolu belime sarılmış. Dudaklarımda bir gülümseme, vücudum ona sıkıca bastırılmış. Ona bu kadar yakın olduğumu hiç hatırlamıyorum. Tüm kırmızı halı deneyimi bir bulanıklıktı.

Bir çift gibi görünüyoruz. Gerçek bir çift gibi.

Bonnie'nin telefonunu tekrar eline tutuşturdum. "Bunu görmek istemiyorum."

"Dani." Kollarını kavuşturuyor. "Neden Yaz Balosu'nda Emil Van der Berg ile çekilmiş bir fotoğrafın var? Ne oldu böyle?"

Şarabımı boşaltıyorum ve kadehi çarparak geri indiriyorum. "Önemli bir şey değil."

"Linda bana zor müşterisinin kim olduğunu söyledi. Seni kovan kişi. O fotoğrafta tüm dünyanın görmesi için kolları sana sarılmış olan kişi."

Kaşlarımı çatıyorum, yüzüm buruşuyor, sonra iç çekiyorum. "Stilistlerden ve güzellik uzmanlarından oluşan bir ekip geldi - isimler ve adreslerle ilgili bir tür karışıklık oldu - ve bunun senin doğum günü sürprizin olduğunu düşündüm, bu yüzden onları içeri aldım. Beni baloya getirdiler, o da oradaydı, beni içeri aldı ve..."

Bonnie'nin gözleri kocaman. Benimkinin yanındaki sandalyeye çöküyor ve kadehlerimizi doldurmak için şarap şişesine uzanıyor. "*Emil Van der Berg* ile Manhattan Yaz Balosu'na mı gittin? Ve *bana söylemedin* mi? Ne oluyor Dani?"

İnleyerek ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Tam bir felaketti. Kim bu adam?"

"*Kim o?* Dani, ciddi misin? Emil Van der Berg beş yıl önce ailesinin şirketini devraldı - araba üretiyorlar. Dünyanın en zengin adamlarından biri. Elektrikli araba tasarımı geçmişin ve diğer her şeyle onu kesin tanırsın diye düşünmüştüm."

Kaşlarım çatıldı. "Berg Motors mu? *Berg Motors*'un başkanı mı?" Sandalyemde kamburlaşarak inliyorum. Utanç ve mahcubiyet kalın, siyah dalgalar halinde üzerime çökerken kolumu yüzüme atıyorum.

"Karısı iki yıl önce öldü. Görünüşe göre sarhoş bir sürücü çarpmış. İki çocuğu da arabadaymış, ama onlarda bir çizik bile yokmuş. Büyük bir haberd. O zamandan beri toplum içinde kimseyle görülmemiş. Hiç kimseyle, Dani."

Onun söylenmemiş sözlerini duyuyorum: *Sana kadar*.

"Yani sadece zengin olmakla kalmadı, aynı zamanda hayatının aşkını ve çocuklarının annesini de kaybetti. İşe almaktan mutlu olacağı bir dadı bulamamasına şaşmamalı. Hiç kimse ölen karısının yerini dolduramaz."

"Geri çekilmen gerek." Bonnie şarap bardağımı ağzına kadar dolduruyor. "Bana doğum gününden bugüne kadar olan her şeyi dakika dakika anlatmalısın. Başla."

Başımı sallayarak homurdanıyorum. "Aslında sana her şeyi anlattım." *Bazı iğrenç detaylar hariç.*

"Neden seni görür görmez kovdu?"

Dudağımı ısırdım. *Bir gece önce iki azgın genç gibi kuru kuru seviştiğimiz için mi?*

Bonnie beni daha fazla sorgulayamadan dairenin zili çaldı. Parmağıyla beni işaret etti. "Burada işimiz bitmedi."

Bonnie kapıyı açmaya giderken ben mutfakta şarabımı yudumluyorum. Birkaç dakika sonra adımı seslendi, sesi boğuk çıkıyordu.

Ana yaşam alanına girdiğimde arkadaşımın gözleri kocaman. Keskin kenarları çenesine değen sarı saçlarını düzeltiyor, ardından bluzunu ve eteğini düzeltiyor.

"Ne var? Kim var orada?" Bonnie bana bakarken şarabım parmaklarımdan sarkıyor.

Kapı çalındı. Bonnie ağzını açar, sonra tekrar kapatır. Başını sallar, sonra kapıyı açmak için hareket eder.

Emil Van der Berg eşiğin diğer tarafında duruyor. Gözleri Bonnie'ye takılıyor, sonra bana kayıyor.

Tanrım, o muhteşem.

Vücudum kilitleniyor, tıpkı onu ilk gördüğümde olduğu gibi. Soluk mavi bir gömlek giyiyor, üstteki birkaç düğmesi kaslı göğsünü ortaya çıkaracak şekilde açık. Pantolonu lacivert, mükemmel ütülenmiş, güçlü bacaklarını gösterecek şekilde dikilmiş. Kollarını iki yana açarak boğazını temizliyor ve Bonnie'ye tekrar bakıyor.

"Bay Van der Berg," dedi kenara çekilerek. "Lütfen içeri buyurun."

Yerdeki yerime yapışmışım, bir santim bile kıpırdayamıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Gözleri kot pantolonumdan ince ipek kaşkorseme ve çıplak omuzlarıma kadar vücudumda geziniyor. İçim titriyor ve sallanmamak için duvara tutunuyorum. Diğer elimde tuttuğum şarap bardağın içinde şıpırdıyor. Keşke Bonnie bardağı bu kadar doldurmasaydı.

Emil boğazını temizler ve Bonnie kapıyı arkasından kapatırken içeri adım atar. "Seni geri dönüp benim için çalışmaya ikna etmeyi umuyordum. Bugün Bayan Delmar'ı aradım ve bana istifanızı verdiğinizi söyledi."

Kalbim rahatsız edici bir şekilde çarpıyor. Şaraptan bir yudum alıyorum, sadece ellerimle, bedenimle bir şeyler yapmak için. Ama bardak dudaklarıma değdiğinde,

Emil'in gözleri hareketlere, yutkunurken boğazıma kayıyor. Sıcaklık üzerime çöküyor, zihnim bana balo gecesi neler olduğunu hatırlatmak için yardımcı bir görüntü montajı sağlıyor.

Bakışları bir marka gibi. Dokunuşunun, dudaklarının fısıltısı gibi hissedebiliyorum.

Bonnie yatak odasına doğru yürürken, "Bunu çözmeniz için sizi yalnız bırakacağım," diyor. "Benim... yapacak işlerim var." Yanımdan geçerken kolumu sıkıyor ve bana "Ya bana her şeyi anlatırsın ya da anlatmazsın" der gibi bakıyor.

Emil bana doğru bir adım attı.

Yerimde duruyorum. "Senin için çalışmamı mı istiyorsun?"

Elini kaldırıp parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyor, saç telleri her yöne savruluyor. Onu hiç görmediğim kadar sarsılmış görünüyor. Odadaki hava gerginlikle, söylenmemiş sözlerle, düşüncelerimi bulandıracak kadar yoğun bir uyarılmayla ağırlaşıyor.

Her şeyden sonra bile onu istiyorum. Göğsündeki ten üçgeni ağzımı sulandırıyor. Ellerinin görüntüsü külotumu ıslatıyor. *Bir adım* atıyor ve ben ona doğru sürünmek istiyorum.

Bu bile bana yeter. Onun için çalışamam.

Derin bir nefes alarak bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi. "Çocuklar seni sorup duruyor."

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi?" Bir yanım gururlandı, bir yanım da geri dönmemi istemediği için hayal kırıklığına uğradı. Ama neden istesin ki? Bir partinin arka odasında kirli birkaç dakikayı paylaşmıştık. Özel bir şey değildi.

Emil kuru bir kahkaha attı. "Talia kulağıma kesirler ve matematikten bahsedip duruyor. Görünüşe göre ona ilham vermişsin."

Gurur kalbimi ısıtıyor. Omuz silkiyorum, sırtışıma gizlemek için başımı çeviriyorum. "Bana öğretmenlerinden birinin kızların matematikte erkekler kadar iyi olmadığını söylediğini anlattı. Açıkçası buna katılmıyorum, bu yüzden kurabiye pişirirken geçirdiğimiz zamanı ona bu tür fikirler hakkında tam olarak ne düşündüğümü söyleyerek geçirmiş olabilirim. Sonra ona biraz matematik öğretmeye çalıştım - sadece önümüzdeki bir ya da iki yıl içinde öğreneceği şeyler. Çabucak kavradı. Akıllı çocuk."

"Öğretmenin böyle bir şey söylediğini bilmiyordum," diye cevap veriyor Emil o kadar yumuşak bir sesle ki, bunu yüksek sesle söylemek isteyip istemediğini merak ediyorum. Boğazını temizliyor ve bana bakıyor. "Her gün seni soruyor."

"Gerçekten mi? Adımı hatırlamalarına bile şaşırdım. Sadece birkaç saatliğine oradaydım."

"Ve bu benim hatamdı. Ben... Ben özür dilerim."

Dudaklarım kıvrıldı. "Bu özür senin için fiziksel olarak acı vericiymiş gibi geldi."

Emil bana ters ters bakıyor ama omuzları yumuşuyor. "Bunu yapmaya alışık değilim."

"Ne yapıyorsun?"

"Hatalı olduğumu kabul ediyorum." Nefesini içine çekiyor ve avuçlarını bana doğru açıyor. "Lütfen Dani. Çocuklarımın birine ihtiyacı var ve diğer dadıların hiçbirini onları soracak kadar sevmедiler. Bayan Delmar başka kimse olmadığını söyledi."

"Ne kadar gurur verici," dedim. "Sadece geri dönmemi istiyorsun çünkü gerçekten başka kimse yok."

Emil homurdanıyor, ses o kadar alçak ki göğsümde çınlıyor, sonra daha da alçalıyor. Hayır, reddetmeliyim. Bu adamdan ilkel bir düzeyde etkileniyorum. Yumuşak, kadınsı bir yanım ona yakın olma düşüncesiyle mırıldanmak istiyor.

Onun evinde çalışmak kötü, çok kötü bir fikir. Reddetmeliyim.

Ayrıca burada olmasının tek sebebi Talia'nın benden hoşlanması. Aslında *beni* istemiyor. Kendimi utandıracağım.

"Yapamam," dediğimi duyuyorum. "Olanlardan sonra olmaz."

"Yaz Balosu'nda mı?" Bana doğru bir adım daha atıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Başımı salladım.

"Bu yüzden bunu unutuyoruz. Bir kenara koyduk, kilitledik. Böyle bir şey hiç olmadı. İkimiz de profesyoneliz." Nefesini içine çekiyor. "Lütfen Dani."

Sesinin yalvaran tonuyla bacaklarımın arasında bir kıvılcım ateşleniyor. İhtiyaç. Acaba bana başka bir şey için yalvarsaydı sesi nasıl çıkardı?

Gözlerimi sıkarak bu düşünceyi kovuyorum. İşte tam da bu yüzden onun için çalışamam.

Ama belli ki bedenim beynime yetişememiş, çünkü kendimi şarabımı boşaltırken ve başımı sallarken buluyorum. "Tamam. Profesyoneller. Baştan başlıyoruz."

"Yarın, saat yedide?" Bana doğru bir adım daha atıyor, sanki yaklaşımdan kendini alamıyormuş gibi. Ellerini yumruk yapıp sıkıdan Emil adımlarını sabitliyor. Omurgasını sertleştiriyor. Bakışlarını sertleştiriyor.

Başımı salladım. "Görüşürüz o zaman."

Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp uzaklaşıyor. Kapı kapanıyor ve omzumun arkasından bir ıslık sesi duyuyorum.

Bonnie yatak odasının kapısına yaslanmış, kaşlarını çatıyor. "Kızım, bana söylemediğin bir şey var, çünkü o adam seni soyup yemek istiyor."

"Keşke," diye homurdanıyorum, sonra kulaklarımın ucuna kadar kızarıyorum. Bonnie sadece sırtıyor.

EMİL

Dani'nin yatağıma yayılmış görüntüsü tüm bedenimi sıkıyor. Parmaklarımı saçlarında dolaştırıyorum, diğer elim kalçasının üzerinde kıvrılırken homurdanıyorum, onu tam istediğim yerde tutuyorum. Beni teşvik ederken sesi düzensiz, çiğ. Daha hızlı. Daha sert. Kalçalarını yukarı kaldırıyorum ve vücudunun yumuşak, ıslak sıcaklığına doğru daha derine itiyorum.

Cennet gibi hissettiriyor. Teni saf ipek gibi, dokunuşlarımda sıcak ve pürüzsüz. Saçlarını çektiğimde nefesi kesiliyor, sırtını bana yaslıyor ve daha fazlası için yalvarıyor. Dilinde adım bal gibi tatlı geliyor-

Sessiz, karanlık yatak odamda alarmımın çalmasıyla uyanıyorum, terli çarşaflar vücuduma dolanıyor. Elim komodinın üzerine vurarak bir iniltiyle alarmımı susturuyorum. Sikim o kadar sert ki acıtıyor. Kendimi çarşaflarımdan kurtarıırken, elimi sert uzunluğunun etrafına sarmaktan kendimi alamıyorum

-Ama istediğim benim elim değil.

Dani'yi tekrar işe almak bir hataydı.

Onu hayal etmek sorun. Onunla tanıştığımdan beri her sabah vücudunun benim için açılmış görüntüsüyle uyandım.

Kendimi bitirmek kötü bir fikir ama yine de yapıyorum. O kadar sert boşalıyorum ki yıldızları görüyorum.

UZUN, soğuk bir duştan ve bunu bir daha asla yapmayacağıma yemin ettikten sonra kızımın odasına giriyorum. Bana uykulu bir inilti veriyor, pembe prenses battaniyesini çenesinin altına sıkıştırmış. "Okula gitmek istemiyorum."

Bu şikâyeti geçen yıl sayamayacağım kadar çok duydum ama yine de dudaklarımı sadece Talia'nın yapabileceği gibi büzüyor. Okulu seviyor; onu rahatsız eden tek şey uyanmak. Huysuz bir ergene dönüştüğünde Tanrı yardımcım olsun.

Talia'nın bunu neden söylediğini biliyorum. Çünkü onu her gün okul için ben uyandırıyorum. Onu her gün okula ben götürüyorum ve kendi başına güvenli bir şekilde araba kullanabilene kadar da götürmeye devam edeceğim. Başkasının yapmasına izin vermeyeceğim tek şey bu. Asla. Çocuklarımı benden başka kimse gezdiremez. Bir dadı olsa bile, bunu yapan ben olacağım. Kızımı uyandıran ve onu gitmesi gereken yere götüren ben olacağım.

"Okula gitmek zorunda değilsin prenses. Bu yaz tatili."

Talia'nın gözleri fal taşı gibi açılıyor ve o kadar hızlı zıplıyor ki neredeyse beni geriye savuracak.

Sırıyorum, Talia dolabına doğru koşarken ellerimi kalçalarımın koyuyorum. "Bu seni yataktan kaldırdı."

"Dani bugün geliyor! Bir kıyafet bulmam lazım."

Kaşlarımı çatarak dolabından fırlayan birkaç parça giysiyi savuşturuyorum. "Umarım bu kıyafetleri temizleyeceğini biliyorsundur, Talia."

Bir hırlama sesi duyuluyor ve Talia'nın kırmızı yüzü dişlerini göstererek dolabın kapısını aralıyor. Bazen kızımın yarı hayvan olup olmadığını merak ediyorum.

Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırarak odadan çıktım. "Gidip kardeşini uyandırayım."

Francis'i çoktan oturma odasında koştururken buluyorum, sabırlı Kathryn onu kahvaltı için mutfığa çağırıyor. Oğlum yaşlı kadına göz kamaştırıcı bir gülümseme veriyor ve şaşırtıcı derecede sağlam yürümeye başlayan çocuk bacaklarıyla ona doğru zıplıyor. Sanki daha dün gevezelik eden bir bebektir.

Kalbim sıkışıyor. Birinin bu sığınağa girmesine izin veriyorum. Bu hayata. Dani'ye kapılarımı açıyorum ve çocuklarımın yanında olmasına izin veriyorum. Bu düşünce damarlarımı donduruyor ama bunu tek başıma yapamayacağımı biliyorum. Annem sürekli bebek bakıcısı hizmetinden hoşlanmadığını bilmem için yeterince ipucu verdi ve Kathryn'in bu evi düzenli tutmak için zaten yeterince işi var.

Danika'ya ihtiyacım var. Çocukların ona ihtiyacı var.

En azından okul başlayana kadar. Frankie o zaman anaokulu için de yeterince büyümüş olacak.

Bu düşünce göğsümde oluşan gerginliği biraz olsun hafifletiyor. Bir yaz tatili ve evde biraz daha yardım, sonra Dani'yi gönderebilirim.

tekrar uzaklaştım. Birkaç ay bu çekime direndim, sapkın düşüncelerimi ve hayallerimi kendime sakladım.

Çatı katındaki dahili telefon çalıyor ve Kathryn cevap veriyor. Güvenlik görevlisiyle konuşuyor ve Dani'nin birkaç dakika içinde burada olacağını biliyorum. Kendimi gömleğimle oynarken, saçımı düzeltirken, çenemi ovarken buluyorum. Kathryn bana doğru bir bakış fırlatıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Gergin olduğumda yorum yapmayacağımı iyi bilir.

Sonra kapı açıldı ve Dani geldi.

Kot pantolon, aynı yıpranmış ve burnu delik spor ayakkabılar ve şık, sade bir beyaz tişört giyen Dani, çocukların peşinden koşmaya hazır görünüyor. Uzun saçlarını yüksek bir at kuyruğuyla bağlamış, görünce parmaklarımı saç tellerinin arasında gezdirip çekiştirmek istiyorum. Çantasını omzunun üzerinden biraz daha yukarı kaldırarak bana utangaç bir gülümseme veriyor. "Günaydın."

"Merhaba," diyor küçük bir ses arkamdan. Talia koridordan çıkıyor, üzerinde güzel mavi bir elbise var, saçları taranmış ve elleri arkasında kenetlenmiş.

Dani'nin yüzü daha geniş bir sırıtışa dönüşür. Talia'nın hizasına gelmek için diz çöker. "Bu sabah özellikle çok güzel görünüyorsun Talia. Ve duyduğuma göre kesirlere çalışıyormuşsun."

"Babam dün gece pizza aldı. Sekizde birini yedim." Gülümsemesi göz kamaştırıcı ve kalbim sıkışıyor. Sertçe.

"Şanslı kız." Dani, Talia'nın küçük kollarını boynuna dolamasına izin verdi. Kızım birkaç saattir tanıdığı bir kadınla sarılma aşamasına nasıl gelebilmişti?

Francis onlara doğru hızla geliyor ve Dani'ye salyalı, yarısı çiğnenmiş bir elma parçası uzatıyor.

Gülümseyerek kabul ediyor, sonra ayağa kalkıp benimle yüzleşiyor. "Merhaba" diyor, elmacık kemiklerini hafif bir kızarıklık kaplıyor.

Başımla kısa bir selam veriyorum, gözlerim ayakkabılarına kayıyor. "Bunlar senin tek ayakkabıların mı?"

Ayak parmaklarındaki deliği gizlemek istercesine parmaklarını birbirine vuruyor. "Neden?"

Kaşlarımı çatıyorum. Belki de bu işe söylediğinden daha çok ihtiyacı vardır. "Sebebi yok." Kathryn'e dönüyorum. "Birkaç dakika çocuklara göz kulak olabilir misin? Dani'yle birkaç şeyi gözden geçirmek istiyorum."

"Elbette," diyor başını sallayarak. Kathryn olmasaydı nasıl hayatta kalırdım bilmiyorum. Ben çocukken ailem için çalışıyordu ve Talia'yı ilk doğduğumuzda doğrudan benim için çalışmaya başladı, evimi yönetti ve

İşlerin her zaman yolunda gitmesini sağlar. Onu neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdım. Callie hayattayken Kathryn'e çok güvendiğini biliyorum. O öldükten sonra, yaşlı kadın rahatlamış gibiydi. Daha az sosyal etkinlik, daha az misafir, çocuklarla daha fazla zaman geçirdi. Ama onun bile yardıma ihtiyacı var. Kocasının yirmi yıl önce geçirdiği bir iş kazası nedeniyle hareket kabiliyetinin kısıtlı olduğunu biliyorum ve burada geçireceği üç gün bile onun için çok fazla, dadılar kaçınılmaz olarak işe yaramadığında ondan çalışmasını istediğim tüm ekstra saatlerden bahsetmiyorum bile.

Kolumu odanın diğer ucundaki koridora doğru uzatarak Dani'yi evin içinden geçiriyor, köşeyi dönüyor ve en sondaki odaya götürüyorum. Ofisime.

Ben içeri girerken o eşikte duruyor, büyük pencerelerden parlak güneş ışığı süzülüyor.

Masamın sandalyesine çöktüğümde deri, kalçalarımın altında gıcırıyor. Dani'ye kaşlarımı çatıyorum. "Bütün konuşma boyunca kapının önünde mi duracaksın?"

"Buraya girmeme izin verilmediği söylendi." Gözlerinde bir kıvılcım parlıyor. Şımarık. Hoşuma giden yanımı bastırıyorum.

Başımı sallayarak homurdandım. "İçeri gel ve kapıyı kapat."

Dani ona söyleneni yapıyor ve ben onun itaatinin farklı koşullar altında ne kadar ileri gideceğini merak ediyorum. Sonra gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve bunu düşündüğüm için kendime lanet ediyorum. Bu sabah kesinlikle mastürbasyon yapmamalıydım. Zonklayan şehvetimi görmezden gelmeli ve onun yerine soğuk bir duş almalıydım.

Yüzüme duygusuz bir maske geçirerek, iş sözleşmesini ve çocuklarla ilgili ayrıntılarla dolu bir klasörü çıkardım ve evin kurallarını gözden geçirmeye başladım.

Dani dikkatle dinliyor, sırtı dik, o lanet atkuyruğu her başını sallayışında omzunun üzerinden kayarak geri geliyor. En önemli kurala geldiğimde Dani kaşlarını çatıyor. "Onları hiçbir yere götüremeyecek miyim? *Asla mı?* Acil bir durumda bile mi?"

"Hayır." Ses tonum kesin.

Dani duymamış gibi görünüyor. "Neden?"

Sanırım itaati o kadar da ileri gitmiyor. "Çünkü ben onların babasıyım ve öyle söyledim."

"Doğru. Ama-"

"Eğer bu işi istiyorsan, kurallara uyacaksın. Çocuklarımın içinde olduğu bir arabanın direksiyonuna geçmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Dani birkaç uzun an boyunca bakışlarımı tutuyor. İçinde kabaran protestoyu hissedebiliyorum. Neredeyse bunu dile getirmesini, bana meydan okumasını, bir türlü aşamadığım bu konuda beni zorlamasını istiyorum.

Ama o sadece arkasına yaslanıp başını sallıyor.

"Tamam. Anlıyorum." "Sadece benim direksiyonda olduğum bir arabaya binebilirler."

O gür alt dudağını ısıyor ve içime ezici bir özlem duygusu çöküyor. Partide o güzel ağzın tadına hiç bakamamıştım. Onu hiç öpmedim bile, bana vücudunun çoğunu vermesine, yıllardır hissetmediğim kadar içgüdüsel *hissettirmesine* rağmen.

Ama o dudaklar.

Onları tatmama asla izin verilmeyecek. Artık benim için çalışıyor. Çocuklarıma bakıyor. O yasak bölge. Sonsuza kadar.

Ondan istediğim her şeyi yaptıktan sonra ikimiz de ayağa kalkıyoruz. Masanın etrafında yürüyorum ve kokusunun fısıltısını yakalıyorum. Kalbim teklerken neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum, kanım daha aşağılarda bir yere hücum ediyordu. Bu -bu her neyse- durmak zorunda. Bedenimi tekrar kontrol altına almalıyım.

Dani de aynı sorunu yaşıyor gibi görünüyor. Bir adım daha yaklaştığımda kendi ayağına takılıyor ve göğsüme düşüyor. İçgüdüsel olarak kollarım onu sarıyor. Onu kendime çekiyorum, vücuduma yaslanmasının ne kadar *doğru* bir his olduğunu görmezden gelemiyorum. Nefesi kesilirken, nabızı boğazında gümbürderken ellerim sırtında geziniyor. Kendini sabitlemek için dirseklerini tutarken, kendimi o karanlık, dipsiz gözlere bakarken buluyorum. Kokusu her yerde. Bana o kadar yakın dururken vücudunun sıcaklığı içime işliyor ki göğüslerinin göğsüme bastırdığını hissedebiliyorum.

Kısa bir süre önce ağzıma aldığım göğüsler.

Gözlerini benimkilere diyor, dili o günahkâr alt dudağını yalamak için dışarı kayıyor. Ilık nefesi boynumda geziniyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Bu kadını istiyorum.

Onu içimi burkan bir şekilde istiyorum, daha önce hiç hissetmediğim kadar derin, daha ilkel bir yerden gelen bir arzu.

Ve aldığı sığ, keskin nefeslere, vücudunun benimkine çarpmasına, alt dudağının titremesine bakılırsa-

O da beni istiyor.

DANI

STEP. Uzağa. Uzaklaş. Seksi adamdan, zihnimin arkasında küçük, kolayca göz ardı edilebilen bir ses çılgılık atıyor. Bunun kötü bir fikir olduğuna dair tüm nedenleri sıralıyor. Neden uzaklaşmam gerektiğini. Neden kaçmam gerektiğini.

Daha yüksek sesle, kalbimin ısrarlı gümbürtüsü, derimin yüzeyine çok yakın akan nabız, her şeyi daha hassas hale getiriyor. Daha muhtaç.

Emil'in elleri dirseklerimi kavırıyor, sert, sahiplenici. Dirseklerin şehvetli olabileceğini hiç bilmezdim. Ama güçlü parmaklarının tenime yaptığı baskı, içimde bir yerlerde hissettiğim bir damga. Göğsünün genişliği bana karşı heyecan verici, korkutucu ve *güvenli*.

Bu adamın beni sahiplenmesini, partide sırtıma basit bir elini koyarak yaptığı gibi dünyaya onun olduğumu haykırmasını istiyorum. O karanlık odada ellerini başka yerlere koyarak yaptığı gibi. Bana ona ait olduğumu söylemesini, vücuduyla bana ne kadar ciddi olduğunu gösterirken adımı kulağıma doğru hırıldamasını istiyorum.

Ve bu düşünce -bu adama duyduğum derin, şehvetli ihtiyaç- çenemi göğsüme indirip ondan uzaklaşmamı sağlayan şey. Elimi alnıma götürüyorum ve nefes almak için ondan uzaklaşıyorum.

Bin bir sebepten dolayı onunla seks yapamıyorum. Asıl sebep patronum olması değil. Bunun son derece uygunsuz olacağı ve muhtemelen beni kovduracağı da değil.

Hayır, Emil Van der Berg ile seks yapamamamın asıl nedeni *kırılmış* olmam. İçimde bir erkek olmasını isteyen yanımdır... o yanımdır dört yıldan uzun bir süredir düzgün çalışmıyor. Ona güvenemiyorum, güvenemiyorum.

kendimi parçalamamak için. Rich konusunda içgüdülerim bana ihanet etti ve aynı hataları bir daha yapmayacağım.

Yaz Balosu'nda olanlar bir hataydı. Bir sapmaydı. Dışarı çıkmak ve odanın diğer ucunda eski erkek arkadaşımın görüntüsünü görmek Emil'le yakınlaşmamam gerektiğinin kanıtı. Bu bir daha olamaz.

"Gidip çocukları kontrol etmeliyim," diyorum sessizlikte, sonra da cevap beklemeden kapıya doğru ilerliyorum.

TALIA, sevimli şeytan çocuk haline geri dönmeden önce bana yaklaşık bir saat iyi davranıyor. O sırada Emil işe gitmiş, Kathryn de içinde iki küçük çocuğun yaşadığı bir çatı katını tertemiz tutmak için gereken bin bir işi yapmakla meşgul oluyor.

Çoğunlukla öngörülen programa sadık kalabiliyorum. Dışarı çıkıp caddenin karşısındaki parkta birkaç saat oynuyoruz, okuma alıştırmaları yapıyoruz, boyama yapıyoruz ve nihayet Emil saat altıda kapıdan girdiğinde ben yatağa girmeye hazır oluyorum.

Akşam yemeğine ve çocukları yatırmaya yardım etmemin istenmesini bekliyorum ama Emil kapıdan girer girmez bir el hareketinden fazlasını yapmadan beni kovuyor. Acıtabilir ama ben nerede durduğumu biliyorum. Ben dadıyım - her ne kadar gözleri birkaç dakika oyalanıyor gibi görünse de, tanıştığımız ilk gün olduğu gibi vücudumun üzerinde geziniyor.

Personel lojmanına vardığımda uzun bir duş alıyorum ve o akşamı hiç düşünmemeye çalışıyorum. Başka birinin başına da gelmiş olabilirdi.

Emil ve çocuklar dairede yemek yerken, ben personel odasında tek başıma yemek yiyorum. Ayrılık not edildi - Yaz Balosu'nda ne olmuş olursa olsun, ben oraya ait değilim.

Kathryn, akşam için ayrılmadan önce omzumu okşuyor ve bana yatağa gitmemi söylüyor. Yüzünde yumuşak bir gülümseme var. "Bugün iyi iş çıkardın Dani. Buralarda uzun süre kalabilirsin."

"Van der Berg'ler için ne kadar süredir çalıştığınızı söylemiştiniz?"

"Emil'i çocukluğundan beri tanırım," diyor. "Son birkaç yıl... zor geçti."

Gözlerinden hüznün geçiyor ama başını sallayarak hüznü silkeliyor. "Git ve biraz uyu. İhtiyacın var gibi görünüyor." O gittikten sonra odamdaki şaşırtıcı derecede lüks tek kişilik yatağa tırmanıyorum ve telefonumu alıyorum.

Bonnie'den gelen bir mesajı görünce onu aradım ve günümün bir özeti.

"Haftada altı gün demek. Sence hayatta kalabilecek misin?"

"Ben iyiyim. Pazar geceleri sende kalmamın sorun olmayacağından emin misin?"

Ahududu üflüyor. "Hadi ama Dani. Şimdiden burada olmanı özledim." Bonnie'yle tanıştığımdan beri ilk kez ona inanıyorum. Sadaka gibi, zoraki bir arkadaşlık gibi gelmiyor. Bonnie benim arkadaşlığımdan gerçekten hoşlanıyor, ben de onunkinden hoşlanıyorum.

Gülümsüyorum. "Birkaç gün içinde görüşürüz o zaman." "*Tüm* detayları bekliyorum."

Ertesi sabah yabancı bir yatakta uyandım ama buna alışkınım. Dört yılını sayamayacağım kadar çok yatakta uyanarak geçirdim. Öngörülebilir bir gelecek için bu yatakta uyanma düşüncesi içgüdülerimi geriyor.

Çocuklar da Emil'le aynı saatte kalkıyor. Hazırlanmalarına yardım ediyorum, sonra dışarı çıktığımda Emil'in masada oturmuş, gömleğinin üst iki düğmesini açmış, bir fincan kahve yudumladığını görüyorum. O altın rengi göğüs üçgeninin görüntüsü damarlarımda ılık bir şeylerin dolaşmasına neden oluyor ama ben bunu görmezden geliyorum. Ellerinin fincanının etrafında kıvrılışını ve sandalyesinde arkasına yaslanışını bile görmezden geliyorum, tamamen kendinden emin, güçlü ve erkek. Varlığı odayı dolduruyor, fiziksel bir dokunuş gibi bana baskı yapıyor.

Dediğim gibi, görmezden geliyorum. Çoğunlukla.

Biraz yemek hazırladıktan sonra çocuklarla birlikte masaya oturuyorum ve Francis'in itfaiye araçları hakkındaki gevezeliklerini dinliyorum. Güçlü bir erkek dizi kalçamı dürtüyor ve donup kalıyorum. Titreyen ellerimle mandalina portakalını soyarken kalbim dengesiz bir ritimle atıyor, sonra temas kayboluyor.

Emil ayağa kalkıyor ve ayrılmadan önce iki çocuğunu da öpüyor, sonra ben başka bir telaşlı günün içine atılıyorum. Tek soluklanabildiğim an çocukları caddenin karşısındaki parka götürdüğüm zaman oluyor. Yolun karşısına geçerken Talia ve Francis ellerimi tutuyor, içlerindeki heyecanı hissedebilsem de. Oyun alanının kenarına dokunduğumuz anda iki mermi gibi havalanıyorlar.

İç çekerek onları izlemek için bir banka oturuyorum.

"Danika, değil mi?" Döndüğümde muhteşem bir sarışının bana gülümsediğini görüyorum. Küçük bir oğlan ve bir kızıdan oluşan kızları çığlık atıp gülerek kaydıraklardan birine doğru koşmaya başlamıştır bile. Sarışın kız onlara bakıp geri dönüyor.

Bana. "Geçen yıl Delmar Çocuk Bakım Kurumu'nda birlikte eğitim almıştık."

"Layla." Onu hemen hatırlayarak gülümsedim. "Senin de bir yerleştirmen var mı?"

"Normal dadı doğum izindeyken onun yerine bakıyorum," diyor başını geriye yatırıp yüzünü güneşe tutarak. "Dadı olmak kreşten farklı bir şey. Çok daha fazlası... sadece *daha fazlası*."

Gülüyorum. "Bu sabah uyandığımdan beri ilk kez oturuyorum gibi geliyor."

"Buna alışacaksın," diyor diğer tarafımdan bir ses. Yaşlı bir kadın yandaki bankta oturuyor ve ikimize gülümsüyor. Ellili yaşlarının sonunda ya da altmışlı yaşlarının başında olduğunu tahmin ediyorum, gümüş rengi saçları koyu renkle çizgilenmiş.

Onunla birlikte gelen küçük kız kollarını arkasına kavuşturmuş, sabırla bekliyor. "Oynayabilir miyim, Bayan Harriet?"

"Yapabilirsin." Oyun alanına doğru koşmaya başlayan kıza cömertçe başını sallıyor.

"Bana bildiğin her şeyi öğret," diyor Layla. "Çocuklarımin üç saniyeden fazla kıpırdamadan oturmasını sağlayamadım."

Yaşlı kadın kıkırdar. "Demir yumrukla ve sıcak bir kalple yönet." Hiçbir şeyi kaçırmayan koyu kahverengi gözleriyle ikimize bakıyor. "Tanıştığımızı sanmıyorum ama Delmar kızlarını nerede görsem tanırım."

Kendimizi tanıtıyoruz ve kendimi rahat bir sohbetin içinde buluyorum. Bu Kathryn'le konuşmaktan farklı - onun sadakati açıkça Emil'e. Aynı zamanda Bonnie ile konuşmak gibi de değil, hayatlarımız ne kadar farklı olursa olsun başka bir gezegende yaşıyor olabilir. Ama burada... üçümüz bir şeyleri paylaşıyoruz. Layla ve Harriet ile konuşmak kalbimdeki bir şeyleri rahatlatıyor. Uzun, çok uzun zamandır ilk kez kendimi gülerken, gerçekten rahatlamış buluyorum.

"Peki," diye başlıyor Layla, bana dönmeden önce gözlerini oyun alanında gezdirerek, "Van der Berg işini nasıl kaptın? Bir günden az dayanabildim!"

Yüzümün kızarmaması için bedenimle savaşıyorum. Omuz silkerek bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Sanırım benden hoşlanıyor."

"Emil Van der Berg insanları *sevmez*. Özellikle de kadınları." Harriet dudaklarını büber.

"Karısının yardım ediyormuş gibi görüldüğü her hayır kurumundan para çaldığını duydum." Layla arkasına yaslanıp uzun bacaklarını uzatıyor. "Onun iyi biri olduğunu söylüyorlar

ama arkanızdan tam bir yılan."

Merak içimi yakıyor ama bastırmak için kendimi zorluyorum. "Ölü bir kadın hakkında dedikodu yapmamalıyız."

Harriet homurdanıyor. "Hepsini ve daha fazlasını hak ediyor." Hem Layla hem de ben dönüp yaşlı kadına bakıyoruz. Harriet çantasından örgü şişlerini çıkarıp omuz silkiyor. "Şirretin tekiydi."

Layla gülmeye başlıyor ve dilimin ucunda binlerce soru var ama tam o sırada çocuklar çığlık atmaya başlıyor.

Üçümüz de ayağa fırlayıp oyun alanının diğer tarafına koşuyoruz. Talia hüngür hüngür ağlayan Francis'in önünde duruyor ve vücudunu kendi vücuduyla koruyor. Talia'nın karşısında dudaklarında hırıltıyla Harriet'in küçük kızı duruyor. "Geri çekil Isla," diye tükürüyor Talia göğsünü şişirerek.

"Neler oluyor?" Ben başlıyorum ama Harriet araya giriyor. Keskin bir ısıklıkla bir adım öne çıkıyor ve etrafımızdaki tüm çocuklar daha dik duruyor. Bir tarafı işaret ediyor ve Isla geri çekilip çenesini kapatıyor. Sonra Harriet Talia'yla yüzleşiyor, Talia da geri adım atmıyor. Küçük kızım dudaklarını inatçı bir şekilde büzerek çenesini dışarı çıkarıyor. Harriet'in yüzü donuk, okunmuyor. Yüzleşme birkaç gergin saniye sürüyor, ta ki Talia eski bir balon gibi sönüp kollarını kendi etrafında sarana kadar.

"Sanırım o kadın benim kahramanım," diye fısıldıyor Layla kulağıma, birlikte geldiği iki çocuğun yanına kaymadan önce.

"Hadi, Talia." Küçük kızın önünde diz çöktüm. "Ne oldu?"

"Isla Frankie'ye aptal bebek dedi." Francis onu yandan sararken o kollarını kavuşturuyor. Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırırken bekliyorum. Talia'nın omuzları çöküyor. "Artık arkadaşım olmadığını ve doğum günü partime gelemeyeceğini söyledim. Zaten hiç gelmek istemediğini ve sadece bebeklerin doğum günlerini kutladığını söyledi. Sonra Benny ve Jane kızdılar çünkü onların da doğum günü yakında. Ben de Isla'nın kötü biri olduğunu ve doğum gününü hak etmediğini söyledim."

Oh, genç olmak. Talia için, yaşadığı acı için üzülüyorum ve onu dünyadaki tüm kötülüklerden korumak istiyorum.

"Doğum günleri bebekler için değildir. Ben geçen hafta doğum günümü kutladım" diyorum.

Onu.

Talia'nın gözleri parlar. "Sen mi yaptın? Benimki bir süre için değil. Şubat'ta.

Sekiz yaşında olacağım." Arkadaşına bakıyor ve dudağını ısıırıyor. "Hâlâ Isla'nın gelmesini istiyorum."

"Neden bunu ona söylemiyorsun?"

Talia uzun uzun iç çeker, sonra bir kez başını sallar. "Üzgün olduğumu söyleyeceğim." "Aferin kızıma."

Kavga, iki küçük kızın sarılıp barışmasıyla çözülür ve birkaç dakika içinde yeniden kanka olurlar.

Ertesi gün ve bir sonraki gün kendimi benzer bir rutinin içinde buluyorum. Sabahları ve akşamları dişlerim diken diken oluyor - Emil'in yanında pek rahatlayamıyorum - ama günler kolaylaşıyor. Daha az yorucu değil ama daha kolay. Çocuklar bana daha çok güveniyor, beni daha çok dinliyor ve eğleniyor gibi görünüyorlar. Her gün aynı saatte parka gidiyoruz, Layla ve Harriet bizi karşılıyor. Bir şekilde, aslında planlamadan, oturup çocukların oyununu izlerken birbirimize dönüşümlü olarak kahve ve ikramlar getiriyoruz.

Layla da benim gibi çocuk bakıcılığına başladı -beklenmedik bir şekilde, ama tatsız bir şekilde değil. Çocukları her zaman sevmiş ama gözlerinin ardında bir hüznün var. Bana NYC'ye üç yıl önce taşındığını ve dadılığın burada bir ev tutmasına yetecek kadar para kazandıran tek şey olduğunu söyledi.

Harriet kariyer sahibi bir dadı ve hesaba katılması gereken bir güç. Onun Isla ile etkileşimini izlerken, kreşte çalıştığım bir yıl boyunca öğrendiğimden daha fazlasını öğreniyorum.

Cuma günü geldiğinde, yerleşmiş hissediyorum. Ve bu iyi hissettiriyor.

"Emil Van der Berg hakkında herhangi bir kirli sır keşfettiniz mi?" Layla lattesini yudumluyor, uzun sarı saçlarını düzgün bir topuz haline getirmiş. Sade bir tişört ve kot pantolonla, görevden alınmış bir süper model gibi görünüyor.

Ona abartılı bir bakış attım. "Bu hiç de profesyonel bir davranış değil, Layla."

"Beni suçlayabilir misin?" Gülüyor. "Eldridge'ler hiç eğlenceli değil. Adam sürekli çalışıyor ve kadın da içkili brunchlara katılarak kariyer yapıyor. Çocuklar için üzülüyorum. Onca para ve hiç sevgi yok."

Harriet homurdanıyor, örerken iğneler takırdıyor. "Bu durumda olan tek çocuklar onlar değil."

"Benny ve Jane son zamanlarda yemek pişirmekten çok bahsediyorlar." Layla bana baktı. "Jane, Talia'nın bu konuda övündüğünü söylüyor."

Gülüyorum. "Neredeyse her gün kurabiye yapıyor olabiliriz. Biz kurabiye yaparken o da okuma ve matematik çalışıyor."

Harriet gümüş rengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırarak, "Isla da onunla birlikte yemek yapmamı istiyor," diyor.

"Şehrin yukarısında çocuklar için ders veren bir pastane var. İkizlerin doğum günü yaklaşıyor ve aileleri onlar için bir şeyler planlamamı istedi."

Kaşlarımı çattım. "Dahil olmak istemiyorlar mı? İkizlerinin doğum günü için bile mi?"

Harriet homurdanıyor. "Bahse girerim eli kolu bağlı ebeveynler olmakla övünüyorlardır. Helikopter ebeveynlerin tam tersi ve görünüşe göre bir gurur noktası."

Layla onaylar gibi bir ses çıkarıyor. "Her neyse, ben de bunu yapabileceğimizi düşünüyordum."

"Biz mi?" Sırıyorum.

"Madem bir aktivite önerme gücüne sahibim, biz de tadını çıkarabiliriz." Layla sırtıyor, gözlerinde muziplik var. "Ne dersiniz? Fırıncılık dersi mi? Burası arabayla sadece yirmi beş dakikalık mesafede. Eğer daha kolaysa ya da aileler gelemiyorsa ya da gelmek istemiyorsa hep birlikte gidebiliriz."

Kalbim sıkışıyor. Araba kullanmak... Bu açık bir kuraldı. Emil dışında hiç kimse Talia ve Francis'le birlikte direksiyon başına geçemezdi. "Emil'le konuşacağım."

Layla'nın kaşları havaya kalkıyor. "İlk isim bazında, ha?" Mavi gözleri parlıyor. "Bize söylemediğin bir şey mi var Dani? Yaramazlık mı yaptın?"

Yanaklarım kızarıyor. "Kes şunu. Bu işi seviyorum ve berbat etmeyeceğim. Aşçılık dersini soracağım, tamam mı?"

Francis onu kovalarken Talia kıkırdıyor, sonra dönüp küçük kardeşine sarılırken arkama yaslanıp dudaklarıma bir gülümseme yerleşiyor.

"Bu ikisi çok değerli," diyor Layla. "İçlerinde çok fazla sevgi var."

Aynı fikirde olduğumu belirten bir ses çıkardım. "Annelerinin o kadar kötü olduğuna emin misin?" Emil'in dikkatini çekecek, ölümünden sonra onu diğer kadınlardan tamamen uzaklaştıracak kadar şirret biri olamaz.

Yine de aşkın sizi ne kadar kör edebileceğini, yanıltabileceğini herkesten iyi biliyorum.

Harriet kaşlarını çatarak ofladı. "Eminim. Tuhaf bir kadın, Callie Van der Berg."

"Nasıl yani?" Layla gözleri merakla parlayarak soruyor.

"Vücudunda tek bir iyi kalpli kemik bile yok," diyor Harriet. "Söylentiler duydum..." Dudaklarını büzüyor. "Linda Delmar bir süre onların dadısıydı. Kendisi iyi bir arkadaşımıdır."

"Ajansın sahibi mi?" Ben soruyorum. Bonnie'nin kız kardeşi bizim patronumuz. Birkaç yıl öncesine kadar dadı olarak çalıştığını fark etmemiştim.

Harriet başını sallıyor. "Van der Berg'ler ajansı kurmadan önce aldığı son müşterilerdi. Personelin geri kalanından karısı hakkında dedikodular duymuş." Bir homurtu daha. "Kötü söylentiler."

"Ne söylentisi?" Nefesim kesildi. Burnumu sokmamalıyım. Dedikodu yapmak istemiyorum. Ama... Emil'i düşünmeden edemiyorum ve merak içimi yakıp kavuruyor. Onun gözüne çarpan kadın kimdi?

"Görünüşe göre evlerinde çalışan bir personel onu..." Harriet'in sesi uzaklaşırken örgü şişleri takırdıyor.

Öne doğru eğildim. "Ne ile?"

"Profilaktikleriyle birlikte." Harriet başını sallıyor ve homurdanarak iğnelerini bırakıyor. "Söylentiler elbette, ama hep merak etmişimdir. Çocuk istemedikleri herkesçe bilinen bir şeydi."

"Kurcaladı..." Layla kaşlarını çatıyor. "Ne yani, prezervatiflerine delik mi açtı?"

Harriet bize ters ters bakıyor. "Emin değilim. Tek bildiğim Linda'nın bana anlattıkları ve o da bunu başka birinden duymuş. Bu hikâyelerin nasıl kendi başlarına bir hayat sürdüklerini bilirsiniz." Omuz silkiyor ve örgüsüne geri dönüyor. "Personel de böyle söylerdi zaten. Halkın içinde Callie kusursuzdu. Mükemmeldi. Sıcak kalpli ve cömert."

Arkama yaslanarak uzun bir nefes verdim. "Bu çılgınlık."

Layla sadece gülüyor, gözleri parıldıyor. Çok geçmeden ben de onunla birlikte gülüyor, omzumu onunkine dayıyorum. Harriet'in dudaklarının kenarları bile kıvrılıyor. Sadece birkaç dakikalığına, neredeyse tamamen huzurlu hissediyorum. Arkadaşlarım var. Tek yaptığımız dedikodu olsa bile.

Emil Van der Berg adında bir kasırga tarafından vurulmak üzere olduğumun farkında değilim.

EMİL

Çocuklarımın konuştuğunu, güldüğünü ya da çığlık attığını duymayı umarak ön kapıyı açıyorum.

Mutlak bir sessizlikle karşılandım.

Kalbim kaburgalarımı tekmeleyerek ana yaşam alanına adım atıyorum. "Alo?"

İpek kravatımı gevşetirken gömleğimin yakası sıyrılıyor, ses ağır sessizlikte yüksek çıkıyor. Pelüş halı adımlarımın ağırlığı altında eziliyor ve ben hâlâ çocuklarımdan hiçbir ses duymuyorum. Çalışanlarım. Burada kimse yok.

Her Cuma, çocuklarımla öğle yemeği için eve gelirim. Beni bekliyor olmalılar. Neden burada değiller? Dani nerede?

Terleyen avuçlarımı takım elbisemin pantolonuna silerek aceleyle Talia'nın odasına gidiyorum. Pembe ve mor fırırların patlaması bana boş boş bakıyor. Francis'in odası da bir o kadar sessiz. Oyun odası da tüm renkleri, oyuncakları ve hayattan yoksunluğuyla bana gülüyor olabilir. Diğer tüm kapılar kilitli.

Aceleyle personel bölümüne gittim. Kimse yok.

"Kathryn?" Ben durduramadan sesime bir titreme karışıyor. "Dani?"

Bir saat tik tak ediyor, saniye saniye. Bir ölüm çanı gibi ses çıkarıyor, ruhumun en karanlık kısımlarında yankılanıyor. Mutfığa dönüp aceleyle ön kapıya gidiyorum. Arabanın anahtarlarının yerinde olmadığını, kaseinin boş olması gerektiğini gördüğümde dilimin üzerinde acı bir tat yayılıyor.

Arabayı aldı. *Çocuklarımı* aldı.

Öfke, kuru çalıları yırtan bir orman yangını gibi içimi kasıp kavuruyor, dadiya karşı tomurcuklanan tüm şefkatimi yerle bir ediyordu. *Tek bir* kuralım vardı. Tek, çiğnenemez bir kural. Çocuklarımla arabaya binmeyecekti. Bunu anlamak bu kadar zor muydu? Kendimi açıkça ifade edemedim mi?

Kathryn hangi cehennemde?

Ellerim titreyerek kapıdan çıkıp beni bekleyen asansöre koşuyorum. Yansıtıcı kutuda beklerken kalbim tekliyor, bir, iki dakika boyunca kendi gergin yansıma bakıyorum. Kapılar açıldığında nefesimi veriyorum ve ön kapıya kadar olan mesafeyi uzun, öfkeli adımlarla kat ediyorum.

"Yaurel." Güvenlik masasına doğru yürüdüm. "Çocuklarımı gördünüz mü?" "Efendim." Bana başıyla onay verdi. "Bayan Danika onları yaklaşık bir saat önce dışarı çıkardı.

önce," diyor, ayağa kalkarak. Kemerini göbeğinin üzerinde ayarlıyor, sonra başının yan tarafını kaşıyor. "Her zamanki gibi. Yakında dönerler."

"Aynı... her zamanki gibi?" Öfke içimde çelik bir bıçak gibi. Keskinliği yüzünden zorlukla düşünebiliyorum.

Yine oluyor. Çocuklarım benden alınıyor. Çalınıyor. Bir kadın sinsice hayatıma girdi ve benden faydalandı. Bana ihanet etti.

Callie'nin öldüğü gün neler olduğunu kimseye anlatmadım. Evliliğimin durumunu kimseye anlatmadım, çünkü nasıl anlatabilirdim ki? Herkesin gözünde Callie Rahibe Theresa'ydı. Gönüllüydü, zamanını ve parasını verirdi, toplumun temel direğiydi. Ona tapılıyordu. Sadece ben onun parlak dış görünüşünün altındaki gerçeği, ruhunu kemiren çürümeyi gördüm.

Ama Callie trajik, ani bir kaza sonucu vefat etti ve yası tutuldu. Omzumda ağladıklarında, hayatımda böyle bir meleğe sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu söylediklerinde, evliliğimizin gerçeğini kimseye anlatmak imkansızdı. Dönüp ölen karımın aleyhinde bir şey söylemek beni nasıl bir korkak yapabilirdi ki?

Kendi acımdan daha önemli olan çocuklardı. Annelerinin anısını nasıl lekeleyebilirdim? Sarhoş bir sürücü arabasına çarptığında öldü, hayatı bir anda sona erdi. Annelerinin iyi bir insan olmadığını söyleyerek çocuklarımla acısını arttırmak bana ne kazandırabilirdi ki?

Ben de rol yaptım.

İki yıl boyunca, kendini çocuklarına adanmış, yas tutan bir koca oldum. O günün gerçeğini kalbimin derinliklerine gömdüm, dehşetini tuğla, çelik ve betonun altına, kalbimi güvende tutan dikenli tellerin arkasına sakladım.

Callie çocuklarımı almaya çalıştı ve şimdi her şey yeniden oluyor.

Yaurel yutkunuyor. Eliyle kapıyı işaret ediyor. "Her sabah parka gidiyorlar."

Öfkemin sağır edici nabızı altında, yanılıyor olabileceğimi fark ediyorum. Ama çıkışa doğru koşarken ellerim titriyor, kapı sallanarak açılıyor ve kapıcı beni hafifçe selamlıyor. Homurdanarak karşılık veriyorum, gözlerim caddeyi, arabaları, yaya geçidini tarıyor. Telefonum kulağımda, çalışıyor, çalışıyor ve çalışıyor. Dani'den ya da Kathryn'den cevap yok.

Geçemeyeceğim kadar çok trafik var. Yaurel'in haklı olup olmadığını görmek için düğmeye basıyorum, araba akışında bir açıklık arıyorum, parkı kontrol etmem gerekiyor.

Çocuklarımı aldı. Çocuklarımı aldı. Çocuklarımı aldı.

Korku dilimin üzerinde keskin bir tabaka bırakıyor, mideme kadar yakıyor. Sonunda ışıklar değişiyor. Karşıdan karşıya geçmeye çalışan insan kalabalığının yanından geçip parka giden yarım blok boyunca koşuyorum. Ters yönde yürüyen bir adama çarptığımda öfkeli bir bağırış beni kovalıyor ama bu beni durdurmuyor. Kalbim boğazımda, o günün anıları zihnimde taze.

Park önümde açılıyor, ciyak ciyak kahkahalar kulaklarıma ulaşıyor. Dani için bankları tarıyorum ve sadece Leif'in Bayan Doubtfire dadısını ve tanımadığım sarışın bir kadını görüyorum. Bir şeye gülüyorlar. Çocuklar oyun parkında oynuyor, mutlu sesleri kulaklarımda çınlıyor.

Üç adım daha attım ve olduğum yerde durdum.

Talia onu hiç görmediğim kadar çok gülüyor ve oyun parkının arkasındaki küçük alanda koşuyor. Francis onun yanında, onlara ayak uydurmak için elinden geleni yapıyor, yanlarında da iki çocuk daha var. Oğlumun yüzündeki sevinç kalbimi milyonlarca parçaya bölüyor ve bebekliğinden beri hiç böyle gülümsemediğini fark ediyorum. Sonra gözlerim kovaladıkları kadına kayıyor.

Dani çocuk sürüsünden kaçmak için elinden geleni yapıyor, yanakları çabalamaktan pembeleşmiş, yüzünün her çizgisinde kahkahalar yazılı. Talia sıçrayarak Dani'yi yere düşürüyor ve birkaç dakika içinde çocuklar Dani'nin üzerini tamamen örtüyor. O güldükçe, güldükçe ve güldükçe Dani'yi acımasızca gıdıklıyorlar.

Yerimde donmuş, bakıyorum.

Onu daha önce hiç gülerken görmemiştim. Gülümsedi, evet. Yaz Balosu'nda ve çatı katımda geçirdiği günlerde bana utangaç gülümsemeler ve hatta birkaç gerçek gülümseme verdi. Ama kahkaha yok, böyle değil.

Dani Jenckell şüphesiz şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın. Çılgılık çılgılığa gülmekten ağzı açık kalmış, saçları çimenlere dağılmış, küçük elleri vücudundaki her gıdıklanma noktasına saldırırken vahşi, özgür ve mükemmel görünüyor.

Ne yaptığının farkına varmadan, adımlarım beni neşeli kahkahaların kitlesine taşıyor.

Beni ilk fark eden Talia oldu. "Baba!" Ayağa fırladı ve kollarını belime doladı.

Elimi buklelerinin üzerinde gezdiriyorum ve eğilip başına bir öpücük konduruyorum. Kalbim hala göğsümde gümbür gümbür atıyor, bu yüzden Talia'nın ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile zar zor yakalıyorum.

"...ve sonra Isla da kurabiye yapmak için gelmek istediğini söyledi. O da gelebilir mi baba? Bayan Harriet haftaya gelebileceğini söyledi." Kızım bana asla karşı koyamadığım o kocaman, yalvaran gözlerle bakıyor.

"Elbette," dediğimi duyuyorum.

"Yaşasın!" Talia, oyun alanının yanında zıplayıp duran altın saçlı küçük kızını bulmak için yanımdan koşarak uzaklaşıyor.

Başımı sallayarak onları izliyorum.

Dani oturuyor ve Francis'in gömleğini düzeltiyor, saçlarını nazik hareketlerle düzeltiyor. Francis ona kocaman ay gözleriyle bakıyor ve oğlumun ona tamamen aşık olduğunu biliyorum. Onu suçlamıyorum. Dani bana bakıyor, güneş yüzünün her mükemmel düzlemini aydınlatıyor. "Bence kızın seninle oynadı. Bir sarılma ve birkaç kirpik darbesiyle seni dolandırdı." Ayağa kalkıyor, gözlerim her kadınsı kıvrıma takılıyor.

"Öyle bir yeteneği var gibi görünüyor." Sesim uzak geliyor, sanki zihnim durumu tam olarak kavrayamamış gibi.

Çocuklarım güvende. Dani onları almadı. Arabaya binmediler. Kaza yapmadım.

"Sen iyi misin?" Dani başını eğiyor, sonra bakışlarımı Francis'in her zamanki gibi Talia'nın arkasında bir gölge gibi iz sürdüğü yere doğru takip ediyor.

Başlıyorum, sonra boğazımı temizliyorum. "Ben iyiyim. Öğle yemeği için eve geldim ama evde kimse yoktu. Yaurel burada olduğunu söyledi." Gerçek bu. Sayılır.

"Oh!" Saatine bakıyor. "İki saattir buradayız. Nasıl bu kadar çabuk geçti?"

"Eğleniyor gibi görünüyordun." Ben durduramadan elim kalkıyor ve Dani'nin saçından bir parça ot koparıyor. Güneş ışığı saçlarında parıldıyor.

Kilitler, binlerce gizli tonu aydınlatıyor. Kahverengi bu ışıkta altın gibi görünüyor, kumral, kırmızı ve saf beyaz her hareketle ortaya çıkıyor. Parmaklarım  imen parçasına dokunup Dani'nin saçının bir tutamının etrafında dönerken, o m kemmел bir şekilde, tamamen hareketsiz duruyor.

İçimdeki korku ve öfke başka bir şeye dönüşüyor. Dani'nin dili alt dudağının üzerinde gezinirken, gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayarken ihtiyaç çığlıkları atıyorum. İçimde alev alev yanan ateş derinleşiyor, göğsümden karnıma doğru ilerliyor ve pantolonumun fermuarının altında bazı b lgelerimin şişmesine neden oluyor.

Dani'nin yanaklarındaki o kızarıklık beni benden alıyor. Başını eğerken yüzüne yayılan pembelik, sonra bakışlarını tekrar benimkilerle buluşturuyor. Bu beni göğsümden vuruyor, neredeyse geriye savuruyor.

Ne kadar mesafeli durmaya çalışsam da Yaz Balosu'nu ve Dani'nin vücudunun ellerimde ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmeden edemiyorum. R yalarımın, onun  arşaflarımın üzerine serilmiş, vücudunun bana bir büfe gibi sunulduğu görüntülerle bana işkence etmesini engelleyemiyorum. Onun her santimini tatmak istememe engel olamıyorum.

Dani nefesini tutarak çocuklara bakar. "Geri dönmeliyiz. Kathryn arabadaki cızırtılı sesi tamirciye kontrol ettireceğini söyledi ama yakında işi biter. Eve döndüğünde ona öğle yemeği hazırlayacağımı söyledim."

Tabii ya. Araba tamircide-Kathryn bana bunu bu sabah söyledi, belki de döndü. Nasıl unutabilirim ki?

Eğilip Dani'nin dayanılmaz alt dudağının ısırma isteğimi bastırarak başımı sallıyorum. Dani çocukları çağırdığında, itiraz etmeden, sorgulamadan geliyorlar. Francis Dani'nin önünde duruyor ve kollarını kaldırıyor, taşınmak için sessiz bir talepte bulunuyor. Dani itiraz etmiyor, onu kucağına alıyor ve kalçasına doğru sallıyor. Talia yanıma geliyor ve avucunu benimkine dayıyor. Talia durmadan konuşup zıplarken biz geri yürüyoruz. Eve dönüp masada oturup öğle yemeği yiyene kadar kendimi neredeyse yeniden normal hissediyorum.

Dani, Francis'in yemeğini keserken ve çocukların ihtiyaç duydukları her şeye sahip olduklarından emin olurken, kalbim göğsümde yumruk oluyor. Bu... Bu daha önce hiç yaşamadığım bir şey gibi geliyor, Callie ile bile. Çocuklarla ilgilenmesi için Kathryn'e ve diğer personele güvenirdi. Hiçbir zaman elini taşın altına koymadı, Talia ve Francis'le çimlerde yuvarlanıp sonra da eve gelip onları beslemek istemedi.

Ve Talia asla Callie'yi Dani'yi dinlediği gibi dinlemedi. Ona itaat edecek kadar saygı duymadı. Acaba içten içe Callie'nin kalbindeki çürümüşlüğü gördü mü? Francis bunları hatırlayamayacak kadar küçüktü elbette, ama Talia... Acaba gerçeği sadece bir çocuğun hissedebileceği gibi hissedebiliyor muydu? Callie'nin beni sırtımdan bıçaklamaya çalışacağını benden önce bilip bilmediğini.

Dani'yi karımla ve çocukların annesiyle kıyasladığım için bir pisliğim. Bunu biliyorum. Çocukları annelerine karşı kışkırtmamak, onun hatırasını temiz tutmak için elimden geleni yaptım.

Dani hakkında bunları *düşündüğüm*, onu istediğim için bile korkunç bir insan olduğumu biliyorum.

Ama istiyorum. Umutsuzca.

Sanki düşüncelerimi hissedebiliyormuş gibi, Dani'nin koyu kahverengi gözleri benimkilere kayıyor, irislerindeki o altın halka parlıyor. Başını eğiyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. Dizi benimkini dürtüyor, muhtemelen rahatlatıcı olması gereken masum bir dokunuş ama sonunda doğrudan sikime uzanıyor.

Yemeğin geri kalanında gözlerimi tabağımdan ayırmadım.

DANI

Pazar günü geldiğinde, Bonnie'nin evine yorgun argın ve kendime ait bir gece geçirdiğim için mutlu bir şekilde varıyorum. Kollarını bana doluyor ve beni içeri sürüklüyor, ağır bir kadeh şarap ve bok yiyen bir sırtısla beni kandırıyor.

"Söyle. Bana. Her şeyi."

"Ben bir dadıyım. Uzun lafın kisası bu." Bonnie'nin dikkatini gerçeklerden -bu işi düşündüğümünden daha çok sevdiğimden- uzaklaştırmak için omuz silkiyorum. Emil'in evinde olmak onun mahrem hayatına girmek gibi geliyor ve onun huzurunda geçirdiğim her dakika onu daha çok ve daha çok istememe neden oluyor.

Ve kesinlikle ona Cuma günü Emil'in parka kafamı koparmak istermiş gibi geldiğini ya da sonrasında aramızdaki enerjinin nasıl değiştiğini anlatmak istemiyorum. Günün geri kalanı boyunca nabzımın bacaklarımın arasında daha önce hiç hissetmediğim bir ihtiyaçla nasıl attığını.

Ama Emil mesafesini korudu. Geri çekildi. Duygularımı paylaştığına dair hiçbir işaret vermedi ve her gece yaptığı gibi akşam yemeğinden önce beni başından savdı; ben de kendi ihtiyacımla baş başa kaldım.

Bonnie huffs. "Hiç eğlenceli değilsin. Peki ya Van der Berg? Seni bir süpürge dolabının içine sürükleyip anlamsızca becerdi mi?"

"Hayır." Umarım sesim hissettiğim kadar hayal kırıklığına uğramış çıkmaz. "O gemi çoktan kalktı. O tamamen profesyonel, her zaman. Onu neredeyse hiç görmüyorum; sabahları ve geceleri sadece bir saat kadar. Onun için görünmez bile olabilirim." Parkta saçımdan bir parça ot kopardığı o an hariç. Ya da dizinin masanın altında benimkini dürttüğü zamanlar. Ya da ilk gün ofisinde yaşadığımız o tuhaf an.

Bonnie bir kaşını kaldırır. "Bundan şüpheliyim."

Omuz silkerek şarabımı yudumluyorum. "Gerçek bu. Peki ya sen? Son Tinder randevun nasıldı?" Konudaki keskin değişikliğin beni daha fazla sorgulamasına neden olmayacağını umarak gülümsüyorum. Biraz dedikodu istediğinde, avını takip eden bir tazi gibidir. Yıldırılamaz.

Ama bugün benim şanslı günüm. Bonnie yemi yuttu, gözleri o kadar sert dönüyor ki kafasından düşmekle tehdit ediyor. Beni kanepelere doğru salladı ve New York'un lüks kokteyl barlarındaki randevu ortamına dair korku hikayeleri anlatmaya başladı. Birkaç dakika içinde beni o kadar çok güldürüyor ki gözyaşlarına boğuluyorum ve göğsümde bir şeyler gevşiyor.

Bu iyi bir şey. Bu hayat... Bunu yapabilirim.

Elbette bir parçam Emil'i istiyor. Yaz Balosu'ndaki o odada hissettiklerim... yeniydi. Tanıdık olmayan. Heyecan verici.

Ama bu da sorun değil. Beni güvende tutacak bir işim var. İki çocuk ele avuca sığmıyor ama nazik ve erken gelişmişler. Bonnie'*de* bir *arkadaşım* var. Gerçek bir dost. Ve Layla ve Harriet ile günler geçtikçe, onların içinde de iki yeni arkadaşım olabilir.

Geçtiğimiz dört yıl boyunca kendim için isteyebileceğimden çok daha fazlası. Bu istikrar... o kadar rahatlatıcı ki alışmaya korkuyorum. Belki de Emil'le aramızdaki gerginlikten kurtulmak iyi bir şeydir. Onu yıllardır ilk kez orgazm olmamı sağlayan adam olarak görmeyi bırakıp patronum, çocukların babası, maaş çeklerimi imzalayan adam olarak görmeye başlarsam, o zaman kendime gerçekten bir hayat kurmaya başlayabilirim.

Dört yılımı kaçarak, çıkmaz bir işten çıkmaz bir işe atlayarak, ilk yakınlık belirtisinde - ister arkadaşça ister romantik olsun - saklanarak geçirdim.

Bu şekilde olmak zorunda değil.

Çok uzun zamandır ilk kez koşmayı bırakabileceğimi hissediyorum.

YENİ KAYDIRMA KARTIMI KULLANARAK, Pazartesi sabahı Van der Berg'in çatı katına bir saat erken, güneş henüz ufuktan başını kaldırmadan varıyorum. Kapı arkamdan şıkırdayarak kapanıyor ve birkaç dakika dinliyorum, ne küçük ayak sesleri, ne kıkırdamalar, ne de uyanan çocuklara dair bir işaret duyuyorum.

Kapıya yaslanarak gülümsememe izin verdim. Dün gece Bonnie'nin evinde olmaktan ne kadar keyif aldıysam, sanırım burada olmaktan daha da fazla keyif alıyorum.

"Kahve?" Derin bir ses beni sıçrattı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı - kapattığımı fark etmemiştim- ve üstsüz bir Emil Van der Berg'le yüz yüze geldim.

Vücudu.

Ağzım kuruyor. Beyin hücrelerim karışıyor. Vücudum sıcak bir yapışkana dönüşüyor.

Geniş kas düzlemleri ince bir bele doğru inceliyor. Karın kaslarının çıkıntıları ve vadileri sanki duştan yeni çıkmış gibi nemle parılıyor. Göğsüne serpiştirilmiş koyu renk saçlar, aşağıya doğru inen bir çizgiden başka bir şeye dönüşmüyor.

"Kahve kulağa hoş geliyor." Gülümsemeye zorladım.

Başını sallıyor ve ikimiz de mutfağa doğru gidiyoruz. Üzerinde bir çift eşofmandan başka bir şey yok, kışının düzgün hatlarını görebiliyorum, kaslı ve çok ısırlabilir. Kalbim tekliyor. Emil bana bir fincan kahve uzatıyor, ben alırken parmaklarım onunkilere değiyor.

Dokunduğumda içimde bir sıcaklık hissediyorum. Başımı eğerek şokumu gizliyorum.

"İyi misin?" Sesi... nazik. İçimi sıvılaştırıyor.

Dün kimi kandırıyordum? Bunu öylece bırakamam. Vücudum ona parmağımı elektrik prizine sokmuşum gibi tepki veriyor.

Başımı salladım. "Üzerine bir şeyler giymelisin." Gözlerimin o görkemli göğsüne tırmanıp bakışlarıyla buluşmasına izin vermek tüm cesaretimi alıyor.

Yüzünde kendini beğenmiş bir eğlence beliriyor. "Öyle mi? Son baktığımda burası benim evimdi. İstedığım kadar çok ya da az giyinebilirim."

"Doğru ya. Sadece demek istedim ki... Ben..." Derin bir nefes çekiyorum, gözlerim önümde sergilenen çıplak tene kayıyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıp dilimi açıkta kalan etin her santiminde gezdirmek için içimde o kadar güçlü bir istek uyanıyor ki neredeyse itaat edeceğim. Bahse girerim tadı harikadır. Derin bir nefes alarak kendimi toparlıyorum.

Söyleyecek bir şey düşün. İşle ilgili bir şey. "Bay Van der Berg-"

"Emil."

Sıcaklık elmacık kemiklerimde geziniyor. "Emil," diye kabul ediyorum, "bunu sana geçen hafta soracaktım ama bir türlü fırsat bulamadım..."

Kaşlarını çatarak kahvesini yudumluyor.

Göğsüne bakma. Eşofmanındaki şişkinliği düşünme.

"Eldridge ikizleri Benny ve Jane'in yaklaşan bir doğum günü partisi var. Bir fırıncılık kursuna gitmek istiyorlar ve Francis ile Talia'yı davet ettiler. Bu bir

Şehrin öbür ucuna yirmi beş dakikalık yol-" "Hayır." Emil'in gözlerindeki ışık söner.

"Bu kadar mı? Bu kadar mı? Talia zaten bundan bahsediyor."

"Burada ebeveyn olan benim. Talia'nın isteklerinin kölesi değilim." Bakışlarımla buluştuğunda hava buz kesiyor, gözleri sertleşiyor. İnatçı.

"Tabii ki. Eldridge'in dadısı Layla'yla konuşup çocukların gelemeyeceğini söyleyeceğim. Ama... eğer parti senin müsait olduğun bir zamana denk gelirse, belki onları sen götürebilirsin?"

İşte böyle, aramızdaki buzlar eriyor. Emil nefesini bırakırken omuzları düşüyor, gözleri uzun bir an için kapanıyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatmak istiyorum. Neredeyse acısının derinliğini görebiliyorum, kalbinin çukurundaki siyah ve kötü huylu. Ona yardım etmek istiyorum. Onu iyileştirmek istiyorum.

Emil bakışlarını tekrar benimkilere çevirdiğinde, onu hiç görmediğim kadar yorgun görünüyordu. "Patladığım için özür dilerim," diye başladı, sesinde çakıl taşları çınılıyordu. "Bana zamanı söyle, ne yapabileceğime bir bakayım. Talia ve Francis arkadaşlarıyla bir etkinliğe gitmeyeli uzun zaman oldu."

"Tamam. Seni incitmek istememiştim." Kelimeler fısıltı gibi çıktı.

Emil hüznüyle gülümsüyor, eli yüzümden bir tutam saçı uzaklaştırmak için uzanıyor. Parmak eklemleri yanağımı, boynumu okşarken kıpırdamadan, öylece duruyorum. Parmaklarını omzumun üzerinden geçirip kolumdan aşağı doğru kaydırıyor. Dudaklarından titrek bir nefes süzülüyor, sanki bizi ayıran mesafeyi kapatmamak için tüm kontrolünü kullanıyormuş gibi.

Bunu yapmasına izin veremem. Bu işi, düzenli bir hayat için tek şansımı mahvedemem. Şimdi onun tadına baktım-istikrar. Arkadaşlık. Toplum. Bunlardan vazgeçmeye hazır değilim. Muhtemelen kırık bir kalple bitecek bir tutku patlaması için değil.

Konuştüğümde sesim kısık çıkıyor. "Ben odama gidiyorum." Emil elini çekip bana sarsak bir baş selamı veriyor.

Personel odasına doğru koşarken uzun bir nefes alıyorum ve yatak odamın kapısının arkasına geçer geçmez gözlerimi sıkıca kapatıyorum. İnleyerek başımı sallıyorum.

Onu sadece bir patron olarak düşünmek buraya kadarmış. Beynimin onu isteyen kısmını nasıl kapatabilirim? Onu sonsuza dek nasıl kovabilirim?

Bu işi istiyorum. Bu işi *seviyorum*! Bunu mahvetmek istemiyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda yatağımın üzerinde üç kutu ayakkabı görüyorum. Kaşlarımı çatarak ilerliyorum. Pırıl pırıl beyaz Converse'ler bana bakıyor.

Mevcut ayakkabımla aynı marka ve numara. Sonraki iki kutuda farklı ayakkabılar var, onları açar açmaz burnuma deri kokusu geliyor. Sonra bakışlarım dolaba kayıyor. Kısmen açık ve asılı giysiler görüyorum. Dolabı açtığımda yepyeni bir gardıropla karşılaşıyorum. Kotlar, şortlar, tişörtler, rahat şal elbiseler. Her şey kalın pamuklu veya keten, sağlam dikişli, zarif detaylara sahip temiz çizgiler. Bu giysiler benim olamayacak kadar güzel.

Ne oluyor be?

Bunu Emil mi yaptı?

Emil'in göğsünü görmenin beynimde yarattığı kısmi anevrizmayı ve ikizlerin doğum günü partisiyle ilgili garipliği unutarak

-Bir çift ayakkabı alıp mutfığa dönüyorum. "Bu da ne?" Emil -hâlâ gömleksiz, hâlâ muhteşem- masadaki koltuğundan başını kaldırıyor.

Arkasına yaslanıp kolunu yanındaki sandalyenin arkasına uzatıyor. Omuzlarındaki ve kollarındaki kaslar belirgin bir şekilde göze çarpıyor. Bilerek esniyor olmalı. Normal bir günde kimsenin kasları böyle görünmez.

Fırtınalı gri gözleri yüzümden silah gibi salladığım spor ayakkabılarıma kayıyor. Hâlâ temkinli ve kapalı görünüyor. Ama gözlerimdeki ateşi fark ettiğinde, bakışlarında bir parça eğlence tutuşuyor. "Yeni ayakkabılar."

"Peki ya dolap?" Sesim sert çıkıyor.

"Yeni kıyafetler."

Giyinmek için onun yardımına ihtiyacım olduğunu mu düşünüyor? Verdiğim izlenim bu mu?

Bu da ona olan ilgimi çok ama çok daha utanç verici kılıyor. Çenemden akan salyalarla onun peşinden giden üzgün küçük bir köpek gibi görünüyor olmalıyım.

Kaşlarımı çattım. "Bunu yapmana gerek yoktu. Sadakaya ihtiyacım yok." Utanç yanaklarımı kızartıyor.

"Bu bir hayır işi değil. Bu bir üniforma. İş sözleşmenizde belirtildiği gibi." Kaşlarını çattı. Kendini beğenmiş. Erkek. Kibirli.

Birkaç dakika boyunca bakışlarını üzerimde tutarken boğazıma bir yumru tıkanıyor. Yeni ayakkabılara ihtiyacım olduğunu kabul ediyorum, özellikle de haftanın altı günü iki küçük çocuğun peşinden koşarken. Ve kıyafetler... muhteşem görünüyorlar. Zamansız temeller. Kendim için asla almayacağım türden çünkü banka hesabım her zaman sıfıra yakın dans ederken ilk yatırımı haklı çıkaramıyorum.

Utanç yerini mahcubiyete bırakıyor ve yanaklarımı daha parlak bir renge boyuyor. Bir üniforma. İş için. Tabii ki.

Bunu benden hoşlandığı için yapmıyor. Yaz balosunda aramızda özel bir bağ olduğu için yapmıyor. Bana bir hayır kurumu gibi davranmıyor. Çocuklarına bakarken giymem için bana bir üniforma verdi. Muhtemelen komşuların beni parçalanmaya yüz tutmuş ayakkabılar ve on yıldır giydiğim kıyafetlerle görmesinden utanmıştır.

Başımı salladım. "Tamam. Teşekkür ederim."

Omuz silkiyor, bakışlarını elindeki dosyaya geri çeviriyor. Bronzlaşmış, kaslı bedenine bir süre uzun uzun bakıyorum, sonra ayakkabılarımı yerine koymak için odama geri çekiliyorum. Dışarı çıktığımda kahvemi alıp onun karşısındaki sandalyeye oturuyorum. Gözlerim önündeki başka bir dosyaya takılıyor, alt başlığını okuduğumda gözlerim parlıyor.

"İçten yanmalı motorlardaki emisyonları yüzde seksene kadar azaltan bir egzoz filtresi," diye okudum, kaşlarım havaya kalktı. "Bu nedir?" Raporu kendime doğru sürüklüyorum, kendimi durdurmadan önce sayfaları çeviriyorum. Sarsılarak doğruldum. "Oh. Bu muhtemelen gizlidir. Özür dilerim."

Emil bir el salladı, gözleri yüzümü arıyordu. "Orada herhangi bir ticari sır yok. Her yıl bir staj programı yürütüyoruz ve bu yıl için kazanan başvuruları inceliyorum. Bugün bu makaleleri yazan öğrencilerle buluşacağım. Ar-Ge departmanımızla birlikte bir yaz projesi üzerinde çalışmaya başlayacaklar."

Kahvemi yudumlarken başımı sallıyorum ve sayfaları çeviriyorum. "Bu zekice. Egzoz filtreleri genellikle çevreye ve sağlığa daha büyük olanlardan daha fazla zarar verme eğiliminde olan nanopartiküller için işe yaramaz, ancak bu çocuğun bir çözüm fikri var gibi görünüyor." Ön tarafa geçiyorum. "Veronica Ramirez. Bu konuyu onunla konuşturdum."

Emil'in bakışlarıyla tekrar karşılaştığımda kaşlarını çatıyor. "Hava kirliliğini biliyor musun? Partikül madde hakkında?"

Yüzüm kızarıyor, raporu kapatıyorum ve elma lokmamı yutuyorum. "Başka bir hayattan."

"Anlat bana."

"Eskiden sektörde çalışıyordum. İş bıraktığımda elektrikli arabaların çehresini değiştirecek bir motor üzerinde çalışıyordum."

Emil sandalyesinde arkasına yaslanarak kaslı vücudunun üzerinde gergin bir şekilde uzanan pırıl pırıl altın tenini daha da iyi görmemi sağlıyor. "Yaptın mı, şimdi." Kulağa soru gibi değil de daha çok düşünme gibi geliyor, bu yüzden ben de

Cevap verme. Başını öne eğiyor. "Bana kendin hakkında anlatmadığın başka ne var?"

"Çok büyük bir sır hazinem var Emil," diyorum parmak eklemlerimi masaya vurarak. "Hepsini bir anda açıklayamam. Bu gizemi mahveder." Rahatsızlığımı gizleyen teneke bir kahkaha atarak boş kupamı bulaşık makinesine koydum ve kilitli bir kapının ardına geçene kadar tam bir nefes almadan personel odasına çekildim.

Aptal, aptal, aptal.

O hayatı geride bıraktım ama üniversiteden kaçana kadar hayatımın sahibi olan sektörle ilgilenmekten kendimi alamıyorum. Bu raporları görmek, Bonnie'nin alay etmeyi çok sevdiği teknobabble makalelerimden birini okumak gibiydi. Bağımlılık yapıcı, ilginç, entelektüel açıdan zorlayıcı.

İç çekiyorum, inliyorum. Her şeyi geride bırakmalıyım. Hayatımın bu kısmının gitmesine gerçekten izin vermeliyim, aksi takdirde asla özgür olamayacağım.

EMİL

DANI personel kanadında gözden kaybolduğunda, içeri girdiğinde bakışlarındaki çiğ şehveti düşününce vücudum hâlâ ısınıyor. Onu ön kapıya sıkıştırıp son bir haftadır her sabah hayalini kurduğum şeyi tam olarak göstermeme yarım saniye kalmıştı. Sonra gözlerinde ateş ve kılıç gibi tuttuğu yeni ayakkabılarıyla içeri daldı ve ben onu daha da çok istedim.

Ancak bu sabahki etkileşimimizin en şok edici kısmı Dani'nin yaz stajyerlerim hakkında yaptığı yorumlardı. Dani'nin benden ne kadarını sakladığını merak ederek, işe alım uzmanlarımın bulabildiği en iyi ve en parlak üniversite öğrencileri tarafından yazılan makalelere göz gezdiriyorum.

Bilgisinin başka bir hayattan geldiğini söyledi. Bu ne anlama geliyor? İlk defa onu merak etmiyorum. Bizim buluşmamız Yaz Balosu bir tuzak mı? Beni tuzığa düşürmek için kurulmuş ayrıntılı bir tuzığa mı düşüyorum?

Kahvemin kalanını yudumluyorum ve fincanı bulaşık makinesine, onunkinin yanına koyuyorum, geri döndüğünde burada olmak istemiyorum.

Daha önce ne yapmış olursa olsun ya da alışılmadık bir şekilde tanışmış olsak da Dani işinde çok iyi. O benim çocuklarımın dadısı. Benim için çalışıyor. İçgüdülerim bana yalan söylemediğini, geçmiş hayatının geçmişte bırakmayı tercih ettiği bir şey olduğunu söylüyor.

Ondan etkilenmek uygunsuz. Ona dokunmak uygunsuz. Ona dokunmayı *düşünmek* uygunsuz.

Ama...kahretsin.

Başını dik tutarak bana doğru yürüdüğünde, o ayakkabıları yüzüme fırlatmak istediğinde, sikim kaya gibi sertleşti. Yani *taş* gibi sertleşti. Onu ondan saklayan masaya şükürler olsun. Bu düşünce dudaklarımı çekiştirirdi. O kadının gözlerindeki ateş en soğuk kalbi bile eritebilirdi. Benden korkmuyor, tam olarak ne düşündüğünü söylemekten korkmuyor.

Bu kadın benim en özel hayallerimden yaratılmış gibi görünüyor. Güçlü, akıllı ve seksi, benden korkmayan ama dokunuşumla eriyen bir kadın. Dikmek için çok çalıştığım kalkanlar için tehlikeli. Zaptedilemez olduklarını sanıyordum ama Dani sanki hiç var olmamışlar gibi savunmamın içinden geçip gidiyor.

Ben giyinip işe gitmeye hazır olduğumda Kathryn gelmiş ve mutfakta mırıldanmaya başlamıştı. Çocuklar etrafta koşuşturuyor. Dani çocukları kahvaltı için masaya doğru toplarken yeni kıyafetlerini giymiş, kalçalarını saran kot şort ve gül rengi bol bir üst. Onu korumak ve kollamak için yanıp tutuşan yanımda bu manzara karşısında memnuniyetle homurdanıyor. Benim aldığım kıyafetleri giymesi hoşuma gidiyor. Vücuduna sahip olmak isteyen yanımda, üstünü göğüslerinin üzerine itmek ve ağzımı o güzel pembe meme uçlarına götürmek için kaşınıyor.

"Bu gece geç saate kadar dışarıda olacağım," diyorum özellikle kimseye.

"Akşam yemeğim var."

Dani'nin gözleri benimkilere kayıyor, kaşları bir anlığına iniyor ve sonra yüzündeki duygular siliniyor. Başını salladı. "Babanıza veda edin çocuklar."

"Güle güle!" Talia ağzı doluyken, gözleri tabağından hiç ayrılmadan

"Hoşça kal" diyor. Francis sadece kıkırdıyor ve bir çilek uzatıyor.

Dani omuz silkiyor ve bana acıklı bir gülümseme veriyor. "Randevunuzun tadını çıkarın."

Bu bir randevu değil ve kendimi yakalamadan önce neredeyse onu düzeltiyorum. Neden açıklayayım ki? Randevuya çıkıp çıkmayacağımı düşünmesi neden umurumda olsun ki?

İki çocuğun da başını öptüm ve kapıdan çıktım.

ON SAAT SONRA, Richard Gleeson restorana tek başıma girdiğimi gördüğünde gözleri hafifçe kısıldı. "Dani katılmıyor mu?"

"Hayır," diye cevap veriyorum açıklama yapmadan. Karşısındaki sandalyeyi çekiştirerek içine çöküyorum ve elimi ipek kravatımın üzerinde gezdiriyorum.

Başını sallıyor, umursamazca omuz silkiyor ama gözleri benimkilerde bir an için fazla uzun süre kalıyor. Neden umursuyor ki?

Oturur, içer ve yeriz, burada olmamızın gerçek nedeni etrafında dans ederiz.

İlk çatlayan Gleeson oldu. Şarap bardağını yere bırakıyor ve parmaklarını birbirine geçiriyor. "Yarın Arizona'ya dönmek için ayrılıyorum. Dürüst olacağım, seninle çalışmak istiyorum. Birlikte çok para kazanabiliriz."

Bu doğru. Onun üstün teknolojisini Berg Motors'un itibarıyla birleştirerek piyasaya gerçekten yeni bir ürün sunabiliriz. Çevre dostu, şık ve uygun fiyatlı bir araba. Araştırma departmanımız benzer bir motor geliştirmek için gereken milyonlara sahip değil ve Gleeson da arabanın geri kalanını üretecek altyapıya sahip değil. Anlaşma mantıklı.

Peki neden içgüdülerim bana oyalanmamı söylüyor?

Başımı salladım. "Motorlarınızı piyasaya sürmek için benim şirketime ihtiyacınız var. Sanırım görüştüğünüz diğer otomobil şirketlerinden hiçbiri Berg Motors kadar ilgilenmedi?" Ya da o kadar çaresiz.

"Hepsinin kendi Ar-Ge ekipleri var. Dışarıdan gelen teknolojilerle ilgilenmiyorlar. Ama sen" -Richard avuçlarını bana doğru açtı- "büyük işler yapabiliriz. İçinde benim motorlarımdan biri olan bir Berg Motors aracı sektörü temelinden sarsar."

Şarabımı döndürerek kan kırmızısı sıvının restoranın loş ışığında parıldamasını izliyorum. "Bu ilginç bir teklif."

Gleeson öne doğru eğilir. "Buna ihtiyacın olduğunu biliyorum, Emil."

Yüzümü dikkatlice boş tutuyorum. Bir bakıma haklı. Gleeson'la bir anlaşma inanılmaz kârlı olabilir. Babamın gölgesinin son kalıntılarını da silkeleyecek ve Berg yönetim kurulundaki herkesin benim bu göreve layık olduğumu bilmesini sağlayacak.

Gleeson omuz silkiyor. "Babandan sana devasa bir miras kaldı. Biraz eskimiş ve mükemmel bir üne sahip ama Berg Motors çok daha fazlası olabilirdi. Sektörde bir lider olabilir. Birlikte çalışarak neler başarabileceğimizi bir düşünün. Bu tür bir motoru tek başına geliştiremezsin. Bana ihtiyacınız var."

Doğru, ama bunu ona söylemeyeceğim. İlgisiz bir şekilde içimi çektim. "Birlikte çalışmak, şirketimin adını bir başkasının insafına bırakmak demek. Sana güvenebilir miyim Richard?"

"Bu motoru pazara sunmaya hazırız."

Tam olarak istediğim bu değildi ama yine de başımı salladım. "Ve mevcut motorlarınızın tüm çevresel sertifikaları geçtiğini garanti edebilir misiniz?"

"Hiç şüphesiz." Gleeson'ın gözleri çelik gibi sert. "Öyle olmasaydı burada olmazdım." Kolunu sevgilisinin omuzlarına dolayarak iç geçiriyor. Sanki Gleeson onu kız arkadaşının ne kadar güzel olduğunu görmem için getirmiş gibi iri geyik gözleriyle bana bakarken kızıdan tek bir ses bile çıkmıyor.

Gerçek şu ki, bu anlaşmanın yürümesini istiyorum. Umutsuzca. O haklı, şirketim çok daha iyi olabilirdi. Bu pozisyon bana babamdan miras kaldı ve çocuklarım dışında sahip olduğum tek şey bu. Kârlar istikrarlı, ama durgunlaşırsak rakiplerimiz bizi geçecek. Bu şirkete *liderlik* etmek istiyorum, sadece içinde var olmak değil. Berg Motors'un sadece güvenilirlikle değil, yeni fikirlerle de tanınmasını istiyorum. En son, çevre dostu teknolojiyi kullanan yepyeni bir elektrikli otomobil tasarımı, özellikle de teknoloji ticari kullanım için zaten onaylanmışsa, bu tasarıya oldukça iyi uyacaktır.

Kaşlarını kaldırırken Gleeson'ın dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Bunu istediğimi biliyor.

"İlgileniyorum," dedim sonunda başımı sallayarak. "Avukatları çağıralım ve detayları belirlemeye başlayalım. Birkaç hafta içinde Ohio'daki üretim tesislerimizi gezeceğim. Siz de mühendislik ekibinizi getirmelisiniz. Ön lojistiği tartışabiliriz."

Gleeson'ın gülümsemesi yırtıcı bir hal alıyor ve az önce büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

ÖN KAPIMDAN içeri girdiğimde, karanlık ve sessiz bir daire bulmayı umuyorum. Anahtarlarımı kapının yanındaki kaseye bırakıp kravatımı gevşetiyorum, gömleğimin üst iki düğmesini açıyorum ve ayakkabılarımı çıkarıyorum. İleriye doğru yürüdüğümde Dani'nin mutfakta durup Talia'nın oyuncaklarından birini kurcaladığını görünce kaşlarım çatılıyor.

Ben içeri girince başını kaldırdı.

"Merhaba." "Gece yarısı oyun seansı mı?"

Aldığım tek yanıt düz bir bakış ve ardından bir homurtu. "Talia bugün yanlışlıkla en sevdiği bebeğinin elbisesini yırttı ve ben de ona tamir edeceğimi söyledim." Elinde bir iğne ve iplik tutuyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Arkasından şarap rafına uzandım. Vücudumdaki her kas yorgun ve yıpranmış hissediyor. Bir kadeh uzatarak Dani'ye kaşlarımı kaldırıyorum. O başını sallıyor, ben de bir tane daha çıkarıyorum. İki kadeh de dolunca Dani ipliğe bir düğüm atıp kesiyor ve bebeğin elbisesini düzeltiyor.

"İşte. Ne düşünüyorsun?" Bebeği uzatmadan önce benim için döndürüyor.

Konuştüğümde parmaklarım hâlâ bebeğin elbisesinin lacivert kumaşına dokunuyor, sesim kalın. "Yeni gibi. Teşekkür ederim. Bu Talia'nın ölmeden önce annesinden aldığı son hediyeydi" -boğazımı temizliyorum- "ölmeden önce. Talia onu yırttığı için çok üzölmüş olmalı."

Dani yavaşça, "Gözyaşları vardı," diye cevap veriyor ve alaycı bir gülümsemeyle gözlerini benimkilere dikeyor. Elindeki şarap bardağını benimkine dokunduruyor. "Şeref."

Bir yudum aldıktan sonra parmaklarımı küçük dikişlerin üzerinde gezdiriyorum. "Yırtığı zar zor görebiliyorsun."

"Kıyafet yamama konusunda çok deneyimim oldu." Dani sırtıyor ve başını sallıyor, altın çerçeveseli gözleri loş ışıpta parlıyor. "Her gün bir milyar der bana yepyeni bir gardirop almıyor."

Bana bakıyor, gözlerinde kel bir meydan okuma var. Bunu onun için yaptığımı söylememi, bunun sadece bir üniforma olmadığını itiraf etmemi istiyor.

Meydan okumaları severim, özellikle de ondan geldiğinde. Vücudum beklentiyle titriyor. "Senin için almamı istediğin başka bir şey var mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Seni kendi aldığım kıyafetler içinde görmek hoşuma gidiyor."

Dani'nin gözleri parlıyor. "Oh, yani *üniformamı* genişletebilir miyim?" Ben tepki vermeyince gözlerini kısıyor, sonra omuz silkiyor. "Bir çift Manolo Blahnik Hangisi ayakkabıya ne dersin?" Duraksıyor, çenesine vuruyor. "Pembe."

Sırıışımı şarap kadehimin kenarına saklıyorum. Parmaklarım üstünün kenarına dokunuyor, şeffaf kumaş onun ölümcül kıvrımlarından hiçbir şey saklamıyor. "Hepsi bu mu?"

"Belki biraz Cartier küpe. Oh, ve bir Dior Lady çantası. Büyük olanından. Gri renkte." Melek gibi bir gülümseme. "Devam etmemi ister misin?"

"Bebeğim, eğer bu savaşı kazandığını düşünüyorsan, benim hakkımda öğrenmen gereken çok şey var." Parmaklarımın yanağında gezinmesine izin verdim, teninin yumuşak ipeğini altımda hissettim. Daha fazlasını istiyorum. "Başka ne istiyorsun, Dani?"

"Bütün milyar derler senin kadar kibirli mi?" Sesi boğuk, yanakları şeftalinin güzel bir tonunda kızarıyor. Geri çekiliyor ve ben de elimi yanağından çekiyorum.

Karşılıklı mutfak tezgahlarına yaslanmış, içkilerimizi yudumluyor ve birbirimizin bakışlarından kaçınıyoruz. Acı verici bir şekilde onun farkındayım. Parmaklarının bardağını nasıl kavradığını. Ayak parmaklarının birkaç saniyede bir nasıl sıkılıp gevşediğini. Bacaklarının o şortun içinde nasıl nefis göründüğünü ve her parçamın nasıl

dizlerimin üzerine çöküp dilimi açıkta kalan tenimin her santiminde gezdirmek istiyor.

"Randevun nasıldı?" Dani'nin sesi eşit. Şarap kadehine sıradan olamayacak kadar dikkatle bakıyor.

"Üretkendi."

Yanıt olarak homurdanıyor ve şarabından büyük bir yudum alıyor. Gözlerimin bacaklarından kalçalarına, belinin çukuruna, göğüslerinin kabarıklığına doğru gezinmesine izin veriyorum. Vücudu o kadar mükemmel ki. Işıltılı, dekolteli bir elbise giymiyor ama yine de bir tanrıça gibi görünüyor. Pazartesi sabahı üzerimde bir çift eşofmandan başka bir şey yokken bana baktığı gibi bakmasını istiyorum. Sanki benim ona aç olduğum kadar o da bana açmış gibi.

Etrafımda olduğu her an, benim gibi hissedip hissetmediğini bilmek istiyorum - hareket etmememiz için gereken tüm nedenleri bir kenara bırakıp en temel dürtülerine yenik düşmekten bir an uzakta olduğunu.

Ben yapardım. Anında yapardım. Onu bu mutfak tezgahının üzerinde becerirdim ve bundan pişman olacağımı hiç sanmıyorum.

Nabzımı kontrol altına almak için insanüstü bir çaba sarf etmem gerekiyor. "Bu bir iş yemeğiydi, randevu değil, bu arada."

Dani tekrar omuz silerken elmacık kemiklerinin üzeri kızarıyor. "Ah. Doğru.

Bu beni ilgilendirmez."

İşten, bu iş anlaşmasının baskısından ya da yemekten sonra elimi sıkkan Gleeson'ın gözlerindeki zafer ışıltısından bahsetmek istemediğim için başımı kanepeye doğru sallayıp şarap şişesini alıyorum. "Benimle otur."

Dani'nin dudakları kıvrılır. "Emir vermeyi seviyorsun, değil mi?" Ama odanın diğer tarafına geçip kanepeye uzandığımızda itiraz etmiyor.

Evet, emir vermeyi seviyorum ve güzel, inatçı kadınların emirlere itaat etmesini daha da çok seviyorum.

DANI

"ÇOCUK BAKICILIĞINDAN ÖNCE NE YAPIYORDUN?" Emil bana bakıyor, şarabını dizine dayamış, bir kolunu kanepenin arkasına uzatmış. Lanet gömleğinin üst iki düğmesi yine açık, benimle alay ediyor. Parmakları kanepenin arkasında gevşemiş, her bir tırnağının temiz, beyaz yaylarını görebileceğim kadar yakın.

Bu farklı bir yakınlık türüdür.

Karanlık bir odada ter içinde ve aklımız başımızda değil. Birbirimizi tırmalamıyor ve tedbiri elden bırakmıyoruz. Bir profesyonellik perdesinin arkasına da saklanmıyoruz.

Sadece ben ve o varız.

Geçtiğimiz dört yıl boyunca bu soruyla çok karşılaştım. *Daha önce ne iş yapıyordun?* Genellikle belli belirsiz cevap veriyorum, hiçbir bilgi vermiyorum. *Şu ve bu. Her şeyden biraz.*

Bugün ise kendimi doğruyu söylerken buluyorum. "Bir startup şirketi için çalıştım. Makine mühendisliği okudum ve çevre bilimi alanında yüksek lisans yaptım. Çevre dostu teknolojiler geliştiren bir şirkette kalite güvence bölümünde çalışıyordum. Her türlü şey. Motorlar, pompalar, motorlar."

Kaşları havaya kalkıyor, yüz hatlarında şaşkınlık dans ediyor. Eskiden teknoloji alanında çalıştığımı, eğitilmiş ve *zeki* olduğumu söylediğimde herkesin bana baktığı gibi bakıyordu. Sanki bu şok edici bir açıklamaymış gibi.

Emil'in kredisine göre, sadece başını eğiyor. "Neden bıraktın?"

Gerçek dilimin ucunda. Ona Rich'le olanları tam olarak anlatabilirdim. Test sonuçlarını tahrif etmem için beni nasıl manipüle ettiğini,

Eğer açığa çıkarsak, suçu üstlenmem için beni nasıl tuzağa düşürdüğünü. Emil'e gördüklerimi anlatabilirim. Ne çaldığımı. Emil'in eli uzanıyor, parmakları saçımın bir tutamının etrafında dolanıyor. Dokunuşu samimi ve rahatlatıcı. Uzun bir nefes dudaklarımdan süzülürken ona doğru eğildim.

"Hayatıma devam etme zamanıydı,"
diyorum sonunda. "Ve sen hiç geri
dönmek istemedin mi?"

"Hayır." Yalan. STEM'de bir işe geri dönmeyi çok isterdim. Bir atölyede, bir laboratuvar da ya da bir tasarım ofisinde çalışmayı çok isterdim. Çevre biliminin ön saflarında yer alan bir şeyin parçası olmak isterdim ama daha önce yaşadığım hayata geri dönmek istemiyorum. İçgüdülerimin ezildiği, güzel bir dahi olduğunu düşündüğüm biri tarafından manipüle edildiğim, doğru ve yanlış duygularımın iyice karıştığı bir hayata. Şirket sırlarını koz olarak kullanmak için asla çalmak istemiyorum ve kaçmak da istemiyorum.

Koşmaktan bıktım.

Emil bakışlarımı tutuyor, parmakları hâlâ saçlarımla oynuyor. Gözlerimiz karanlık odada buluşuyor, ay ışığı Emil'in yüz hatlarını sert bir gümüş parıltısıyla oyuyor. O çok güzel. Çok erkek. Tamamen sınırların dışında.

Sarsak bir hareketle bakışlarını kaçırarak Emil ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdükten sonra sabah okuduğu rapor yığınıyla geri döndü. "Bugün yaz okulu öğrencileriyle tanıştım. Veronica özellikle etkileyiciydi." Sabah okuduğum raporu buldu ve bana uzattı. "Mühendislerim bu teknolojiyi ticari olarak uygulanabilir bir hale getirebileceğimizi düşünüyorlar."

Dudaklarıma yerleşen gülümsemeye engel olamıyorum. Raporu karıştırıyorum ve sabah fark ettiğim grafiklerden birinin üzerine geliyorum. Emil bana doğru yaklaşıyor, başını benimkine yaslıyor. Teknik detaylardan, bunun gibi bir parçanın üretimindeki inceliklerden ve dört yıldır kimseyle konuşmadığım binlerce başka şeyden bahsediyoruz.

Emil sonunda, "Gerçekten de sektörde çalışmışsın," dedi.

Yanaklarım kızarıncaya omuz silkip raporu kapatıyorum. "Uzun zaman önceydi."

"İşinde iyiydin."

Soru değil ama yine de başımı sallıyorum. Eli yine saçlarıma uzanıyor, omzuma yakın birkaç telle oynuyor. Birinin yanında -bir erkeğin yanında- kendimi bu kadar rahat hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Eskiden tutkuyla bağlı olduğum şeyler hakkında konuşmak kalbimin derinliklerindeki bir şeyin kilidini açıyor, beni

Emil'e duyduğum çekim, tenime karşı amansız bir baskıya dönüşüyor.

Alışveriş hakkında konuşurken, ben farkına bile varmadan ikimiz de birbirimize yaklaştık. Nazik dokunuşuna doğru eğildiğimde, parmakları kafa derim boyunca saçlarımdan aşağıya doğru ilerliyor. Parmak eklemleri boynumdaki hassas deriye değiyor ve nabzımın şiddetli atışını hissedebildiğini biliyorum.

"Üç yıldır dokunduğum ilk kadın sensin," diyor sessizlikte. Sesi tenimde sert bir sıyrık gibi. İçime bir sıcaklık yayıyor, bağırsaklarıma yerleşiyor.

Parmak eklemleri boynumdan çeneme doğru inerken yutkunuyorum, gözlerimi kapatıyorum. Başparmağı çenemi okşuyor, alt dudağımın dolgunluğunu dürtüyor. "Üç yıl mı?" Sonunda soruyorum, sözlerinin aklımda yer etmesi uzun saniyeler alıyor.

"Seni düşünmeden duramıyorum. Her gece rüyamda seni görüyorum. Vücudunu, ona yapmak istediğim her şeyi."

"Emil..."

İnliyor, parmakları ensemde geziniyor. Bu sahiplenici bir tutuş ve ben direnmeden onun içinde eriyorum. "Tekrar söyle."

"Ne?" Sersemlemiş bir haldeyim, dokunuşundan, kokusundan sarhoş olmuşum. Narenciye, temiz, o kadar *Emil*'e özgü ki başımı döndürüyor.

"Adımı söyle, Dani." Dudakları yanağıma değiyor ve başımı dokunuşa doğru eğiyorum. Başparmağı boğazımda küçük daireler çizerken nefesi kulağımın üzerinde sıcak ve baş döndürücü bir şekilde dolaşıyor.

"Bunu yapamayız Emil," diye fısıldıyorum, nefes nefese. "Biliyorum." Çeneme bir öpücük kondurdu. "Ama ben istiyorum."

"Lütfen." Bu kelimeyi söylerken sesim titriyor. Ona durması için mi yalvarıyorum, yoksa durmaması için mi? Elim kalçasına doğru yol alıyor, güçlü ve sert kasları avucumun altında. Parmaklarım yukarı doğru kaydığında Emil bacaklarını açarak beni daha da yaklaştırıyor.

Ona dokunmak istiyorum. Elime sarılmış sertliğini, ipek kaplı çeliğini hissetmek istiyorum. İçimde zonklayan umutsuz bir ihtiyaç, görmezden gelemeyeceğim bir ihtiyaç. Baloda yaptıklarımız... yeterli değildi. Kendimi onu istememem gerektiğine ne kadar ikna etmeye çalışsam da asla yeterli olmayacak.

Bacaklarımın arasındaki ağrı şiddetleniyor ve elim daha da yukarı kayıyor.

Emil'in dudakları sıcak, ısrarcı. Boğazımı, köprücük kemiğimi, çenemi öpüyor. Dudaklarımı ayırıyorum, sonunda onu tatmaya hazırım. Bu adamı öpmek tüm duvarlarımı, savunmalarımı yıkmak olurdu. Tüm profesyonellik anlayışımı paramparça ederdi. İstikrarlı olma şansımı mahveder. Ama

Kahretsin, hazırım, tüm çekingenliğimi bir kenara bırakıp bedenime itaat etmeye çok hazırım. Ona itaat etmeye.

Bacağıma, yan tarafıma ıslak bir şey damlıyor.

"Kahretsin." Emil geri çekiliyor, krem rengi kanepenin üzerine büyük bir kırmızı leke yayılıyor. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Şarap kadehini düzeltir -şimdi boştur- ve geri çekilir.

Gerçeklik kafamın yan tarafına bir balyoz gibi iniyor. Ne düşünüyordum ki ben? Az önce neredeyse ne yapıyordum?

Yerimden sıçrayıp pantolonumdaki, gömleğimdeki ve kanepedeki lekeye bakıyorum. Vücudumu, yanaklarımı okşuyorum. Her yerim sıcak. "Ben... Ben biraz bez getireyim. Soda var mı? Ya da... kırmızı şarabı başka ne çıkarır? Karbonat? Büyükannem kırmızı şarap lekelerini çıkarmak için beyaz şarap kullanırdı ama bu bana hep çılgınca gelmiştir. Google'da araştıracağım." Gevezelik ederken kalbim küt küt atıyor, kızaran başımı eğip telefonumu bulmak için pantolonumu avuçluyorum. Doğru düzgün düşünemiyorum. Mutfak lavabosuna gidip biraz soğuk su akıtıyorum ve temiz bir bezi ıslatıyorum.

Eller kalçalarımın üzerinde kayıyor, beni sıkıca kavıyor. Emil beni döndürüyor ve lavabonun kenarına doğru bastırıyor. Bezi ellerimden alıp bir kenara koyuyor, gözleri karanlık ve tehlikeli. Elleri vücudumun iki yanında tezgâha yaslanmış, beni kafesliyor. "Şimdi seni öpeceğim."

Tanrım, bunu istiyorum. Başımı sallayarak bir an için gözlerimi kapatıyorum. "Yapamayız..."

"Burada çalışmanı istiyorum. Çocuklarıma bakmanı istiyorum. Ve seni öpmek istiyorum."

"Çok fazla çizgiyi aşyoruz," diye fısıldıyorum. "Bunu mahvetmek istemiyorum."

"Hiçbir şeyi mahvetmiyorsun Dani ve dudaklarının tadına bakmazsam çıldıracağım."

Dilsiz, ona bakıyorum. Vücudu tarafından hapsedildiğim için hareket edemiyorum. Etmek de istemiyorum. Aramızda önemli bir şey değişiyor. Eğer bu gece onu öpersem, bu her şeyi değiştirecek. Yaz Balosu'nun değiştirdiğinden daha fazlasını. Kanepede olan şeyden daha fazla. Eğer bunu daha ileri götürürsek, aramızdaki bu gerilim artık masum bir çekim olmaktan çıkar. Daha fazlası olur.

Bakışlarımı bir, iki saniye tuttuktan sonra Emil elini enseme doğru kaydırıyor. Başımı yukarı kaldırıp göğsünü göğsüme bastırıyor.

Sonra beni öptü.

Bu şefkatli bir öpücük değil. Dokunuşunda nezaket yok. İddia ediyor. Yıkıcı. Ayak parmaklarımı kısıyor ve kalbimi durduruyor, sonra da damarlarımda çılgın bir ateş yakıyor. Ne yaptığımı anlayamadan kollarım

boynuna sarılmıştı. Bir eliyle ensemden tutuyor, diğeriyle beni kendine çekiyor, sert ve sahiplenici bir şekilde kıcımlı avuçluyor, parmakları bacaklarımın arasından aşağı kayıyor. Oradaki sıcaklığı hissedebildiğini biliyorum. Uyarılmayı.

Bana karşı çelik gibi sert. Karnıma bastırıldığı uzunluğuyla nefesim kesiliyor, içim eriyor.

Ve dudakları, dudaklarının tadı sihir, bal ve erkek gibi. Ağzımın içine doğru inliyor, beni yutuyor. "Dani," diye hırlıyor, alt dudağımı ısırtıyor, "tadın..." Beni daha sert öpüyor, bedenim onunla kaynaşiyor. "Tadın hayal ettiğimden daha güzel."

Karşılık olarak sadece inleyebiliyorum, dili ağzımı tahrip ederken dudaklarım aralanıyor. Pürüzlü kirli sakalı çok hassas tenimi aşındırıyor, öpücüğü amansız. Tırnaklarımı kafa derisinde, omuzlarında, sırtında gezdiriyorum. O da karşılık olarak homurdanıyor, beni kendine çekiyor, elini kıcıma indiriyor, parmaklarını bacaklarımın arasına sokuyor.

Nefes nefese duruyoruz. Nabzım o kadar sert atıyor ki kendi düşüncelerimi bile zar zor duyabiliyorum. "Şu lekenin icabına bakmalıyız."

"Lekenin canı cehenneme." Beni tekrar öpüyor, dudaklarımı sert bir ısılıkla ayırıyor, sonra diliyle acımı dindiriyor. "Bunu ne kadar hayal ettiğimi bilemezsin Dani. Her gün, her dakika seni öpmeyi ne kadar çok istedim."

Sözleriyle sarhoş oluyorum, beni o kadar çok istiyor ki kendine engel olamıyor. Geriye yaslanıyorum, göğsüm kabarıyor. Elleri yanlarımda geziniyor, avuç içleri göğüslerimi şekillendiriyor. Gömleğimin ve sütyenimin içinden bile dokunuşu elektrik gibi.

"Gerçekten de üç yıldır dokunduğun ilk kadın ben miyim?" Kendimi sorarken buluyorum, yüzünde herhangi bir sahtekârlık ya da manipölasyon belirtisi arıyorum. Bir yanımda otomatik olarak bunları aramamam gerektiğini, ona güvenmeye çalışmam gerektiğini fark ediyor ama eski alışkanlıklardan kurtulmak zor. Tüm içgüdülerim ona teslim olmam için haykırsa bile kendimi korumam gerekiyor.

Yanakları pembeleşiyor. Başını sallıyor. "Callie öldükten sonra, yapamadım..." Boğazını temizliyor, başını sallıyor.

"Bunun iki yıl önce olduğunu sanıyordum. Üç müydü?" Parmaklarım göğsüne doğru kayıyor, o güçlü, sert çenesini okşuyor.

Yüzüne gölgeler düşüyor, kalın kirpikleri yanaklarının üzerinde dalgalanıyor. "Callie'yle aramız iyi değildi," diye itiraf ediyor sonunda. Benimle karşılaştığında

Bakışları yine kapalı. Çok ileri gittim.

Başımı sallıyorum ve Emil uzaklaşıyor, elleri kalçalarımın üzerinde duruyor. "Yatağa gitmelisin." Ellerini çekiyor ve vücudunun sıcaklığı bedenime değmeden kendimi çok ama çok üşümüş hissediyorum.

Boğazımı temizleyerek başımı sallıyorum, sonra oturma odasına doğru bakıyorum. "Evet.

Ne hakkında-"

"Kanepe için endişelenme," diyor el sallayarak. "Biraz uyu."

Dönüp beni tek başıma bırakmasını bekliyorum ama Emil elini kaldırıyor ve parmaklarının tersiyle yanağımı okşuyor. Bakışları yumuşuyor. "Çok güzelsin," diye fısıldıyor, sonra dudaklarını alnıma bastırıyor ve uzaklaşıyor.

Uykuya dalmam uzun zaman alıyor.

DANI

Ondan sonra öpüşmeden bahsetmiyoruz. Emil ve benim aramda evcilleşmemiş bir enerji var, ama çocuklar uyanır uyanmaz gerçeklik bana geri çarpıyor. Rutin, her geçen gün tutkuya galip geliyor.

Sabahları telaşlı, akşamları ise yorgun oluyorum. Emil ve benim davranışlarımızdaki tek fark Emil'in elindeki, sırtımdaki, dizindeki, ensemdeki parmaklarındaki kalıcı dokunuşlar.

İki gün sonra, Emil Ohio'ya gitti. Orada iki gece kalıyor ve onu o kadar şiddetli özleyorum ki bu beni dehşete düşürüyor. Geri döndüğünde, gözlerimiz oturma odasında buluşuyor ve elektrik tenimde dans ediyor.

Yine de ikimiz de öpücüğü tekrarlamak için harekete geçmedik.

Pazar günü izin günümde Bonnie'nin evine gittiğimde kendimi gergin ve sinirli hissediyorum. O da bunu fark ediyor ve cevaplamak istemediğim binlerce soruyla beni sıkıştırıyor. O öpücük... Paylaşmak istediğim bir şey değil. Henüz değil.

Yine de doğum günü hediyem olan kutuyu açtım ve çantama birkaç prezervatif attım. Ne olur ne olmaz diye. Prezervatiflerin orada olması bile skandal gibi geliyor, belaya davetiye çıkarıyormuşum gibi ama onları çıkarmıyorum.

Ertesi Pazartesi, çatı katında kahvaltı masasının etrafında otururken ve Talia portakal suyundan matematiğe kadar her konuda fikirlerini bizimle paylaşıırken, Emil'in dizinin kalçamı dürttüğünü hissediyorum.

Bu sefer gözlerimi kaldırıp ona bakıyorum. Gözlerinde yumuşaklık var ve bu yumuşaklık şimdiye kadar diktiğim tüm kalkanları delip geçerek beni tam göğsümden vuruyor.

Başım belada.

Aramızda her ne oluyorsa, hızla tırmanıyor.

Bugün Talia'nın Isla ile oyun randevusu var. Harriet'in iki kız arasındaki barışı korumaya yardım edeceğini umuyorum ve Callie Van der Berg hakkında daha fazla dedikodu için onu köşeye sıkıştırmayı umuyor olabilirim, ne kadar utanç verici olsa da.

Kahvaltıdan sonra kapı çalınıyor ve Talia yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kapıya doğru atlıyor. Francis kucagımda, Kathryn de kapıyı açıyor. Küçük sarışın bir kız hızla içeri giriyor, hemen Talia'ya sarılıyor ve iki kız kıkırdarak son hızla odasına doğru ilerliyor.

Kathryn'e alaycı bir gülümseme veriyorum. O sadece başını sallıyor. Harriet oflayıp pufluyor, kızları takip ederken Isla'nın ceketini kapmakla ilgili bir şeyler mırıldanıyor.

Harriet'i takip etmek için birkaç adım attığımda donup kaldım. Oradaki tek kişi Harriet değildi. Isla'nın babası da orada duruyor ve onu tanıyorum. Onunla birkaç hafta önce, ben farklı biriyken tanışmıştım. Farklı bir Dani.

Emil'in sarışın Viking görünümlü arkadaşı kapının girişinde duruyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. Bakışları tıpkı ilk seferinde olduğu gibi vücudumda geziniyor, dudaklarında çapkın bir gülümseme beliriyor. "Vay, vay, vay," diyor. "Burada neler oluyor?"

"Leif," diyor Emil, arkadaşını görmemi engellemek için adım atarak. "Çocukları senin getireceğini bilmiyordum."

"İşten önce bir kahve içeriz diye düşünmüştüm. Arkadaki Dani mi?"

Emil neredeyse isteksizce kenara çekiliyor. Keskin bir şey göğsümü kesiyor. Benden utanıyor mu? Emil bana eliyle işaret etti. "Leif, Dani'yi hatırlarsın."

"Nasıl unutabilirim ki?" Leif bana küçük bir selam verirken gözleri parlıyor. "Aranızdaki ilişkinin bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordum." Emil'e bakıyor. "Bu bazı şeyleri açıklıyor."

"Hayır," diyorum öne doğru bir adım atarak ve Francis'i kollarımda zıplatarak. "Öyle bir şey değil. Ben Bay Van der Berg'in yeni dadısıyım."

Saf, katıksız neşe Leif'in yüzünü aydınlatıyor. "Daha da iyisi. Vay, vay, Emil. Açıklaman gereken bazı şeyler var."

Emil o kadar hareketsiz duruyor ki neredeyse hareket etmeye korkuyorum. Yavaşça gözlerini benimkilere dikeyyor, bakışlarında karanlık ve okunamayan bir şey çarpışıyor. Yutkunuyor, sonra arkadaşına başını sallıyor. "Birkaç dakika içinde hazır olacağım."

Leif ellerini ceplerine sokar ve başını sallar. "Sorun değil." Kızların kaybolduğu koridora doğru bir adım atarak seslenir: "Isla! Birazdan ayrılacağım. Gel de bana bir hoşça kal öpücüğü ver."

Küçük sarışın kız koşarak odaya girer, babasının yanağına hızlı bir öpücük kondurur ve hızla uzaklaşır. "Güle güle!"

Leif doğruldu ve başını salladı. Kollarımdaki Francis'e başıyla selam veriyor. "Önce sana yapışır, sonra senden yeterince hızlı kurtulamazlar."

Leif'i haklı çıkarmak istercesine Francis kollarımda kıpırdanıyor. "Yere yat!" Otoriter iki yaşındaki çocuktan reddedemeyeceğim bir emir. Hemen iki kızı koridorda takip etmeye başladı.

Leife sırtıyorum, o da bana sinsice göz kırpmıyor. "Gidip sorun çıkarmadıklarından emin olsam iyi olur."

Leif bir an bakışlarımı tutuyor, sonra çenesini eğiyor. "Seni tekrar görmek güzel." Sesi tenimin üzerinde kayan kadife gibi, gözlerinde şakacı bir flört dans ediyor. Muhtemelen kadınlar onunla aynı havayı solumak için birbirlerini eziyorlardır.

Başka bir adamın küçük parmağına sarılmış olmam çok kötü.

Koridora çıktığımda Emil bana doğru yürüyordu. Kenara çekilmek için hamle yapıyorum ama eli belime kayıyor. Gözlerden saklanarak beni kendine çekiyor ve boynumun kenarına bir öpücük konduruyor. Kemiklerim eriyor ve Emil sanki bunu anlayabiliyormuş gibi sırtıyor. "Bu gece görüşürüz."

Bu sözler beni bu kadar heyecanlandırmamalı. Onun uzaklaşmasını izliyorum, sonra çocukları Talia'nın odasına kadar takip ediyorum.

Çocuklara öğle yemeği hazırlamak için mutfaka gittiğimde Kathryn ayakkabılarıma, yeni kıyafetlerime başını sallıyor. "Sanırım Emil senden hoşlandı," diyor gözleri parlayarak. "Adamı yıllardır tanıyorum ve bana hiç yeni kıyafet almadı."

Donuyorum. *Biliyordum.* "Bana iş için olduğunu söyledi. Standart olduğunu sanmıştım." Tam olarak doğru değil ama şimdilik aptalı oynayacağım.

Kathryn zaten lekesiz olan aynayı temizlerken gülüyor. "Aya yolculuk kadar standart. Eğer dikkatli olmazsan, kalbinin derinliklerine işler ve asla ayrılmak istemezsin. Bunu bana Francis'in yaşındayken yapmıştı ve ben hala burada onun arkasını temizliyor, koltuk minderlerinden şarap lekelerini çıkarıyorum." Omzumu sıkarak usulca gülümsüyor. "O kadar dehşete düşmüş görünme. Patronunu sevmek iyi bir şey."

İyi bir şey. Doğru. Emil'in beni öpmesi, giydirmesi, benimle ilgilenmesi iyi bir şey mi? Bunları yapmasına izin vermem iyi bir şey mi?

Rich'e de böyle oldu. İsteyken zekasıyla bana kur yaptı. Sonra bana özel ilgi göstermeye, beni şımartmaya başladı. Yemekler, kıyafetler, asla karşılayamayacağım lüksler. Çok geçmeden onun esareti altına girdim. Meslek etiğimi hiçe sayıyor ve onun için işte her türlü köşeyi dönüyordum. Onun için verileri çarpıtıyor, sözde çığır açan teknolojileri için sertifika testlerinde hile yapıyordum.

Hepsi yalandı. Hepsi. Hem teknolojisinin parlaklığı hem de bana gösterdiği şefkat, hepsi benden istediğini elde etmek için karmaşık bir manipölasyondur. Sertifika kurullarına sahte sonuçlar gönderdim, testlerde hile yaptım, teknolojilerinin bir sonraki en iyi şey olarak müjdelendiğinden emin oldum. Biri yalanları öğrenirse suçu üstlenecek bir piyondan başka bir şey değildim. Onun sevgisi gözümü öylesine kör etmişti ki inandığım her şeye sırtımı döndüm.

Yalanlarının kanıtını çalmak ve kaçmak tek seçeneğimdi. Kaçtım, kaçtım, kaçtım ve bir daha asla bir adamın beni böyle manipüle etmesine izin vermeyeceğime yemin ettim.

Emil, Rich ile aynı kişi mi? Her şeye yeniden kanacak kadar aptal mıyım?

Bu yeni ve güzel kıyafetler birdenbire tenime sert, dar ve rahatsız gelmeye başladı. Ayakkabıları tekmeleyerek çıkarıyorum ve çocukları öğle yemeği için çağırıyorum. Dışarı çıktıklarında Talia en sevdiği oyuncak bebeğini göğsüne bastırarak bana sırtıyor. Beni kendine yaklaştırıp sarılıyor ve benden bir gülümseme alıyor. Göğsümde sıkı bir düğüm çözülüyor.

Koşmaktan bıktım.

Emil, Richard'la aynı değil. Bu farklı. Öyle olmak zorunda.

ÇOCUKLAR yattığında ve Kathryn bugünlük eve gittiğinde, kendimi ikinci oturma odasında ortalığı toplarken buluyorum. Emil içeri giriyor ve duvara yaslanıyor, varlığı arkamda bir şenlik ateşi gibi. Omzumun üzerinden bakarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Orada öylece duracak mısın yoksa bana yardım edecek misin?"

"Sana ne diye para ödüyorum ki?" Dudakları kıvrılırken kendini duvardan itiyor ve bir battaniyeyi katlamama yardım etmek için yanıma yaklaşıyor. İşimizi bitirirken kalçası benimkine değiyor, yanımda katı bir sıcaklık.

Adamın varlığı içimde bir şeyler yapıyor. Onun yanındayken iki büklüm oluyorum. Döndüğümde kendimi onunla göğüs göğüse buluyorum.

Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Çocukları gelecek ay Bahamalar'a götürüyorum," diye duyurdu. "Bizimle gelersen çok sevinirim."

Kaşlarım çatıldı. "Oh. Tamam. Ne kadar süre için?"

"İki hafta. Bu süre için sana fazla mesai ödeyeceğim."

Yutkunuyorum. Sözleri, çocuklara yardım etmem için profesyonel bir sıfatla orada olmamı istediğini söylüyor. Gözleri farklı bir hikaye anlatıyor.

Başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor."

Sonra gülümsüyor, dudaklarını yumuşakça çekiştiriyor. "Sanırım Leif senden hoşlanıyor."

Homurdanıyorum ve başımı sallıyorum. "Birbirimize sadece üç cümle söyledik."

"Bu sabah kıskandım." Elleri belimde kayıyor, beni kendine çekiyor. Onu uzaklaştırmalıyım. Bu iş çok karmaşıklaşıyor, çok hızlı. İş ve eğlenceyi karıştırıyoruz. Sonu kötü bitecek. "Yüzünü gördüm Dani. Tüm bu olanlar yüzünden utandığımı düşüneceğini sandım. Utanmadım. Sadece kıskandım."

Boğazım kilitleniyor, sesim hırıltılı çıkıyor. "Neyi kıskandın?" "Sana bakışını."

Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. "Sen delisin."

Leif'in beni görmesinden utanmadı. Onun dadısı olduğum için utanmıyordu. *Kıskanıyordu*. Bu düşünceyi bu kadar sevmemeliydim.

"Biliyorum." Başını eğip beni uzun ve tatlı bir şekilde öpüyor. "Son birkaç haftadır yaptığım her şey çılgıncaydı. Seni o elbisenin içinde gördüğümünden beri doğru düzgün düşünemiyorum." Çenemi öpüyor. "Paranoyak olsaydım, birinin bana tuzak kurduğunu, dikkatimi dağıtmaya çalıştığını düşünürdüm."

"Neyden?" Sesim soluksuz, dudaklarını tenimde hissetmek beynime kısa devre yaptırıyor.

"Milyon dolarlık soru bu, değil mi?" Elleri sıcak ve güçlü. Tüm tereddütlerim dağılıyor ve kendimi bir öpücük daha almak için başımı kaldırırken buluyorum. Bu adama nasıl karşı koyabilirdim ki? Dünyadaki tüm akıl ve mantık beni onun öpücüğünü arzulamaktan alıkoyamazdı.

"Ayakkabıların ve kıyafetlerin üniforma olmadığını biliyorum," diyorum dudaklarımı dudaklarına dayayarak. "Onları benim için aldın. Hayır işiydi."

"Sadaka değildi," diye yanıtlıyor, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak.

"Hayır mı? Bir kadına kendi başına alamayacağı yepyeni ihtiyaçlar vermeye ne diyorsunuz?"

Göğsünden bir hırıltı yükseliyor, gözlerinde ışık parlıyor. "Belki de sahiplenici erkek içgüdülerim seni **b e n i m** giydiğim kıyafetlerle görmeyi seviyordur."

satın aldım."

Bundan hoşlanmamalıydım, ilgilenilmekten. Emil'in gözlerindeki utanmaz korumacılığı görmekten zevk almamalıyım.

Ama ben seviyorum. Tanrı yardımcım olsun, ama hoşuma gidiyor. O kadar uzun zamandır tek başımaydım, o kadar uzun yıllardır kaçıyordum ki, birinin bana *iyi* davranması inanılmaz bir his. Beni korumak isteyen bir adam. Benimle ilgilenen. Bu eksikliğini hiç hissetmediğim bir şey.

Hoşuma gitmesi beni zayıf mı yapıyor? Bunu istemek?

Dört uzun ve zor yıl oldu. Belki de kaçmayı bırakmamın zamanı gelmiştir. Saklanmayı bırakmanın. Belki de hayatımdan tekrar zevk almaya başlamamın zamanı gelmiştir. Rich beni bıraktı ve ondan hiç haber alamadım. Belki de hayatımdan temelli çıkmıştır. Çaldığım dosyaları kullanmak zorunda kalmayacağım; onu tehdit etmek zorunda kalmayacağım; şirketini ifşa etmek için kendi itibarımı mahvetmek zorunda kalmayacağım. Belki... belki çoktan özgürümdür.

"O kafanın içinde neler oluyor?" Emil şakağımlı öperek soruyor. "Sadece geçmiş geride bırakmaya çalışıyorum."

Hüzünle gülümsüyor. "Söylemesi yapmaktan daha kolay."

Kaşlarımı kaldırarak yumuşak bakışlarına karşılık veriyorum. "Senin için de mi?"

Emil cevap vermek yerine beni kucağına alıyor ve oyun odasındaki kanepeye oturtuyor. Elleri sırtımda ve yanlarımda uzun, yumuşak hareketler yapıyor, diğer kolu kalçalarıma dolanıyor. Direnirdim ama onun bedenine sarılmak çok iyi hissettiriyor.

Başımı çenesinin altına sokarak iç çektim. Güvendeyim, burada güvendeyim. Kaçmak için çok uğraştığım geçmişimi kelimelere dökecek kadar güvendeyim. "Eski şirketimde çalışmayı bıraktım çünkü etik olmayan uygulamalara tanık oldum. Ben de onlara katıldım. Bu bana fazla gelmeye başladı. Kimse peşimden gelemesin diye bazı kanıtlar -dosyalar, veriler, fotoğraflar, bu tür şeyler- aldım ve ayrıldım. Kaçtım."

Eli hareket etmeyi bırakmıyor. "Farklı bir şirkette başka bir iş bulamadın mı?"

"Bu küçük bir sektör. Çalıştığım şirketin çok fazla erişimi var. Denemekten korktum. Ayrıca, o şirketin ne kadar zehirli olduğunu gördükten sonra, sanırım tekrar denemekten korktum. İçgüdülerime güvenemeyeceğimi hissettim. Her şeyi olurla bırakmak daha kolaydı. Ve tüm bu sahtekarlıklara katılmış olmam... Kendimi kapana kısılmış, geri dönemez ve yeniden başlayamazmışım gibi hissetmeme neden oldu. Utanıyordum."

Göğsünde bir gümbürtü ve omurgam boyunca o yatıştırıcı okşamalar. "Her şeyi geride bırakmak büyük cesaret gerektirmiş olmalı."

Homurdanıyorum. "Cesaret mi? Coğunlukla kör bir korkuydu. Dört yıl boyunca kendimi bir korkak gibi hissettim."

"Korku sizi kilitler. Cesaret sizi harekete geçirir. Sen harekete geçtin."

Bu ifadedeki saf mantık zihnimdeki bir şeyi, asla yüzleşemediğim derin bir utancı çözüyor. Kendime korktuğumu, çok korktuğumu ve bu yüzden kaçtığımı söyledim. Ama belki de o işi bırakmak, Rich'i bırakmak... belki de güç gerektiriyordu.

Emil sessizlikte, "Keşke benim de gidecek gücüm olsaydı," diyor.

"İşini bırakmak mı?"

Uzun bir iç çekiş. "Evliliğim."

EMİL

Sözlerim kafama dank ederken DANI ÇOK SAKİNLEŞİYOR ve neredeyse onları yüksek sesle söylediğim için pişman oluyorum. Kimseye evliliğimden, o son birkaç ayda olanlardan bahsetmedim.

Callie öldü. Bitti. Hepsi -yalanlar, ihanet- neredeyse bebeklerimi de alacak olan o korkunç araba kazasında sona erdi. Onun ölümü intikamımı, adaletimi elimden aldı. Kalbimde keder ve öfkeyle dolu bir boşluk bıraktı, iki yıldır büyüyen ve iltihaplanan bir boşluk.

Şimdiye kadar.

Derin bir nefes alarak rahatsızlığımı bastırıyorum. Dani'ye söylemek istiyorum. Tıpkı onun benimle paylaştığı gibi ben de onunla bir şeyler paylaşmak istiyorum. "Callie beni kullanıyordu," diyorum sonunda. "Evliliğimiz... sağlıklı değildi. Benden çok şey istiyordu -para, erişim, itibar. Başlarda bunu görmezden geldim ama zamanla daha da kötüleşti. O kadar çok para harcıyordu ki kredi kartı faturalarını görünce gözlerim yaşarıyordu. Para umurumda değildi, gerçekten değil. Ama harcama şekli bana bir kazı gibi geliyordu. Sanki beni incitmeye *çalışıyordu*. Benimle yarı yolda buluşmazdı. Benimle konuşmuyor, işleri yoluna koymaya çalışmıyordu." Sesimdeki acıyı gizleyemiyorum. Dani'nin eli göğsüme bastırıyor, kalbimin sıkıcı gümbürtüsüne karşı. Yutkunarak konuşmaya devam ediyorum. "Boşanmak istedim ama o her şeyi alacağını söyledi. Şirketi istedi, *babamın* şirketini. Üzerinde *benim* adım olan şirketi."

"Bilmiyordum," diye fısıldıyor Dani.

"Kimse bilmiyordu. Dışarıdan bakıldığında mükemmel bir aileydik. İki güzel çocuk, güzel bir eş, çatı katında bir daire ve üç tatil evi... Her şeye sahip olmamız gerekiyordu. Ama ben perişan haldeydim."

"Ve ondan boşanamadınız çünkü her şeyi almakla tehdit etti." Duraksıyor. "Evlilik sözleşmesi yapmadınız mı? Zengin insanların evlenmeden önce bu tür şeyleri hallettiğini sanırdım."

Uzun bir nefes aldım. Çocuklarımın dadısına bunları anlatmamalıydım ama uzun zamandır içimde taşıyordum. "Evlilik öncesi anlaşmalar, belirli bir çiftin ihtiyaçları için yazılmış son derece kişiselleştirilmiş belgelerdir. Hiçbiri birbirinin aynısı değildir. Callie ve ben ilk tanıştığımızda çocuk istemiyordum. O da istemediğini söyledi. Evlilik sözleşmemizde, çocuk sahibi olmamız ve sonrasında ayrılmamız halinde, evlilik sözleşmesindeki bazı maddelerin yeniden müzakere edilebileceğine dair bir madde vardı. Callie ve ben dikkatli davrandık ama yine de oldu. İki kez."

Belki olmamız gerektiği kadar dikkatli değildik ama hiçbir şeyi değiştirmezdik.

Dani bana karşı dondu kaldı. O rahatlayana kadar sırtını okşamaya devam ediyorum, dokunuş onun kadar beni de rahatlatıyor.

"Hiç pişman olmadım, biliyorsun. O çocukları seviyorum," diyorum şiddetle. "Kendimi asla bir baba olarak görmedim ama onlar doğduktan sonra her şey değişti. *Her şeyi.*" Derin bir nefes alıyorum. "Öldüğü sabah ona boşanmak istediğimi söyledim. Tehditleri umurumda değildi, şirketimi ve çocuklarımı elimde tutmaya kararlıydım. Gerekirse yirmi yıl boyunca mahkemede onunla savaşmaya hazırdım. Onu hayatımdan *çıkarmak* için her şeyimle savaşacaktım. O sabah evden çıkarken ne olursa olsun çocuklarım ve şirketim için savaşacağımı düşünüyordum. Özgür olacağımı düşündüm."

"Ah, Emil," diye fısıldıyor Dani, göğsüme daha da gömülerek.

"İki saat sonra bir telefon aldım. Bir polis memuru bana olay yerine gittiğini söyledi. Çocuklarım hastanedeydi, karım ölmüştü. Çocuklarımla arabaya bindiği için ona çok kızmıştım. Eğer onlara zarar vermeyi planladıysa..." Nefesimi içime çekip gözlerimi kapatıyorum. "Onları almaya çalışıp çalışmadığını, kazayı bilerek yapıp yapmadığını asla bilemeyeceğim. Kendimi affetmeye çalıştım ama o sabah ona ultimatoma vermemiş olsaydım..."

"Bu senin hatan değil."

"Hepsi benim hatam," diyorum, sesim çakıl taşlarıyla dolu.

Titriyor, parmaklarını çenemde gezdiriyor. "Bunu bana söylemene gerek yok, biliyorsun. Eğer konuşmak çok zorsa..."

"İstiyorum." Neden bilmiyorum ama istiyorum. Derin bir nefes çekiyorum. "Çocukları bilerek mi incitmek için götürdüğünü asla bilemeyeceğim. Bu kazanın olmasını isteyip istemediğini bilmiyorum. Bir yanım bu fikri reddediyor."

beni kurutmak için. Neden kendine zarar versin ki? Ama başka bir taraf da bu ilişkiyle ilgili her şeyi sorguluyor."

Bir duraklama. "Daireye geldikten sonra seni araştırdım," diyor Dani. "Beni tekrar işe aldığımda."

"Oh?"

"Mm. Okuduğum her şey senin müşfik bir baba ve sevgi dolu bir koca olduğun hakkındaydı. Evliliğinizin mükemmel olduğu."

Homurdanıyorum. "Öyle bir şey yok." Acı damarlarımda o kadar yoğun bir şekilde dolaşüyor ki kendimi toparlamak için duraklamak zorunda kalıyorum. "Kimseye söylememe kararı aldım çünkü Callie hakkında konuşmak çocukları incitebilirdi."

"Yani yas tutamadın. Tüm o acıyı kendin taşımak zorunda kaldın." Dani'nin gözleri yumuşar ama bu acıma değildir. Sadece derin bir anlayış. Parmakları göğsümde geziniyor, kalbimin üzerinde sabit, sıcak bir ağırlık oluşturuyor. Bakışlarını tutuyor, dudakları aralanıyor. Nefesini içine çekiyor, tereddüt ediyor, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "CEO'ya aşıkım," diye itiraf ediyor kısık bir fısıltıyla. "Eski işimde. Beni belgelerde sahtecilik yapmaya iten oydu. O... o da beni kullandı. Teknolojisinin tüm sertifika testlerini geçmesini istedi ve adının sahte belgelerin hiçbir yerinde geçmediğinden emin oldu. Elimde delil olabilecek birkaç kişisel e-posta dışında kanıt yok ama sahtekarlığın gerçekleştiğine dair kanıtım var. Düşüğüm çalmak kendi kariyerimi de mahvetmek anlamına gelirdi. Sanırım kanıtım olduğunu biliyordu. İlk başta beni bulmaya çalışmaktan vazgeçmedi. Aradı. E-posta gönderdi. Evime geldi. Sonunda kaçtım ama o beni *bulmaya* devam etti."

Dani'ye olan bağlılığım sıkılaşıyor. Birinin onu bu şekilde kullandığını düşününce, gitmeye karar verdiğinde hissetmiş olması gereken korkuyu düşününce gözümün önünden kırmızı bir öfke dalgası geçiyor. Yüzü kızarıyor ve uzaklaşmaya çalışıyor ama kollarım vücudunu çelik bantlar gibi sarıyor.

"Bazen aynı hataları tekrar yapıyormuşum gibi hissediyorum," diye fısıldıyor, gözleri gümüş renginde. "Seninle."

"Patronun olabilirim ama seni kullanmıyorum Dani." Burnunu kendiminkiyle dürtüyorum. "Sen istemediğin sürece."

Gözlerinde ısı parlıyor, vücudu bana karşı yumuşuyor. Aramızdaki bu elektrik ilk andan beri var. Ne kadar karşı koymaya çalışsam da orada olduğunu inkâr edemiyorum. Görmezden gelemiyorum. Uzaklaşmasını dileyemiyorum.

Şimdi nedenini anlıyorum çünkü Dani de benimle aynı ihaneti yaşadı. Sevdiği biri tarafından kullanıldı.

o karanlığa bakar ve uzaklaşmaya karar verir. O da benim gibi yıllarca yalnız yürümek zorunda kaldı.

Dudaklarım ilk öpücüğümüzden daha yumuşak ama bir o kadar da aç bir öpücükle onunkini buluyor. Bu kadına havaya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var. İki yıldır -ve daha uzun süredir- yalnızlık sürekli gölgem olarak yaşadım. Çocuklarım için, işim için güçlü oldum.

Teslim olmak istiyorum. İçimde çırpınan arzulara teslim olmak. Parmaklarımı kucağımdaki yumuşak, kadınsı bedene batırmak ve Dani'ye onu ne kadar çok istediğimi göstermek istiyorum. Ona yapmayı hayal ettiğim o kadar çok şey var ki, her gece ve her sabah bana işkence eden fanteziler.

"Emil..." Dani inliyor, öpücükleri dudaklarımda küçük ısırmalar gibi, benim Çene.

"Bana durmamı söyleme." Kendi sesimi zar zor tanıyabiliyorum, pas rengi.

"Ne yapıyoruz biz?"

Geri çekilip bakışlarıyla buluşuyorum. "Neden bana tam olarak ne yapmamı istediğini söylemiyorsun?"

Küçük bir nefes vücudumu isyan ettiriyor. Aletim o kadar sertleşti ki pantolonumda bir delik açacak diye endişeleniyorum. Dani'nin vücudunu sıkıca kavıyorum, ellerimle kıvrımlarını şekillendiriyorum, kalçalarını, belini yumuşatıyorum. Başparmağımı gömleğinin eteğinin altına daldırıyorum, nefesi kesilirken dudaklarının titremesini izliyorum, sanki sadece bir parmağımın yan tarafına değmesi onu döndürmeye yetecekmiş gibi.

Avucumu karnına dayadığımda Dani yumuşak, kadınsı bir miyavlama çıkarıyor. İçimden keskin bir sıcaklık çizgisi geçiyor, ihtiyacım neredeyse ezici. Kontrolümün tasmaını sıkarak kendimi yavaşlamaya zorluyorum. Zevk almaya. Avucum belinin çukuruna doğru kayıyor, başparmağım göğsünün alt tarafına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. Dantelli iç çamaşırının taraklı kenarını hissediyorum ve onu çırılçıplak soymamak için kendimi zor tutuyorum. Dokunuşumla kalp atışları hızlanıyor, gözleri beklentiyle irileşiyor.

Yumuşak, narin parmakları çenemin üzerinde geziniyor, dudaklarımdan dış hatlarını çiziyor. Duraksıyorum, vücudumu tanımasına izin veriyorum, dokunuşunun duygusallığına teslim oluyorum. Ancak onun nazik, kadınsı dokunuşları şehvetimi yatıştırmak yerine daha da artırıyor. Kendimi hareket etmekten alıkoymak için tüm disiplinimi kullanmam gerekiyor.

Parmakları dudaklarımdan boynuma, oradan da kulağımın kabuğuna doğru ilerliyor. Tırnaklarını kafa derimde gezdiriyor ve tatmin olmuş bir inilti çıkarıyor

boğazımdan. Sonra o parmaklar -ışkenceli, güzel parmaklar- aşağıya iniyor. Omuzlarımın üzerinden bir, iki, üç kez geçiyor, sanki tam şeklimi hatırlamak ister gibi. Boynuma kondurduğu yumuşak bir öpücük kalp atışlarımı hızlandırıyor.

"Rüyalarım var, biliyorsun," dediğimi duyuyorum.

"Rüyalar?" Boynumun omzumla birleştiği yere bir öpücük daha kondurdu, ardından dilini bir fiske vurdu.

Gözlerimi kapatarak keskin bir nefes alıyorum. Başparmağım yan tarafını okşuyor, göğsünün kabarıklığının en ucunu hissediyorum. "Seninle ilgili rüyalar. Yaz Balosu'ndan beri her gün görüyorum."

Dudakları kulağıma gidiyor, nefesi tenime değişiyor. "Ne tür rüyalar?"

Başımı sallayarak karanlık bir kahkaha attım. "Bilmek istemezsin."

Dani yer değiştirerek üstüme çıktı. Gözleri karanlık, parmakları gömleğimin düğmelerini yuvalarından çıkarmak için yavaşça, emin adımlarla hareket ediyor. "Anlat bana."

"Seni tatmayı hayal ediyorum," diye başlıyorum, dilinin alt dudağını yalamak için nasıl kaydığını izliyorum. "O kremi bacaklarını aralayıp yüzümü aralarına gömmek."

Yanaklarında pembe çizgiler. "Ve sen... bu rüyayı sevdin mi?"

Ellerim kalçalarından yukarı ve kıkına doğru kayıyor. Sırıtiyorum, sıkıyorum. "Söyleyebileceğimden çok daha fazlası."

Kısa bir an için gözlerini benimkilere dikti. Dudağını ısırarak, bakışlarını şimdi göğsümün yarısına kadar açılmış olan gömleğime çeviriyor. Parmaklarının tenimde gezinmesi yavaş ve şehvetli bir işkenceye dönüşüyor. Daha aşağıya iniyor. Daha aşağı. Daha aşağı.

"Hiç benim de sana aynısını yapmamı hayal ettin mi?" Yumuşak, yumuşak kelimeler. "Seni tatmak mı?"

Sikim zonkluyor ve eli onu hissetmek için hareket ettiğinde bir nefes emiyorum. Bileğini kavrayıp elini çekiyorum. "Beni yine utandıracaksın." Yine pantolonumun içine boşalmayacağım. Gelemem. İhtiyacım var... Daha fazlasına ihtiyacım var.

Pembe dudaklarında sinsî bir gülümseme beliriyor. "O anı düşündüm, biliyorsun. Yaz Balosu'nda kendini utandırdığın zaman."

"Mm?" Elleri göğsümde düz durup gömleğimi açmaya çalışırken gözlerimi kapatıyorum. Avuçlarını vücudumun düzlemleri üzerinde gezdiriyor, parmakları duyumsal bir alay.

"Başıma gelen en erotik şeydi."

Bu gözlerimi açmamı sağladı. Bir kaşımı kaldırıp başını eğerek köprücük kemiklerimin arasını öpmesini, ardından meme ucuma ulaşana kadar bir tarafa doğru alçalmasını izliyorum. İnliyorum. "Hayal kırıklığına uğramadın mı?"

Eli aşağı kayıyor ve kasıklarına ulaşmadan yakalıyorum. Göğsüme doğru gülümsüyor. "Hayır. Senin böyle kontrolünü kaybettiğini görmek beni tahrik etti. Her zaman çok... tasmalısın."

Bir avucumu yanağında gezdiriyorum, parmaklarımın saçlarına ve ensesine doğru kaymasına izin veriyorum. Başını kaldıran Dani, kalın kirpiklerinin arasından bakışlarımı karşılıyor. Ensesindeki tutuşumu sıkılaştırıp diğer elimi kalçasına koyuyorum.

"Kontrolümü kaybetmemi mi istiyorsun Dani?"

Yavaşça nefes veriyor, sonra çenesini eğiyor. "Her şeyden çok."

DANI

Bunu yapmamam için o kadar çok neden var ki. Biliyorum, çünkü bu işi kabul etmeye karar verdiğim andan itibaren bunları kendime tekrarlayıp durdum.

Ancak bu nedenlerin hiçbiri umursamam için yeterince ikna edici değil.

Kollarını kalçalarımın altından geçiren Emil, saf erkek gücünü yansıtan bir hareketle ayağa kalkıyor. Kanepenin etrafından dolaşıp koridorda yürürken omuzlarını kavriyorum, başımı boynuna gömüyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Başka kimse gibi kokmuyor. Sanırım onun kokusuna bağımlıyım, o kırmızı halıda bana doğru yürüdüğünden beri öyleyim. Koridorun derinliklerine doğru ilerleyip yatak odasına girdiğimizde Emil ellerini belime götürüyor ve beni ayaklarımın üzerine yatırıyor. Kapıyı tekmeleyerek kapatıyor ve bir eliyle yanağımı kavrayıp başparmağını dudaklarımda gezdiriyor.

"Soruna cevap vermek gerekirse," diye başlıyor, sesi karanlık ve tehlikeli, gözleri ağzımın kıvrımlarında geziniyor, "evet, dudaklarını üzerimde hayal ettim. Kafamda seninle ilgili o kadar çok ahlaksız görüntü var ki, sonsuza dek kilit altında tutulmalıyım."

Emil başını eğip beni öperken sıcaklık içime işliyor. Elleri gömleğimi çekiştiriyor. "Çıkar şunu."

Başka bir emir. Buna direnmeliyim -ona karşı koymalıyım- ama yapamıyorum. Üstüm yere düşer düşmez Emil'in elleri belimde, göğüslerimi avuçlamak için yukarı kayıyor. Sütyenimin ince danteli, ısırması için olgunlaşmış göğüslerimin çakıllı tepelerini ortaya çıkarıyor.

Ve öyle.

Emil aç bir şekilde ağzını göğsüme götürüyor ve kumaşın arasından emiyor, dudaklarımdan bir nefes çekiyorum. Parmaklarım saçlarının ipek tellerine dolanıyor, sırtımı ona yaslıyorum. Elleri geniş, güçlü ve güvenli bir şekilde sırtıma doğru uzanıyor, beni sıkıca tutuyor.

Sonra uzanıp sütyenimin askısını omzumun üzerinden kaydırıyor ve göğsümden çekip çıkarıyor. Dudakları bir anda çıplak tenime değiyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Kolunu sırtıma doladığı için gidebileceğim hiçbir yer yok. Kendimi dik tutmak için tüm enerjimi kullanarak onun geniş gövdesine tutunuyorum.

Dişleri göğsümün ucunu sıyrıyor, ardından dilinin yatıştırıcı kırbağı geliyor. İnliyorum, başımı boynuna gömüyorum, dudaklarım dokunduğu her santimini öpüyor. Sütyenimi açıp bir kenara fırlatırken, eli dudaklarının az önce geride bıraktığı göğsümü kavriyor. Parmakları koparıyor, çimdikliyor, okşuyor, her dokunuş beni zevkin derinliklerine gönderiyor.

"Seni tatmam gerek," diye homurdanıyor ve beni kaldırıp yatağa yan yatırıyor.

"Seninki de. Çık." Gömleğinin ucunu çekiştiriyorum, tam cümleler kuramıyorum.

Kendini beğenmiş bir erkek gülümsemesi ve gömlek yere düşüyor. Pantolonunun düğmelerine uzanıyorum ama o bileklerimi tutup başımın iki yanına sıkıştırıyor. Üzerime eğilip vücudundaki ağırlığı ve gücü hissetmeme izin vererek kendini bana sürüyor.

"Henüz değil, güzelim. Seni tatmak istediğimi söylemiştim." Kollarımı başımın üzerinde kaydırarak bir eliyle onları sabitliyor. Diğer eliyle vücudumu sert bir şekilde keşfetmeye başlıyor, göğsümden aşağı kayarak göğsümü avuçluyor, sahipleniyor, meme ucumu beni nefessiz bırakacak kadar sert bir şekilde sıkıyor, sonra aşağı iniyor. Göbeğime ulaştığında karnımı ısı basıyor ve kotumun düğmesini açtığında inliyorum.

Artık onda hiç kibarlık yok. Elini külotumun altından geçirdiğinde, emin, sahiplenici bir hareketle parmakları ıslaklığında kayarken bacaklarımın arasını kavriyor. İnliyor, alnını göğsüme indiriyor, bir eli hala bileklerimi yatağa sabitliyor.

Dokunmak, hissetmek, tatmak için kıvranıyorum.

Ama boğazından bir uyarı sesi geliyor ve arzumun her zerresini hissetmek için parmaklarını ileri geri kaydırıyor. Burada çizgiyi çoktan aştığımıza şüphe yok ama umurumda değil. Sonuçlarını düşünemeyecek kadar çok istiyorum onu. Açıklığımdaki hassas ette daireler çizdiğinde

Ona doğru. O da göğsümün altını öyle sert ısıarak cevap veriyor ki inliyorum.

"Sabır yok." Sesindeki sitem beni daha da sıkıyor. Baraj yıkılmak üzere. Selinde sürükleneceğim, zevk içinde boğulacağım. Emil'de.

Parmağı içime birazcık giriyor. Bir alay. Bacaklarımın arasında sıcak, erkek ve sert bir şeyi ne kadar çok istediğimi fark etmem için yeterli.

Ama parmakları klitorisime doğru ilerliyor, bir, iki kez çevreliyor, zar zor sıyrıyor, inlememe neden oluyor. O kadar gerginim ki kopacaktım gibi hissediyorum. İhtiyacım var... Sadece ihtiyacım *var*.

"Emil." Bu bir rica.

"Söyle bana." Parmakları tomurcuğumun etrafında tekrar, daha yakın, daha sert dönerken dili göğsümün üzerinde geziniyor.

"Lütfen." Yalvarıyorum ve umurumda değil.

Bileklerimi serbest bırakan Emil o kadar hızlı hareket ediyor ki zar zor tepki verebiliyorum. Kot pantolonumun fermuarını açıyor ve ellerini belime dolayarak pantolonumu ve iç çamaşırlarımı ayaklarıma kadar indiriyor. Ben önünde çıplak uzanırken o hâlâ yatağın yanında duruyor, üzerimde yükseliyor. Kıyafetleri bir kenara atıp dizlerimi tutuyor ve beni iki yana açıyor.

O hala kıyafetlerinin çoğunu giyerken benim tamamen çıplak olmam dikkatimden kaçmadı. Kendimi hiç bu kadar açıkta hissetmemiştim. Bu kadar...hayranlık duymamıştım.

Yatağın yanında dizlerinin üzerine çöken Emil beni kenara çekerek bacaklarımı omuzlarına atıyor. Dudakları iç uyluğumun hassas derisini sıyrırken bir an için gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. Yaklaştıkça yaklaşıyor, kirli sakalları tenimi törpülüyor, sonra diğer bacağıma geçiyor.

İnledim.

"Çok talepkâr," diyor kalçamın kıvrımına gülümseyerek. Eli sitem edercesine kalçamın yan tarafına vuruyor. Bir öpücük daha, dudaklarımın kenarıyla alay ediyor. Sırtımı kamburlaştırıp o ağza doğru yaklaşıyorum. Buna karşılık Emil elini kalçalarımın üzerinde kenetliyor ve beni yerimde tutuyor.

Ve beni yutuyor.

Dili ıslaklığında uzun bir gezinti yapıyor. Sırtımı kamburlaştırıyorum, haykırıyorum, parmaklarımı saçlarına dolamak için uzanıyorum. Onu itiyor muyum yoksa kendime mi çekiyorum bilmiyorum ama onaylarcasına homurdanıyor ve vücuduma tapmaya başlıyor, içimi dışıma çıkaracak şekilde yalıyor, emiyor ve nazikçe ısıyor.

"Tadın hayal edebileceğimden çok daha güzel," diyor dudakları etimin üzerinde gezinirken. Sonra beni tekrar yalıyor, açıklığıma kadar. Dili içeri kayıyor, başparmağı klitorisimi kızdırmak için hareket ediyor ve ben bir zevk duvarına çarpıyorum.

Ellerim çarşafı, saçlarına dolanıyor, sırtım kamburlaşıyor, milyonlarca parçaya ayrılıyorum.

Emil hareket etmiyor, ben sakinleşene kadar durmuyor. Nefesim kesildiğinde, dokunuşu nazikleşiyor ve gözleri benimkilerle buluşmak için açılıyor. Bu muhteşem adamın başını bacaklarımın arasında görmek unutamayacağım bir görüntü. Uzun bir süre için değil.

O ayağa kalkarken ikimiz de konuşmuyoruz, bacaklarım onun iki yanına düşüyor, ayaklarım yere dayanıyor. Yatağın yarısına kadar sarkmış durumdayım ama bedenim hareket edecek durumda değil. Gözlerim yüzündeki memnun ifadeden, parıldayan dudaklarından, geniş göğsünden aşağıya, pantolonunu zorlayan ereksiyona doğru kayıyor.

Pantolonunu çözerken ellerindeki tendonlar esniyor, yavaşça ama amansızca her sert erkek santimini ortaya çıkarmaya yaklaşıyor.

Külotu pantolonuyla birlikte yere düşüyor ve içimi bir arzu dalgası daha yakıyor. Aleti çelik gibi sert ve gururlu bir şekilde vücudundan fırlıyor, eli güçlü bir tutuşla shaftı kavramak için hareket ediyor. Ve büyüktü. O kadar büyük ki, hepsini içime alıp alamayacağımı merak ederek duraksamama neden oluyor.

Kendini tuttuğunu, bir, iki kez pompaladığını görünce nefesim kesiliyor. Gözleri beni yiyip bitiriyor, göğüslerime, karnıma, bacaklarımın arasına iniyor. Hâlâ yayılmış dizlerimin arasında duruyor, onları daha geniş bir şekilde tekmeliyor ve tatmin olmuş bir inilti çıkarıyor.

Kendimi hiç bu kadar seksi hissetmemiştim. Hiç kimse bana bakışlarında böylesine çığ bir açlıkla bakmamıştı.

Doğrulup sikine uzanmaya çalışıyorum ama Emil omzumdaki eliyle beni durdurup boynumu kavlıyor. Başını salladığında suratımı buruşturuyorum. "Tatmak istiyorum."

Gözlerini kapatarak bir iç çeker. "Henüz değil. İhtiyacım var... Seni hissetmeye ihtiyacım var."

Acaba o da benim gibi mi hissediyor - bunun aramızdaki şeyleri tamamen değiştirebileceğini ve bu an sona ermeden önce yapabileceğimiz her şeyi yapmamız gerektiğini. Beni tatmak, becermek, sevmek istiyor çünkü yarınımız olmayabilir. Bu küçük güvenlik balonu, seks balonu, şehvetle dolmuş beyinlerimizdeki arzu sisi dağılır dağılmaz patlayabilir.

Bu yüzden itiraz etmiyorum. Belki de açgözlüyüm, onu içimde hissetmeyi tatmaktan biraz daha fazla istiyorum. Sadece arkama yaslanıyorum ve ayaklarımı yatağın kenarına dayayıp bacaklarımı onun için açıyorum. Utanmadan, ellerimi bacaklarımın arasından geçirip kendime dokunuyorum.

Nefesi titriyor ve sikinin tabanını o kadar sert sıkıyor ki acaba kendine zarar verecek mi diye merak ediyorum. Emil sarsak hareketlerle yan masaya uzanıyor ve bir prezervatifle geri geliyor. Bir anda prezervatif sikinin üzerinden kayıyor ve tekrar bacaklarımın arasına yerleşiyor.

Uzun zamandır kimseyle seks yapmadım. Gerçek anlamda yıllardır. Rich'ten beri kimseyle ve endişeliyim... Neden endişelendiğimi bilmiyorum. Emil'in bana zarar vereceğinden değil, bunu yapmanın içimde bir şeyleri kıracağından. Uzun zamandır güçlü duran son bir kısıtlama.

Elleri bacaklarımın altından kayıyor ve onları omuzlarına doğru çekiyor. Bu açıda onun her santimini hissedeceğimi bildiğim için vücudumdan bir titreme geçiyor. Gerginliğim artarken bile, pozisyonun saf erotizmi içimde arzunun açığa çıkmasına neden oluyor.

Dudaklarımı baskın bir öpücükle almak için eğilen Emil, kendini bacaklarımın arasına yerleştiriyor. Ucu içime girdiğinde nefesim kesiliyor, vücudum kilitleniyor. Elleri kalçalarımın üzerinde kayıyor, dudaklarımın yatıştırıcı, yumuşak sözler fısıldıyor.

Bir santim daha. "Emil-"

Dondu kaldı. "Seni incitiyor muyum?" Geri çekilirken gözlerinde gerçek bir endişe görüyorum ve kalbim eriyor. Öyle olsaydı dururdu. Yapacağını biliyorum. Bu özen

-Benim rahatlığımın onun zevkinden daha önemli olduğu bilgisi beni rahatlatıyor. Başımı sallıyorum ve bacaklarımın ona karşı yumuşamasına izin veriyorum ve o da içeri itiyor. İnç santim, lezzetli santim, vücudumu işgal ediyor ve benden bir inilti daha çekiyor.

Kabzasına kadar gömüldüğünde duraklıyoruz. Omuzlarına yapıştığımda vücudumun ona uyum sağlaması biraz zaman alıyor, tırnaklarım her yerini kaplayan sert kaslara batıyor.

"Dani, bir kez başladığımda kendimi tutabileceğimden emin değilim." Sesi gergin, boynundaki tendonlar keskin, sert çizgilerle öne çıkıyor.

Yanağını, dudaklarını, çenesini öpüyorum ve başımı sallıyorum. "Seni istiyorum."

İçimden çıkarken duraklıyor, sonra kendini eve bırakıyor. Kamburlaşıyorum, kendimi durduramadan haykırıyorum, sonra dudaklarımdan düşmekle tehdit eden her çığlığı ısıyorum. Vücudunun içimde olmasının, avuçlarının kalçalarımın, dudaklarının tenimde olmasının verdiği haz, aşırı bir duyuşsal yüklenme. Bu çok fazla

üstesinden gelemeyeceğim kadar. Beni teşvik ettikçe tekrar parçalanıyorum, kaba sesi ve gırtlaktan gelen homurtuları sadece içimde patlayan ısıyı artırıyor.

Zirveye ulaştığımda, sesinde bir değişiklik duyuyorum, hareketlerinde bir ısrar hissediyorum ve aramızdaki gerilim o kadar geriliyor ki haykırmak istiyorum, içimde serbest kaldığını hissediyorum. Alışkın olmadığım başka bir zevk dalgası içime çöküyor. Daha önce yaşadığım tüm orgazmlardan daha yoğun, daha ilkel. Onun içime döküldüğünü hissetmek beni ürpertiyor, damarlarımda sıcak bir zevk dolaşıyor.

Doymuş, bitkin bir halde yatağa uzanıyorum, Emil üstümde pantolonunu indiriyor, elleri başının iki yanında ağırlığını destekliyor. Bir parmağımla çenesinin çizgisini takip ediyorum, sonra göğsünden aşağı inen bir ter damlasını yakalamak için elimi aşağı indiriyorum.

"Dani," diyor başını sallayarak.

"Rüyalardan daha mı iyi?"

"Çok daha iyi." Yavaş ve şehvetli bir şekilde ağzımı öpüyor, sonra doğruluyor ve prezervatifi tabanından kavrayarak içimden çıkıyor.

Onu atmak ve temizlenmek için yanımdan uzaklaştığında, yatağa oturup etrafıma bakıyorum. Buraya geldiğim ilk gün bu odayı görmüştüm ama Emil'e ait olduğunu bilmiyordum. Şimdi, faydacı, seyrek dekor mantıklı geliyor. O kadar sıkı kontrol altında ki, dağınık bir odası ya da binlerce dekoratif dokunuşu olmasını beklemezdim.

İlk seferinde gözden kaçırdığım şey ise bu odanın hâlâ sıcak ve rahat olmasıydı.

Ayağa kalkıp, yerdeki kıyafetlerimizin karmaşasında iç çamaşırlarıma uzanırken, bityişikteki banyodan tekrar girdiğini duyuyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Giyiniyorum," diye cevap veriyorum.

Yüzünde hayal kırıklığı beliriyor ama bunu hemen gizliyor. Tamamen çıplak bir halde bana doğru ilerleyen Emil, kollarını belime doluyor ve beni kendine çekiyor. Hâlâ sert olan ereksiyonu belime baskı yapıyor. "Bu gece burada kal."

Hüzünle gülümsüyorum. "Yapamayacağımı biliyorsun."

"Çocuklardan önce kalkıp dairenin karşısına geçebilirsin. Çok uzağa gitmenize gerek yok."

"Ya buraya gelirlirse? Ya Kathryn ben uyanmadan önce gelirse?" Emil mırıldanıyor, sonra eğilip boynumu öpüyor.

Dizlerim jöleye dönüyor ve neredeyse teslim oluyorum. Burada kalmak istiyorum. Ona sarılmak ve gece boyunca vücudunun sıcaklığını hissetmek istiyorum.

Ama balon patladı, gerçekler içeri sızıyor. Eğer biri bizi yakalarsa, ikimizin de yüzleşmeye hazır olmadığını bildiğim sorulara cevap vermek zorunda kalacağız.

"Dani," diyor Emil, parmaklarını karnımda gezdiriyor, eli göğsümü avuçlamak için hareket ediyor.

"Hmm?" Başımı göğsüne yaslıyorum.

"Benden kaçmanı istemiyorum."

Donup kaldım, bu sözlerin içime işlemesine izin verdim. Bu adam ruhumu nasıl bu kadar net görebiliyor, içimde şimşekler çaktıran sözleri nasıl söyleyebiliyor, asla bilemeyeceğim. Sadece ona karşı gevşiyorum ve aklıma gelen ilk kelimeleri söylüyorum. "Yapmayacağım."

EMİL

İşten sonra tek yapmak istediğim eve gidip Dani ve çocukları görmek ama Leif ve Marcus ile planlarım var. Parmak eklemlerimi asistanımın masasına vurarak ona iyi geceler diliyorum. "Evine git Tammy. Bugün yeterince şey yaptın."

Tammy ellili yaşlarının ortasında ve hayatımı birden fazla kez kurtardı. Mesajlarımı önem sırasına göre nasıl sıralayacağını biliyor ve son sekiz yıldır benim için her önemli doğum günü ve tatil hediyesini organize eden kişi oldu. Yaptığı işte bir dahi, bu yüzden ona cömertçe ödeme yapıyorum ve programında istediği kadar esneklik tanıyorum.

Bu yüzden dudaklarını büzüp kalın çerçeveli siyah gözlüklerini burnuna doğru ittiğinde duraksıyorum.

"Gleeson'dan ilk sözleşme teklifi bir dakika önce geldi. Size elektronik olarak ilettim ve birkaç kopyasını da yazdırma aşamasındayım. Yarın sabah için siz, Ar-Ge ve hukuk ekibimizle bir toplantı ayarlamamı ister misiniz?"

Telefonuma baktığımda bir e-posta bildirimi gözüme çarpıyor. Kalbim sıkışıyor. Geri çekilmeli ve bu şeyi ince dişli bir tarakla incelemeliyim. Başka bir gün olsa yapardım. Sabah ekibin geri kalanıyla konuşmaya hazır olduğumdan emin olmak için saat dokuza kadar ofiste kalırdım.

Bugün ise arkadaşlarım ellerinde taze içkilerle bir barda beni bekliyorlar ve içimde eve gitmem için daha da güçlü bir çekim var. Dani'yi, kalbimi parçalara ayıran gülümsemesini düşündüğüm anda kararımı veriyorum. Gerekirse ofise erken gelirim ama bu gece burada kalmayacağım.

Kalbimde uzun zamandır olmayan bir hafiflik var ve çocuklarımı -ve dadılarını- görmek gibi küçük bir zevkten kendimi mahrum bırakma düşüncesi beni hasta ediyor. Bu yüzden Tammy'ye teşekkür ediyorum ve eve gitmesi için verdiğim emri tekrarlıyorum. Umursamazca cevap veriyor ve geç geleceğini biliyorum. Yıllık ikramiyesini gözden geçirip yeterli olduğundan emin olmalıyım.

Her zamanki uğrak yerimize geldiğimde Leif ve Marcus benim için bir bira sipariş etmişti bile. Bar küçük, yıpranmış deri tabureler ve huysuz yaşlı müdavimlerden oluşan bir koleksiyona sahip. İçeri girdiğimde barmen Bo bana başıyla selam veriyor.

"Yaşıyor!" Leif sırtıtarak beni tepeden tırnağa inceliyor. "Ve adımlarında bir sıçrama var. Bunun güzel ve yetenekli Dani ile bir ilgisi olabilir mi?"

Kaşlarımı çatıyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?" Marcus birasından uzunca bir yudum alarak şöyle diyor. "Balodaki randevusundan mı?"

"Aynı zamanda çocuklarının dadısı olan kişi." Leif kaşlarını oynatıyor. "Görünüşe göre Delmar ajansı her şeye rağmen geldi."

"İsimler ve adreslerle ilgili garip bir tesadüf içeren uzun bir hikaye." Biram soğuk, acı ve lezzetli. Üst dudağımdaki köpüğü yalıyorum ve bardağı tam olarak bardak altlığının ortasına yerleştiriyorum. "İçine girmek istemediğim bir hikâye."

İki adam da bana bakıyor, gözlerinde ilgi parıldıyor. "Yaramazlık mı yaptın, Emil?" Leif soruyor, yüzünün her çizgisinde saf bir zevk yazılı. "Tüm bu olanlar hakkında ağzını çok sıkı tutuyordun ama artık desteğim var." Merakını bastırmaya çalışan ve başaramayan Marcus'a sırtıyor. "Oh, bu çok iyi. Yıllardır bu yönünü görmemiştik. En son Callie ile tanışmadan önce."

Yorumu omuz silkerek geçiştirdim. "O kadar da değişmedim."

Marcus aynı fikirde olmayan bir ses çıkarır. "Kendine bunu söylemeye devam et, dostum." "Çocuk sahibi olmak insana bunu yaptırıyor." Bir peçete kullanarak Camdaki buğuyu. En iyi iki arkadaşımın meraklı bakışlarından kaçınmak için her şeyi yaparım.

"Belki bu cümle çocuğu olmayan birinin üzerinde işe yarayabilir," diyor Leif, sesinde kahkahayla. "Ama beni kandıramazsın. Isla hayatımı değiştirdi ama beni huysuz bir piç kurusuna dönüştürmedi."

"Ekşi piç!" Öfkeyle iki arkadaşıma baktım. Sadece gülüyorlar. Doğruyu söylediklerini bilsem bile dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Callie ile olan evliliğimin dağılması, onun ani ölümü ve

Bir yandan bir şirketi yönetirken bir yandan da iki küçük çocuğa bakma telaşıyla kendimi acıya kaptırdım.

Ama bugün kendimi iyi hissediyorum. Uzun zamandır çocuklarla rahatlayamamıştım.

Leif sahnede Marcus'a, "Sanırım biriyle yattı," diye fısıldar. "Yüzüne baksana.

Hiç kimse biraz almadıkça böyle bir ışıltıya sahip olamaz."

"Dadı mı?" Marcus'un kahkahası sesine yansıyor. "Bu Emil'e göre değil."

"Birisi hakkında sanki orada değilmiş gibi konuşmak kabalıktır, bilirsiniz."

"Ooh, o savunmacı. Kesinlikle dadı." Leif dilini şaklatır. "Çünkü Harriet benim tipim olmadığı için biraz hayal kırıklığına uğradım. Dadıyı becermek kulağa eğlenceli geliyor."

"*Dadıyla* yatmıyorum," diye çıkışıyorum.

Yani teknik olarak dadıyı beceriyorum ama böyle söyleyince olduğundan çok daha sığmış gibi geliyor. Dani değil... Tamam, dadı o. Ama zeki, yetenekli ve hayatında benim anlayabileceğim pek çok şey yaşamış biri. Bana Berg Motors'un yöneticisi ve CEO'su Emil Van der Berg'mişim gibi bakmıyor. Bana sadece Emil'mişim gibi bakıyor. Sanki tüm unvanlarımın, sis perdelerimin ve savunmalarımın ardındaki gerçek beni görebiliyormuş gibi.

Her zamanki diplomat Marcus, Leif'in kahkahasını yumuşak bir şekilde keser. "Gleeson anlaşmasında neler oluyor?"

"İlk sözleşmeyi birkaç dakika önce gönderdim," diye cevap veriyorum, daha sağlam bir zeminde olmaktan memnun bir şekilde. "Henüz bakmadım."

Marcus başını eğiyor. "Onun yerine buraya mı geldin?" Omuz silkiyorum. "Evet."

Marcus bile kaşlarını kaldırdığında işlerin kötü gittiğini anlıyorum. "Belki de değişiyorsundur." Omzuma vuruyor ve kaşlarımı çatığımda sırtıyor. "Daha iyisi için, Emil. Daha iyiye doğru değişiyorum."

"Daha kötüsü olamazdı." Leif Bo'ya el sallıyor ve içkilerimizi işaret ederek bir tur daha istiyor.

"Bu da ne demek şimdi?" Kaşlarımı çatmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen içimden bir kahkaha yükseliyor.

"Callie ile aranızda sorunlar olduğunu bilmediğimizi mi sanıyorsun?" Leif soruyor. "Hadi ama dostum. Seni bundan daha iyi tanıyoruz. Bir şey söylemenizi bekliyorduk. Sonra o vefat etti ve..." Omuz silkiyor. "Senin yanında normal davranmamıza ihtiyacın varmış gibi görünüyordu."

Boğazımda bir yumru oluşuyor. "Biliyor muydun?"

"Ayrıntıları değil," diyor Marcus. "Ama işlerin kötüye gittiğini biliyorduk. Bu konuyu sana açmaya çalıştım. Sayılır. Sürekli terapistimden bahsetmeye çalıştım."

Ona bakakaldım. "Konu *bu* muydu?"

Öfkeyle başını sallıyor. "Bu konuda açık konuşmalıyım. Belki o zor dönemi atlatmana yardımcı olabilirdi."

"Zor bir dönemden daha fazlasıydı," diye itiraf ediyorum. "Öldüğü sabah ondan boşanmak istemiştım" -sesimdeki acıyı gizlemek için bir yudum alıyorum- "öldüğü sabah."

"Lanet olsun," diyor Leif nefesinin altında.

"Üzgünüm, kardeşim." Marcus omzuma vurdu. "Eğer bilseydim..."

Başımı salladım. "Sorun yok. İşler... daha iyi. Gleeson'la bu anlaşma gerçekleşirse, şirketi yeni zirvelere bile taşıyabilirim. Çocuklarımla gurur duyacağı bir mirasım olacak."

Leif başını sallayarak, "Çocuklar bu saçmalıkları umursamaz," diyor. "İsla benim işte ne kadar başarılı olduğumdan çok, beni bir doğum günü partisine gitmeye ikna etme konusunda endişeli."

Ben başlıyorum. "Gidiyor musun?"

Leif dramatik bir şekilde iç çeker. "Ben küçük kızımın kölesiyim, Emil. Bunu biliyorsun. Ona hayır diyemem." Sırıttıyor. "Dur tahmin edeyim. Talia da mı cazibesine kapıldı?"

"İstedliğini elde etmek istediğinde tam bir baş belası oluyor," diye mırıldanıyorum, bana doğum günü partisini sorduğunda Dani'nin gözlerindeki bakışı hatırlıyorum - açıkça reddettiğimde Talia için ne kadar üzgün görünüyordu. Belki çocukları kendim götürebilirim. Belki partiye de gidebilirim... hafta boyunca çocuklarla daha fazla vakit geçirebilirim.

Marcus, Leif ve ben içkilerimizi bitirip dışarı çıkıyoruz. Onlarla vedalaşırken, dişlerimi gıcırdatarak Dani hakkında bitmek bilmeyen kaburgalara katlanırken, içimdeki gerginlik daha da artıyor. Belki de arkadaşlarım haklıydı, onları dışlıyordum. Onlara güvenebilecekken tüm stresimi tek başıma taşıyorum. Etrafımda beni önemseyen insanlar olduğunu fark etmem için Dani'nin beni karanlığımın derinliklerinden çekip çıkarması gerekti.

Eve geldiğimde, Talia'nın odasında Dani'nin sesinin yumuşak mırıltısını duyuyorum. Kathryn mutfak tezgahını siliyor ve başını

Koridorda. "Masal zamanı." Sprey temizleyici şişesini bir kenara koyuyor ve ellerini bir beze siliyor. "Ben çıkıyorum."

"Git." Başımı sallıyorum, sonra Kathryn'e yumuşak bir gülümseme veriyorum.

Yanımdan geçerken yanağıma vuruyor ve göğsümü okşuyor.

Ayakkabılarımı çıkarıp kızımın odasına doğru ilerlerken, Dani kucağındaki kitabı kapatırken kafamı kapıdan içeri sokuyorum.

Yanına sokulmuş ve derin bir uykuya dalmış olan Talia'ya bakıyor. Dani kızımın yüzündeki bir tutam saçı fırçaladıktan sonra battaniyeleri kızımın uyuyan bedenine dolamak için hareket ettiğinde göğsümün derinliklerinde bir şefkat sızısı hissediyorum.

Callie çocuklara karşı hiç bu kadar sıcak olmamıştı. İçten içe anne olmak istemediği belliydi ama bir insanın bu tavırla dünyaya nasıl çocuk getirebildiği hâlâ aklımı kurcalıyor. Dani'nin Talia'ya böyle davrandığını görmek - sadece birkaç hafta sonra kızıma gösterdiği ilgi - iki ayağımla uçuruma atlayıp nereye ineceğimi görmek istememe neden oluyor.

Dani'nin ayakları kitaplığa doğru yürürken sürtünüyor, parmakları tipik bir kadınsı hareketle saçlarını karıştırıyor. Döndüğünde göğsüm sıkışıyor, beni fark ettiğinde gözleri açılıyor. Talia'ya bakıyor, sonra parmak uçlarında bana doğru geliyor. "Ne zamandır orada dikiliyorsun?"

"Yeterince uzun." Kızıma bakıyorum, ona bir öpücük vermek istiyorum ama bunu yaparsam onu uyandırmaktan korkuyorum. "Francis nasıl?"

"Derin uykuda." Gülümsüyor. "Bugün sana bazı resimler çizdiler. Dur sana göstereyim."

Dani'yi oyun odasına kadar takip ediyorum, orada manyetik beyaz tahtaya birkaç çizim iliştirilmiş. Onları çekip çıkarıyor ve gülümseyerek bana uzatıyor. "Bu Talia'nın fikriydi."

"Seni de çizmişler." Kahverengi saçlı bir kadın figürünü gösteriyorum. Yanaklarında sevimli bir kızarıklık belirliyor.

"Gururum okşandı."

Kolumu omuzlarından geçirerek Dani'nin şakağına bir öpücük konduruyorum. Başını göğsüme yaslayarak yanımda eriyor. Ben daha fazla dayanamayana kadar birkaç dakika öylece duruyoruz. Diğer elimi vücudunda dolaştırıyorum ve başını yukarı kaldırıp dudaklarını dudaklarıma götürüyorum.

Beni şefkatle öpüyor, sonra geri çekiyor. "Kathryn içeri girebilir," diye fısıldıyor.

"O gitti." Altın sarısı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Bana başka ne tür itirazlarda bulunacaksın?"

"Bu son derece uygunsuz." Yüzünü ciddi tutmaya çalışıyor, ben de ne dediğini dinlemeye çalışıyorum ama dudaklarım bir nefesle diğeri arasında onunkilerin üzerinde.

Dani haklı, tabii ki. Bin bir sebepten dolayı takılmamalıyız. Benim için çalışıyor, birincisi. Eğer işler kötü giderse, bu sadece bana değil, çocuklara da zarar verir.

Ama insanları uzaklaştırmak için o kadar uzun zaman harcadım ki bunu Dani ile yapmak yanlış geliyor. Ben... *yoruldum*. Tek başıma olmaktan yoruldum, yardımı reddetmekten yoruldum, süper kahraman bir baba ve üst düzey bir yönetici olmaya çalışmaktan yoruldum. Callie ile evliliğim hakkında yalan söylemekten yoruldum.

Dani'ye karşı dürüst olabilirim.

Parmaklarının yanağımda gezinmesine izin veriyor ve bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Sana hiç ne kadar yakışıklı olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Asla. Bana hatırlatmalısın."

Gülüyor, sesi vücudumun her yerini ısıtıyor. Göğsünü göğsüme bastırdığını hissedebiliyorum, vücudunun kadınsı kıvrımları sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi bana oturuyor. Onun için acı çekiyorum ama kendimi geri adım atmaya zorluyorum, parmaklarını parmaklarımın arasında yakalıyorum ve parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum. "Bahsettiğin doğum günü partisini düşünüyordum."

Yüzü aydınlanıyor. "Oh?"

"İşten izin alıp seninle ve çocuklarla birlikte geleceğim. Leif bana Isla'nın bu konuda onu rahatsız ettiğini söyledi ve ben de bir ipucu alabilirim."

Dani'nin yüzü parlak bir gülümsemeye dönüşüyor. Beni sıkıca sarıyor, sonra bir öpücük daha almak için başını yukarı kaldırıyor. "Teşekkür ederim," diyor dudaklarına karşı. "Talía çok heyecanlanacak."

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip, onu yatak odama çekerken giysilerimizin hışırtısını ve ayaklarımızın yumuşaklığını dinliyorum. Dani'yi soymak asla bıkmayacağım bir tatlılık. Kot pantolonunun düğmesini açtığımda ellerimi bırakıyor ve koridorda kayboluyor. Tekrar ortaya çıktığında, çantasını taşıyordu. İçine uzanan Dani, bir dizi prezervatif çıkardı.

Kaşlarını kaldırıp parmaklarının arasından kırmızı bir paket koparıyorum. "Vişne aromalı. Yaramaz."

Dani'nin yanaklarını kaplayan kızarıklık vücudumun onun için acımasına neden oluyor. Birini geri alıyor ve diğerini ellerime tutuşturuyor. Pakete bakıyorum. "Kaburgalı." Kaşlarım zıplıyor. "Daha da yaramaz."

Dani, parmakları saçlarını tararken inliyor.

Sırıtırıyorum, elimi ensesine dolayarak onu kendime çekiyorum ve dudaklarımı onunkilere yaklaştırıyorum.

"Prezervatifinin bittiğini söylemiştin," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Bende onlardan çok var."

"Çok, ha?" Parmaklarımin yanlarından aşağı kaymasına izin vererek geri çekiliyorum. "Neden bu kadar çok var?" Sesimi şakacı tutmaya çalışıyorum ama kelimelerimdeki keskinlik bana ihanet ediyor. Dani'nin bunları başka bir erkekle kullandığı düşüncesi görüşümü kırmızıyla kaplıyor. Kıskanmamam gerektiğini biliyorum. O sağlıklı bir cinsel iştahı olan yetişkin bir kadın.

Ama ben sadece bir erkeğim, zayıfım ve Dani üzerinde hak iddia ettim. O benim.

Başını sallarken kızarması derinleşiyor. "Bonnie'den şaka amaçlı bir hediye idi." Gözlerini indirirken kirpikleri dalgalanıyor ve yanaklarının üzerinde dalgalanan gölgeler oluşturuyor. "Senden başka kimseyle birlikte olmadım. Eski sevgilimden beri kimseyle." Bir parmağımla başını yukarı kaldırırken kalbim göğsümün içinde atıyor. O derinliksiz kahverengi gözler benimkilere bakıyor, yüzünün her yerinde tereddüt yazılı.

Bu sefer sesim alçak bir hırıltıya dönüşüyor. İçimdeki sahiplenme duygusu her kelimeyi parıltılı bir şekilde keskinleştiriyor. "Ve başka kimseyle birlikte olmayacaksın. Sana dokunabilecek tek kişi benim. Seni öpebilecek. Sana bakabilecek. Anladın mı?"

Çenesini sıkıyor ama ben kıpırdamıyorum. Benim güzel, zeki, inatçı kadınımin parmaklarını gömleğimin içine sokuyor ve bunu yaparken iki düğmeyi çözüyor. "Bu her iki taraf için de geçerli, Emil."

"Senden başka hiç kimse olmadı."

Giysilerimizin geri kalanı parçalanıyor ve Dani'ye bu sözlerde ne kadar ciddi olduğumu ellerimle, ağzımla ve vücudumun her bir sert santimiyle gösteriyorum. Yatağımda kemiksiz kalana kadar kendi zevkimin dizginlerini gevşetmiyor, Dani'nin doygun gülümsemesini, zevkten sırılsıklam olmuş inlemelerini, vücudunun sıkı, ıslak sıcaklığını içime çekiyor ve kendimi onun içinde kaybediyorum.

DANI

Bu ilişkide bizden başka kimse olmayacağına dair birbirimize söz verdikten sonra BİR ŞEYLER DEĞİŞİR. Artık kabul edilebilir olanla olmayan arasındaki çizgide yürümüyoruz. Gözlerimizi dört açarak, aramızda var olan kıvılcımın peşinden gitmeye karar verdik.

Korkmalıyım. Bir ay önce, bu tür bir taahhüt beni kaçmaya iterdi.

Şimdi tek yapmak istediğim Emil'e bağlanmak. Gözlerindeki karanlık açılığa bakılırsa o da aynı şeyi hissediyor, biz de öyle yapıyoruz. Gündüzleri çocuklar için, iş için. Ama gece Emil ve benim için. Ne zaman onun yatak odasından tamamen doymuş ve mutlu bir şekilde ayrılmak zorunda kalsam - bazen sabahın erken saatlerinde- kalbimde bir şeyler sızlar.

Emil'le kalmak istediğimi fark ettim. Onun yanında uyanmak istiyorum. Bunun sadece karanlık ağır bir battaniye gibi çöktüğünde yaptığımız bir şey değil, gündüz de devam eden bir ilişki olmasını istiyorum.

Bir hafta geçer. İki hafta. Emil'le paylaştığım her öpücük, ona olan hislerimin derinliklerine inmeme neden oluyor. Birini bu şekilde önemsemek beni korkutuyor elbette. Ama onun kollarında güvende olduğumu biliyorum.

Benny ve Jane Eldridge'in yedinci yaş günü partisinin olduğu gün, Emil saat on birde işten eve geldiğinde bizi en güzel kıyafetlerimizi giymiş ve şehrin öbür ucuna gitmeye hazır halde buluyor. Gözleri sade yazlık elbisemin üzerinde geziniyor, o gri-mavi gözbebeklerinde sıcaklık alevleniyor.

Kalçalarımı birbirine kenetliyorum, dün gece beni yutarken gözlerindeki bakışı hatırlıyorum, evdeki tek ses benim boğuk inlemelerim ve onun muhtaç homurtuları.

Ama şimdi gündüz.

Talia duvarlarda zıplıyor ve Francis onu takip ediyor, küçük kalbiyle kıkırdıyor. Emil kot pantolon ve düz beyaz bir tişört giyerek yatak odasından yeniden çıkıyor ve onu görünce neredeyse bayılıyorum. Adam takım elbise içinde iyi görünüyor. Hem de çok iyi. Ama bu rahat hali? Pek fazla insanın göremediği bir muamele gibi geliyor. Bakışlarımı yakalıyor ve ne düşündüğümü çok iyi bildiğini belli eden bir sırıtışla bana bakıyor. Dudağımı ısıyorum ve gözlerimi kaçırıyorum, yoksa pişman olacağım bir şey yapabilirim.

Ne olursa olsun, iş ve oyun arasında hala bir ayrım var. Aramızda hala bir mesafe var ve sanırım... Sanırım bu mesafeyi bir tampon olarak tutuyorum. En azından günde on iki saat boyunca onu kol mesafesinde tutmanın bir yolu. Kollarında ne kadar güvende hissedersen hissedeyim, öpücüğüyle ne kadar sarhoş olursam olayım, hayatımın son dört yılını unutamıyorum.

Bugün diğer günler gibi değil. Aramızdaki tampon santim santim yok oluyor. Emil'e yaklaşıyorum, onun çekiciliğine karşı koyamıyorum. Dördümüz birlikte yola çıkıyoruz ve yoldayken -ben yolcu koltuğunda, çocuklar arkada- neredeyse bir aileye sahipmişiz gibi hissediyorum.

Başımı sallıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum, bu düşünceyi derin ve ulaşılmaz bir yere gömmeye çalışıyorum. Bu benim ailem değil. Öyle hissediyor olabilirim ama onlara benim demeye hakkım yok. Bu her an bitebilir. Tıpkı Rich'le olduğu gibi çökebilir ve yanabilir.

Emil elini kalçamın üzerinde kaydırıyor ve bana sorgulayıcı bir bakış atıyor. Bu dokunuş aynı anda hem sinirlerimi yatıştırıyor hem de daha da geriyor. Arzu bu dokunuşla alevleniyor ve zaten çelişkili olan duygularıma bir katman daha ekliyor. Parmakları elbisemin eteği boyunca ileri geri hareket ediyor, başparmağı çıplak tenimi okşuyor.

Onu o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor. Gün içinde onunla aramda tutmaya çalıştığım mesafe her an yok olacaktı gibi geliyor. O zaman çok derine inmiş olacağım, tıpkı Rich'le olduğum gibi kapana kısılmış olacağım. Başparmağının tenimin üzerinde nazikçe gezinmesi beni koparacak kadar sıkıya yetiyor.

"Kurabiye yapacak mıyız Dani?" Talia bacaklarını bir aşağı bir yukarı sallayarak soruyor.

"Davetiyede kek yazıyor."

Gözleri büyüdü. "Cupcakes? Gerçekten mi? Buzlu mu?" "Ve onları süsleyebilirsin de."

"Büyüdüğümde fırıncı olmak istiyorum," diye açıklıyor. "Ve her gün kurabiye yapacağım. Ve kekler. Ve turtalar."

Kıkırdıyorum, Talia'nın çiğ heyecanı içimdeki bazı pürüzleri hafifletiyor. Parmaklarımı avucunun etrafında kıvrırken elim Emil'in elinin yolunu buluyor. Elimi sıkıyor, sonra dönüş yapmak için elimi çekiyor. Gittiği anda teması özlüyorum.

Onunkine değmeyen çıplak tenimin ürpertisi beni iliklerime kadar sarsıyor ve onun için tüm duvarlarımı yıkmaya çok ama çok yakın olduğumu fark ediyorum.

Mekâna vardığımızda Emil arabayı ön tarafa çekti ve Talia kapıyı açmak için öne atılırken ben de Francis'in elini tutarak çocukları indirdim. Emil arabayı park etmek için kenara çekiliyor ve ben de Layla, Harriet ve... Leif ile selamlaşarak içeri giriyorum.

İri sarışın adam bana gülümseyerek başını sallıyor, sonra eğilip Talia'yı kucaklıyor ve bir patates çuvalı gibi omzuna atıyor. Kız gülerek ciyaklıyor, sonra adam aynısını Isla'ya yapıyor. Biri sarışın, diğeri esmer olan iki kız, adam onları odanın içinde dolaştırırken kıkır kıkır gülüyorlar.

Çok geçmeden Emil geliyor ve eğitmen herkesi kaseler ve malzemelerle istasyonlara yerleştirmeye başlıyor. Elindeki tahta kaşığı bir silah gibi sallayan tıknaz bir kadın. Tüm çocuklar onu sorgusuz sualsiz dinliyor ve Harriet'in çocuklarla olan yeteneğinin aynısına sahip olduğunu biliyorum.

Emil'i hiç bu kadar rahat görmemiştim - yarım bardak un gömleğinin üzerine döküldüğünde bile. Gülüyor, kendini fırçalarken o kadar yakışıklı ki tek yapmak istediğim onu karanlık bir köşeye sürüklemek, dizlerimin üzerine çökmek ve onu görmenin bana ne yaptığını ona göstermek.

Gözleri bir an için benimkilerle buluşuyor. "Teşekkür ederim," diyor usulca. "Ne için?"

"Bunun için." Bakışları yumuşuyor, dudaklarında hâlâ bir gülümseme var.

Kalbim o kadar sıkışıyor ki bu kadar mutlu olmanın tehlikeli olup olmadığını merak ediyorum. Kekler fırına girene ve çocuklar oyun alanında gözetim altında olana kadar sıcak bir ışıltının tadını çıkarıyorum.

"Gidip ellerimi yıkamam lazım," diyorum ve yetişkinlerden uzaklaşıp koridordan banyoya doğru ilerliyorum. Aynaya baktığımda sadece ellerimi değil, yanağımdaki sıvıyı da yıkamam gerektiğini görüyorum

ve bir tutam saçımı da. Francis çok becerikli ve çok hevesliydi. Yansımama bakıp sırtıyorum, yıkamaya başlarken başımı sallıyorum.

Tam kurulanıyordum ki kapı açıldı. Emil banyoya girdi ve kapıyı kilitledi.
"Ne-"

Beni öpüyor. Elleri kığımın kıvrımlarını bulurken kollarım içgüdüsel olarak boynuna sarılıyor. Eteğimi sıkıyor, avuçlarını çıplak tenimin üzerinde gezdiriyor. İnliyorum, daha kelimeleri oluşturmamadan tüm itirazlar ağzımdan dökülüyor.

"Seni tatmadan bir dakika daha geçiremem Dani."

"Bunu burada yapamayız." Bu zayıf bir protesto, parmaklarım zaten pantolonunun tokasına uzanıyor.

Sırtıyor, parmakları külotumun kumaşını sıyırırken kığımın yoğuruyor. "Yapabiliriz ve yapacağız, ama sessiz olmalısın." Alt dudağımı ısırıyor. "Çığlık atmak yok."

"Çığlık atmıyorum," diye soluyarak başımı duvara yaslıyorum. Külotumu kenara çekiyor ve altında bulduğu ıslaklıkla inliyor.

Ben pantolonunu karıştırırken bir anlık bir itiş kakış oluyor, sonra o da prezervatifi karıştırıyor ama öyle bir şehvet seli içindeyim ki pürüzsüz olmak umurumda değil. Tek bildiğim birkaç saniye sonra elinin bacağıma kalçasına doğru çektiği ve lezzetli sertliğinin en yumuşak yerlerimi yokladığı.

İçimde bir duvar daha yıkılıyor. Uzun zaman önce kurduğum bir savunma, beni sonsuza dek mahvedebilecek kadar yoğun bir yakınlık korkusu.

İçime girdiğinde benden kesinlikle kadınsı olmayan bir homurtu çıkıyor ama umurumda değil. Diğer bacağıma beline dolamak için yukarı çekerken elleri kalçalarımın batıyor, tekrar tekrar içime girerken beni duvara doğru bastırıyor.

Neredeyse tamamen giyinik bir halde, içimde onu hissederken aklıma kaybediyorum.

Umumi tuvalette seks yapacak biri değilim. Bu düşünce beni her zaman belli belirsiz tiksindirirdi. Ama bu... Vücudunun her çizgisinde yazılı olan vahşi ihtiyaç, dudaklarından kaçan inilti, beni doldururkenki çelik sertliği, bana buraya gelecek kadar çok ihtiyacı olduğu düşüncesi...

Bunu sevdim. Hem de çok.

Duvara yaslanıp hayatımın santimine kadar sikilmek hoşuma gidiyor. Milyon yıl geçse de bunu yapmamamız gerektiğini bilmek hoşuma gidiyor. I

Emil'in de benim gibi kendine hakim olamadığını bilmek gibi. Kendisi üzerindeki o sıkı kontrol tasmaı benimki kadar kötü bir şekilde yıpranıyor.

Bedenim onunkini kavırıyor, sıkı ve mükemmel. Boynumu tutarak beni öyle sert öpüyor ki zar zor nefes alabiliyorum. Vücudunun beni hapsettiğini, dudaklarının beni yuttuğunu, bana olan ihtiyacının doruğa ulaştığını hissetmek beni mahvediyor. Çılgılığımı bastırmak için omzunu ısırıyorum ve kollarında parçalanıyorum.

Homurdanıyor, kulak mememi ısırıyor, sonra tüm vücudu geriliyor. İçimde nabzının attığını, benim kadar sert ve hızlı bir şekilde serbest kaldığını hissediyorum.

Nefes nefese, ince bir ter tabakası ikimizin de vücudunu kaplamış halde, bacaklarımı yere bırakıyor ve temizlenip tekrar üstünü örtmek için yer değiştiriyor. Gözlerimi kapatıyorum, duvara yaslanıyorum. Elini göğsümün üzerinde hissediyorum, kıvrımını şekillendiriyor, sonra sivri meme ucunu çimdikliyor ve gözlerimi açıyorum. Dokunuşundaki saf sahiplenme içime bir başka sıcaklık dalgası gönderiyor ve bir gülümsemenin dudaklarımı çekiştirmesine izin veriyorum.

Memnun bir şekilde sırtıyor ve aynada kendine bakıyor. Kıyafetinde ve saçında yaptığı birkaç hızlı ayarlamayla eskisi kadar sakin görünüyor. Bana sırtarak parmaklarını çenemde gezdiriyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Bu sabah seni gördüğümünden beri bunu yapmak istiyordum."

"Aynen." O çıkarken bir nefes alıyorum, kafasını banyodan dışarı çıkarıyor ve sonra aynaya dönüyorum. Sonra inledim.

Kazıklanmış gibi görünüyorum.

Yüzüm kızarıyor, kendime çeki düzen verip kalbimin yavaşlamasını bekledikten sonra kekleri süslemek için partiye geri dönüyorum. Ben gelir gelmez Emil bana göz kırpmıyor ve Leif de gözlerini ikimize diyor. Sorgulayan bakışları görmezden gelerek çalışma masamıza gidiyorum ve yüzüme masum bir gülümseme yerleştiriyorum, kalbim hala düzensiz atıyor, vücudum hala kızarmış ve muhtaç.

Bu işten sıyrılmanın kolay olacağını düşündüysem, yanılmışım. Emil gözlerimle her buluştuğunda göğsüme dolan sıcaklığa bakılırsa, kaçamayacak kadar derinde olduğumu kesin olarak biliyorum.

EMİL

ÇOCUKLARIN partisinden sonra dışarıda yürürken Leif'i Eldridge ikizlerinin aracının yanında elleri cebinde dikilirken buluyorum. Boğazını temizlerken esen rüzgâr ensesindeki sarı saçları karıştırıyor ve ayak parmağını beton kaldırıma vuruyor. "Yani sen... kek sever misin?" Çenesini kaşıyor, kadınları her zaman eriten o gülümsemeyi açmaya çalışıyor. Ben bile bunun her zamanki külot eritme gücünün acınacak derecede gerisinde kaldığını söyleyebilirim.

Bu partiyi organize eden dadı Layla ona tuhaf tuhaf bakıyor. Yolcu koltuğuna kek dolu bir kap yerleştiriyor ve saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. "Kek sever miyim? Evet, sanırım. Kim sevmez ki?"

"Muhtemelen çölyaklılar." Leif daha önce hiç duymadığım garip, kuru bir kıkırdama çıkarıyor, sonra ensesini ovma için başını eğiyor.

Bu da ne...? Onu hiç böyle görmemiştim. O... Evet. Kızarıyor. Layla kaşlarını çatarak gülüyor ve arabaya yaslanıyor. Başını eğiyor. "Doğru." Gözleri arkama kayıyor ve doğrulurken elini Leif'in pazusuna koyarak kendini affettiriyor.

Beni görmek için döndüğünde yüzünde boş bir ifade belirliyor ama parmakları kolunda Layla'nın az önce sıkıldığı yere dokunuyor.

"Yani... pasta sever misin?" Sırıtişımı gizleyemeyerek soruyorum. "Oh, kapa çenenin." Leif kaşlarını çatı.

"Çok konuşuyorsun." "Bu da ne demek şimdi?"

"Birlikte gizlice tuvalete mi gidiyordunuz? Dani ile ne yaptığınızı fark etmediğimi sanmayın."

Nedense Dani'nin adını onun dudaklarında duymak beni rahatsız ediyor. Omuz silmek için elimden geleni yaparken sırtım sertleşiyor. "Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok."

bahsediyor."

Leif homurdanıyor, bakışları iki dadının çocuklarını arabama doğru götürdüğü yere kayıyor. Layla Dani'ye sarılıyor, Dani'yi güldürecek bir şeyler söylüyor ve sonra kendi aracına yöneliyor. Gözlerim Dani'nin gülümsemesine takılıyor, bu manzara karşısında içim daralıyor. Onun yüzündeki bu neşeyi her gün görmek için dağları toza çevirirdim.

Kalbimin derinliklerinde sivri bir fay hattı çatlıyor. İçimin derinliklerine, iliklerime kadar işledi. Güneş ışığı saçlarında altın renginde parıldarken ve yüzünün her çizgisinde neşe varken, Dani'den asla kurtulamayacağımı biliyorum. Onun için çoktan kayboldum.

Lief'e bir hoşça kal mırıldanarak Dani'yi aracımıza kadar takip ediyorum ve herkes yerleşirken ben de sürücü koltuğuna kayıyorum.

Dikiz aynasına baktığımda çocuklarımın yüzünde öyle bir mutluluk görüyorum ki gülümsemekten kendimi alamıyorum. Göğsümdeki fay hattı genişliyor, yumuşak, korumasız kalbim açığa çıkıyor.

Dani uzanıp elimi sıkıyor, gözleri yumuşacık. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

"Ne için?" Bir vıraklama olarak çıkıyor.

"Öğleden sonra işten izin alıp bunu çocuklar için yaptığınız için. Bayıldılar." Dani bana yumuşak bir gülümseme veriyor, sonra Talia kekleri nasıl ve neden bu şekilde süslemeye karar verdiğini ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başlayınca dönüyor.

"Gümüş serpintiler güzeldi ama çok renkli olanlar daha eğlenceliydi. Bu bir doğum günüydü, bu yüzden eğlenceli olması gerekiyordu" diyor Talia. "Ama büyük yıldızlar da güzeldi, bu yüzden her kekin üzerine bir tane koydum. Adımı nasıl yazdığımı gördünüz mü? Her kekin üzerine bir harf. T-A-L-I-A." Parmaklarıyla sayıyor. "Beş harf, yani... her kekde beşte bir."

Keyifli bir kahkaha. "Bu doğru. Harikaydın," diyor Dani, Talia'nın dizini sıkamak için uzanarak.

Direksiyonu kavriyorum ve yavaşça sürüyorum, düşüncelerim dolaşmak için ellerinden geleni yaparken dinlemeye çalışıyorum. Callie benden çocuklar için böyle bir şey yapmamı hiç istememişti. Benim de gelmemi hiç istemedi. Hiç *umursamadı*.

Belki de bunca yıl boyunca -evliliğimin son birkaç yılında ve Callie'nin ölümünden bu yana- kendimi beni önemseyen bir kadınla tanışmanın imkânsız olduğuna ikna ettim. Çocuklarımı sevebilecek. Hayatıma uyum sağlayabilecek.

Dani'nin benim için çalıştığı gerçeğini bir kenara bırakırsak, onun benim dünyama nasıl bu kadar mükemmel bir şekilde uyum sağladığını düşünmeden edemiyorum. Kendimi eve gelirken görebiliyorum.

Dani'yi çocuklarla birlikte görmek için işten çıkıyorum. Ben yanlarında olmadıgımda onlara rehberlik edecek zeki ve dik başlı bir kadınla büyüdüklerini görebiliyorum.

Dani'nin etkisiyle yumuşadığımı görebiliyorum. Bu doğum günü partisine gelmek bile -banyo molası hariç- Dani'den önce kimsenin benden yapmamı istemeyeceği bir şeydi. Sözde önemli olan zamanımı kötü kullanmak olurdu.

Ama Talia'nın konuşmasını ve Francis'in gülüşünü dinlerken, bugün gibi günlerin en önemli şey olabileceğini biliyorum.

DANI çocuklarla ilgilenirken ben de birkaç saatliğine evdeki ofisime kapanıp hukuk ekibimin Gleeson sözleşmesiyle ilgili yorumlarını gözden geçiriyorum. İşler buzul hızında ilerliyor, ancak bu kadar büyük bir anlaşmada bunu beklemek gerekir. Ohio'daki üretim tesislerimizi ziyaret ettikten sonra Richard Gleeson bu işi bitirmek istediğini açıkça belirtti. Şimdi, işin içine avukatlar da girince, durum tespiti yapmamız ve bu ortaklığın her ikimiz için de işe yarayacağından emin olmamız gerekiyor. Ekibim bulabildiğimiz tüm kayıtları tarıyor ve en iyi mühendislerimizden bazıları Gleeson'ın motorlarını bizzat incelemek üzere Arizona'ya gidiyor.

Yavaş ilerliyor ama bu sürpriz değil. İşler ilerliyor ve görünüşe göre Berg Motors yirmi dört ay içinde piyasaya yeni bir araba sürebilir - babamın yaptığı gibi sektörü sarsacak bir araba. Çevre dostu, uygun fiyatlı ve havalı. Babamın şirketi kurarken savunduğu her şey.

Şimdi iz bırakma sırası bende.

Avukatlarımdan gelen yorumları gözden geçirdikten ve tüm acil e-postaları yanıtladıktan sonra bilgisayarımı kapatıp oturma odasına geçiyorum.

Odaya girdiğimde doğrama tahtasındaki bıçağın sesi kulaklarıma ulaşıyor. Talia ve Francis çıt çıkarmadan masaya otururken Dani'nin arkasındaki tavada soğanlar pişiyor. İki çocuğumun da başını öpüyorum ve Danika'ya gülümsüyorum. O da sırıtıyor, yanaklarında bir kızarıklık var.

Mutfak adasında dolaşırken bir kaşık alıp tencerenin içindekileri karıştırıyorum, Danika salça, domates ve makarna sosu yapmak için gereken diğer her şeyi eklerken yolumdan çekiliyorum. O bu işi yapmak için doğmuş gibi etrafımda dolanırken ben de elimden geldiğince yardım ediyorum ve kalbim sıkışıyor.

Dolaptan üç tabak çıkarırken, "Bizimle yiyin," diye geveliyorum. Gözleri irileşti. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Burada benimle, bizimle olmak varken personel odasında saklanıp yemek yemeni istemiyorum."

Yanaklarına kızılık yayılıyor ve Dani'nin dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. Başını sallayıp bir tabak daha çıkarıyor ve çocuklara boyama kitaplarını masadan kaldırmaları için seslenirken yemeği servis ediyor.

Çocuklar şikayet etmeden dinliyorlar ve bir kez daha onun verimliliğinden etkilendim. Danika ve çocuklarla yemek yemek... doğru hissettiriyor.

Çocuklar yatana kadar bir şişe şarap açıyorum ve Danika'dan benimle kanepeye oturmasını istiyorum. Kaşlarını çattı. "Sadece bu gece bir şey dökmemeye çalış."

Sırtarak bacaklarını kalçalarımın üzerine çekiyorum ve ayaklarını ovmaya başlıyorum, gözlerim önümüzdeki pencerelere kayıyor. Dışarıdan getirdiğim bir yığın belgeye uzanıyorum ve ona uzatıyorum. "Staj programı için gelecek yılın başvuruları gelmeye başladı."

"Şimdiden mi?" Bakışlarını raporlara çevirip en üstteki raporun ilk birkaç sayfasını karıştırırken kaşları çatılıyor.

"Bu popüler bir program," diye açıklıyorum.

"Bunları bana göstermeli misin?" diye soruyor şarabını yudumlarken. Gözleri benimkilere kayıyor, ince kaşları soru sorar gibi kalkıyor.

Omuz silkiyorum. "Teknik olarak mı? Hayır. Ama bu özel bir bilgi değil, gizli değil ve görüşlerinizi paylaşırsanız memnun olurum. Bu yılın öne çıkan öğrencisini başvurusuna baktıktan birkaç saniye sonra fark ettiniz."

Dani başını sallıyor, bir yandan şarabını yudumlarken bir yandan da raporları okuyor. Ellerimin ayaklarında, bileklerinde, baldırlarında gezinmesine izin veriyorum, yumuşak, kadınsı sesler çıkarmasına neden olan tüm noktaları ovuyorum.

Evet. Bunu yapabilirim. Danika ile bir hayat kurabilirim. Bizi ayıran bir iş sözleşmesi olmadan böyle akşamlara alışabilirim. Ben bir dadı istemiyorum; ben bir eş istiyorum.

Bu düşünce beni bir şimşek gibi çarpıyor ve son korkularımı da açığa çıkarıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan hayatıma girmiş ve tüm zayıflıklarımı ortaya çıkarmıştı. Eğer daha fazla yaklaşmasına izin verirsem, Callie'nin yaptığı gibi bana da zarar verebilir. Çocuklarıma zarar verebilir.

Ellerim ayak bileklerinin yumuşak teninde kıpırdamadan duruyor ve hayatımı alt üst eden kadına bir bakış atıyorum. Elindeki bardak

Şarap parmaklarının arasında sallanıyor, gözleri özellikle kalın bir uygulamada.

Başını eğerek bana bakıyor. "Neden bana krem rengi kanepene şarap dökmüşüm gibi bakıyorsun?"

Başımı sallarken içimden bir kahkaha yükseliyor. "Bunu asla unutamayacağım, değil mi?"

Sırtarak ayak parmaklarını oynatıyor, sonra uygulamalardan birini bana doğru fırlatıyor. "Bu harika."

Başvuruyu gözden geçirirken, Dani'nin başvuru ilk okuduğumda gözden kaçırdığım tüm ayrıntıları işaret etmesini dinliyorum. Başımı sallayarak kalbimin ısrarlı gümbürtüsünü duymazdan gelmeye çalışıyorum. Bu kadın zeki, seksi ve çocuklarımı seviyor.

Derin bir nefes alarak korkularımı bastırdım.

Kendim için koyduğum tüm engelleri aşma vakti geldi. Callie'nin hayatıma bıraktığı gölgeden çıkıp *yaşamaya* başlamanın zamanı geldi.

Dani bunu benimle yapabilir, tabii isterse.

O akşam, zamanımı ona ne kadar değer verdiğimi göstermek için harcadım. Onu yatağıma yatırdım ve kremsi ipek teninin her santimini öptüm, uyluklarının tepesinde fazladan zaman geçirdim. Ve onu sahiplendiğimde, kendimi onun içine gömerken ön kollarım başını destekliyor, zırhımda başka bir çatlak oluşuyor.

Dudaklarımı dudaklarının arasına alıyor, tatlı sözler ve yumuşak inlemeler mırıldanırken dilini benimkinin üzerinde gezdiriyor, yüksek sesle söyleyemediğimiz her şeyi bedenlerimizi kullanarak söylerken bacakları bana sarılıyor.

Yatağımdan çıkmaya çalıştığında, kollarımı beline doluyor ve onu göğsüme doğru çekiyorum. Gülüyor, şakacı bir şekilde koluma vuruyor ama bana doğru gevşiyor. Bir alarm kuruyorum ve ona saati gösteriyorum-genelde herkes uyanmadan çok önce. Memnun olan Dani bana doğru yerleşiyor ve mutlu bir iç çekişle tenime sokuluyor.

Dani kollarımdayken, bir daha asla onsuz uykuya dalmak istemediğimi fark ettim.

DANI

"Bana söylemediğin bir şey var." Bonnie kollarını kavuşturup kaşlarını çatıyor. Bonnie'nin süslü spor salonu ve spa'sının soyunma odası gördüğüm diğerlerinden daha güzel. Limon otu gibi kokuyor ve üyelerin kullanması için her dolapta büyük duşlar, havlular, banyo malzemeleri ve hatta bornoz ve terliklerle birlikte geliyor. Hatta benim gibi günlük giriş kartıyla gelen misafirler bile. Bonnie'nin ikramı.

Bonnie vücuduna bir havlu sarıp başını ikimiz için masaj rezervasyonu yaptırdığı spa alanına doğru sallayınca omuz silkiyorum. "Onunla Bahamalar'a gitmemi istedi." Arkadaşıma dik dik bakıyorum. "Çocuklarının dadısı olarak. Bu bir iş."

"Ama gözlerinde bir ışıltı var," diye itiraz ediyor. "Işıl ışıl ve mutlusun. Onunla birlikte oldun, değil mi?"

"Parıldamıyorum," diye itiraz ediyorum. "Çok yorgunum."

Bu da doğru. Bugünlerde yeterince uyuyamıyordum gibi geliyor. Tamam, evet, belki de bunun *gece aktiviteleri* nedeniyle geç yatmamla bir ilgisi vardır, ama yine de her zamankinden daha yorgunum.

Bunu bir kenara bırakıp en iyi arkadaşşıma omuz silkiyorum. "Ben bir profesyonelim Bonnie. Bahamalar'a iş için gidiyorum. Ayrıca, daha önce hiç ülke dışına çıkmadım. Bu yüzden heyecanlıyım." Başımı eğip masaj odasına açılan cam kapıdan içeri giriyorum. Yalan söylemek istemiyorum ama gerçek boğazımda bir yere takılıp kalıyor. Ona Emil'le yattığımı söylersem, duygularımın her geçen gün daha da derinleştğini söyleyebilirim. Sadece fiziksel değil. Beni gelecek hakkında düşündürüyor. Dört yılımı anı düşünerek, bir sonraki yemeğimin nereden geleceği konusunda endişelenerek, nerede

Bir hafta sonra uyuyor olurdum. Gerçek bir ilişkiyi düşünmek şu an için benim yeteneğimin ötesinde.

Bonnie mırıldanıyor. "Sana inanamıyorum. Ömrünün sonuna kadar seks yapmış gibi görünüyorsun."

Dilimi tıkırdatıyorum ama inkar etmiyorum.

Arkadaşım bana muzaffer bir sırıtışla bakıyor ve masaj masasına yerleşirken kaşlarını kaldırıyor. "Yaramaz, yaramaz Dani. İçinde olduğunu bilmiyordum. Seninle gurur duyuyorum kızım. Belki de doğum günü hediyen o kadar da fiyasko değildi."

Onun yanındaki masaya uzandım ve kollarımı çenemin altına sıkıştırdım. "Bahamalar'a gitmemin kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"İş için olduğunu sanıyordum." Bana bilmiş bir bakış fırlatıyor, dudakları kıvrılıyor. "Yoksa bu doğru değil miydi?"

Başımı kaşıyıp tam cevap verecekken iki masöz odaya giriyor ve kollarımız yanlarımızda uzanmamızı söylüyor. Bonnie bana işimiz bittiğinde bu konuşmaya devam edeceğini söyleyen bir bakış atıyor. Ona sırıtıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Kendimi rahatlamaya ve bu küçük lüksün, daha önce asla erişemeyeceğim türden bir spa'da arkadaşım ile geçireceğim bir saatin tadını çıkarmaya bıraktım. Belki de bu yaşam tarzının tadını çok fazla çıkarıyordum. Koşmadan önce bile böyle yerlere hiç gitmemiştim. Çocukluğum fakirlikten biraz uzak, mutlu ama hiçbir şekilde varlıklı olmadan geçti. Bir çatı katının içini ya da lüks bir spa merkezini göreceğimi hiç düşünmemiştim. Büyükanнем bana bakmak için elinden geleni yaptı, ben de hiçbir şey istemedim ama paramız yoktu. Böyle değildi.

Emil'le, çocuklarla, Bonnie'yle ne kadar uzun zaman geçirirsem, ayrılmayı düşünmek o kadar zorlaşıyor. Bunun sığ olduğunu biliyorum. Hiç şimdiki kadar rahat ve mutlu olmamıştım. Ama gerçek şu ki, her şeyden vazgeçmek zorunda kalabilirim. Rich her an hayatıma girebilir ve tüm bunları geride bırakmak zorunda kalabilirim. İş o noktaya gelirse Emil'i geride bırakabilir miyim? Asla kaçmayacağıma dair verdiğim sözü bozabilir miydim?

Gözlerimi sıkarak bu düşüncüyü uzaklaştırıyorum. Bahamalar'a gidiyorum, keyfime bakacağım, çocuklarla ve Emil'le geçireceğim zamanın tadını çıkaracağım ve hepsi bu kadar. Rich hayatıma girip her şeyi yeniden mahvederse, bununla daha sonra ilgilenirim.

Tasarruf hesabım şu anda iyi bir güvenlik ağı. En kötü ihtimalle sabah çantamı toplayıp gidebilirim. Gerekirse kaçabilirim.

Geçtiğimiz dört yıl boyunca çok şey öğrendim. Kendimi ilk sıraya koymayı, omzumun üzerinden bakmayı, kimsenin çok yaklaşmasına izin vermemeyi öğrendim. Bonnie, Layla ve Emil arasında, kurallarımın birkaçını yıktım ve ilk savunma katmanımı geçmelerine izin verdim. Arkadaşlığı kabul ettim. İstikrarı. Samimiyeti. Ama tamamen bağlanmak, gerçek ve kalıcı bir şeyin peşinden gitmek... Buna gerçekten hazır olduğumdan emin değilim.

Yumuşak, tuz yüklü bir esinti saçlarımı karıştırırken turkuaz renkli su beyaz, bembeyaz kumlara vuruyor. Nefes alıyorum, sonra Francis de aynısını yapınca gülüyorum. Küçük burnunu havaya kaldırıyor, kollarını boynuma doluyor. Ayaklarım Van der Berg'lerin özel plajının kumlarına batıyor ve Francis bana doğru kıpırdanıyor.

"Yere yat!" diye emrediyor, sonra da ayakları kuma değer değmez suya doğru bir mermi gibi havalanıyor.

Sıcak bir el belimde geziniyor. "Sanırım oğlum sana aşık olabilir."

Emil'in geniş göğsüne yaslanmak için kendime bir an izin vererek sırtıyorum. Başımı ona doğru eğiyorum, gözleri dudaklarıma kayarken karnım sıkışıyor.

Gözleri yumuşuyor. "Bu ayrıcalık için benimle savaşmak zorunda kalacağını bilmiyor."

Kalbim sıkışıyor. Emil... Emil az önce beni sevdiğini mi söyledi? Belki de daha öylesine söylemiştir. Ama eli çenemin üzerinde kayarken, nabzım kaburgalarıma çarpıyor.

Çocukların önünde öpüşmemeliyiz. Kesinlikle öpüşmemeliyiz. Bu onlar için uygunsuz ve kafa karıştırıcı olurdu. Ama sahilde durduğumuzda, okyanus öpücüğü esintisinde şalvarım bacaklarımın etrafında dalgalanırken, hiç de uygunsuz hissetmiyorum. Üçüyle birlikte buraya aitmişim gibi hissediyorum.

Tiz bir feryat başımı suya doğru çeviriyor. Francis yüzüstü yatmış, kum tüm yüzünü kaplamış, ağlamaktan teni kıpkırmızı olmuş.

Emil koşarak ilerliyor, keten gömleği kaslı vücudunun her iki yanında dalgalanıyor. Adam sanki sahilde koşmak için doğmuş gibi görünüyor.

Francis'in yanına vardığında çocuk başını sallıyor, kollarını bana doğru uzatmadan önce ağlamasını bir anlığına kesiyor. "Dani, bir memem var," diyor alt dudağı titreyerek.

Kumun üzerine diz çöküyorum, yüzündeki kumu silmek için peştemalimin köşesini kullanıyorum, çocuğu tekrar ayağa kaldırırken yumuşak, mırıldanan sözler söylüyorum.

"Sana ne demiştim?" Emil yanımda, gülümsemesi sesine yansarak konuşuyor. "Bununla rekabet edemem."

Francis'i temizlerken sırtışıımı gizliyorum ve Talia bize doğru koşuyor. Küçük kardeşini sıkıca kucaklıyor, sonra da ağlamayı kesmesini emrediyor. "Benimle kumdan kale yapmak ister misin?"

Francis'in çığlıkları bir andan diğerine değişir ve kız kardeşiyle birlikte kaçar.

Sırtarak Emil'e bakıyorum. "Bana olan sevgisinden pek emin değilim. Bence Talia ikimizi de yenebilir."

Emil gülüyor, sıcak, yuvarlak bir ses. Elini koluma dolayarak beni kendine çekiyor ve kollarını belime doluyor.

"Emil, çocuklar-"

"Sana dokunmama izin ver Dani." Burnunu burnuma yaklaştırıyor, sonra dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

Kızarak geri çekiliyorum ve sırtlarını bize dönmüş olan Talia ve Francis'e bakıyorum. Dönüp Emil'e baktığımda, dikkatle bana bakıyordu. "Ne?" diye soruyorum. diye soruyorum.

"Ne istiyorsun Dani?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne şekilde?"

"Benimle. Çocuklarla. Hayatınla." "Pazartesi öğleden sonrası için büyük bir soru bu."

"Kaçmayı bırak." Elinin kalçamdan kıcımın kıvrımına doğru kaymasına izin veriyor ve beni kendine çekiyor. "Hayatımda olman hoşuma gidiyor."

Talia gelip bakmamız için bağılıyor ve ben de elindeki deniz kabuğunu incelemek için Emil'in kollarından sıyrılıyorum. Kalbim güm güm atıyor ve Talia'yı tatmin etmek için tüm doğru sesleri çıkarmama rağmen nefesimi tam olarak tutamıyorum. Emil'in gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, tenime batıyor, içimdeki hamlığı görüyor.

Bu beni korkutuyor.

Gerçek şu ki, ben de onunla bir gelecek görüyorum. Onunla, çocuklarla birlikte olmak

-Asla sahip olamayacağımı düşündüğüm her şey. O kadar uzun zamandır o kadar kapalıydım ki, bu tür bir yakınlığa sahip olmak beni korkutuyor, heyecanlandırıyor, bana hak ettiğimi düşünmediğim bir hayatı gösteriyor.

Öğleden sonrayı ailece sahilde geçirirken korkularımın zihnimin gerisine kaymasına izin verdim ve sadece güneşin, kumun ve arkadaşlığın tadını çıkardım.

UYKU DÜZENLEMELERİ beni çocukların yakınındaki bir odaya yerleştirdi, ancak küçükler yatağa girip uyuduktan sonra Emil beni koridordan ana yatak odasına doğru çekiyor. İtiraz etmeye çalışıyorum ama dudakları bir anda dudaklarıma yapışıyor ve ben de teslim oluyorum. Ona nasıl karşı koyabilirim? Tenine dokunmanın, dudaklarının tadına bakmanın zevkini kendime nasıl inkar edebilirim? Vücudu ellerimin şekillendirmesi, hissetmesi, sevmesi için yaratılmıştı.

Beni yatağa yatırıyor ve vücudumda aşağı doğru öpücükler konduruyor. Kalçalarımın arasındaki ıslaklığa ulaştığında ve beni samimi öpücüklere boğduğunda, pelüş yastıklara gömülüyorum ve kendimi zevke bırakıyorum. Ona. Her sevişmemizde biraz daha derine iniyorum. Kalbimin bir parçasını daha ona veriyorum. Beni güvende tutan zırhı kırıp açıyorum ve kendini o açıklığa sıkıştırmasına izin veriyorum.

İsteyerek, isteyerek yapıyorum. Kendimi parçalıyorum ve onun ayaklarına seriyorum.

Yatağına uzandığımda, uzuvlarım ağırlaştığında, vücudunun ağırlığı yatağı terk ediyor. Göz kapaklarım ağırlaşırken onun gömme dolabın içinde kayboluşunu izliyorum. Bir an sonra tekrar ortaya çıkıyor, kıyafetleri gitmiş ve...

Kafasında taba rengi bir kovboy şapkası.

Dirseklerimin üzerinde duruyorum, kaşlarım yukarı kalkık. Onu çırılçıplak, ereksiyonu dimdik, dudaklarını seksi bir gülümseme süslerken eliyle şapkasını devirirken görmek istediğimi düşündüğüm bir manzara değildi. Ama istiyorum. Hem de çok istiyorum.

Başımı sallayarak gülüyorum. "Buraya gel kovboy."

Kendini tutmuyor. İşimiz bittiğinde nefes nefese kalmıştım, kovboy şapkası odanın diğer ucuna fırlatılmıştı ve yalnız gecelerimde beni ayakta tutacak yeni bir fantezim vardı. Beni kendine çekerken Emil'e dönüşüyorum, güçlü kolları bedenimi sarıyor ve uykuya dalıyorum.

Ama Emil'le uyumanın cennet olduğunu düşünsem bile, onun yanında uyanmakla kıyaslanamaz bile. Güneş saçlarını yaldızlarken, elimi göğsünün sert düzlemlerinde gezdiriyorum. Hissedebileceğimi hiç düşünmediğim samimi bir okşayış.

Uykulu gözlerini açıp beni izliyor, sonra elimi göğsünden çekip parmak eklemlerimi tek tek öpüyor.

Hemen yataktan çıkmıyoruz. Bana vücudumu sevdiği tüm yolları hatırlatarak zaman geçiriyor, sonra beni duşa çekiyor ve bana her şeyi tekrar gösteriyor.

Bu iş değil. Daha önce hiç yaşamadığım bir tatil. İlk kez Amerika Birleşik Devletleri dışına çıkıyorum, ilk kez Emil'in yanında uyanıyorum, ilk kez Karayip kumunu ayak parmaklarımın altında hissediyorum. Kafam bulutlarda, kalbim onun sahibi olan adama teslim edilmiş durumda.

Son korkularımdan kurtulmam uzun sürmeyecek. Yakında Emil her şeyime sahip olacak ve ben bir daha kaçmayı düşünmeyeceğim. Bunu yapamayacağım.

Duşumu alıp giyindikten sonra aşağı indiğimde çocukları karınları tok ve mutlu, evin iki çalışanını da onlara göz kulak olurken buluyorum. Francis beni görür görmez ayağa fırlıyor ve kollarını bana doluyor. Kalın, siyah saçlarını karıştırıyorum ve ellerini bana doğru kaldırıp yanağıma salya sümük bir öpücük kondurduğunda onu kollarımın arasına çekiyorum.

Emil arkamda beliriyor, eli belimde gezinirken dudaklarını Francis'in şakağına bastırıyor.

Artık saklamaya bile çalışmıyor. Müstehcen bir ilişkiden açık bir sevgiye geçtik. Bu beni korkutmalı, ama sadece ihtiyacımı daha da artırıyor.

Bu hayatı *seviyorum*. Bir ailem, bir erkeğim, bir geleceğim olmasını seviyorum.

Bu yüzden kendime tadını çıkarmam gerektiğini söylüyorum. Günler güneş ve kum sisi içinde geçiyor, çocuklar sık sık gülüyor ve kalbim eriyerek göğsümde bir yapışkan su birikintisine dönüşüyor. Bir haftadır Emil'in Bahama'daki mülkündeyiz ve yakınlardaki kasabada "dünyaca ünlü" bir köpek şovunu da içeren yıllık bir festival olduğunu öğreniyorum. Emil, Talia'ya onu ve Francis'i götüreceğine söz veriyor ama kahvaltıdan sonra telefonu çalıyor ve kaşları çatılıyor.

İş onu ofisine sürüklüyor ve ben de sabahı çocuklarla plajda geçiriyorum. Talia bana üç saat içinde yaklaşık dört yüz kez dizi hakkında sorular soruyor ve öğle yemeği için içeri girdiğimizde, sadece sorgulamayı durdurmak için bile olsa şehre gitmeye hazırım.

Ama Emil hâlâ ofisinde kilitli. Kafamı içeri uzatıyorum ve onu çenesini ovarken görüyorum, gözleri dizüstü bilgisayarının ekranına yapışmış.

"Kötü haber mi?"

Beni görünce başını kaldırıp omuzlarını düşürdü. "Bir anlaşmayı sonuçlandırmaya çalışıyorum. Karşı taraf bunu hiç kolaylaştırmıyor. Revize edilmiş sözleşmeyi, üzerinde üç yüz yorumla geri aldık. Kelimenin tam anlamıyla." Avuçlarını yüzüne sürerek iç geçiriyor.

İçeri bir adım atıyorum ve kapıyı kapatıp ona yaslanıyorum.

Emil bana tekrar baktığında dudaklarını kıstı. "Köpek gösterisi için buradasın, değil mi?"

"Talia ne zaman gideceğimizi sormayı bırakmadı. Geçen yıldan hatırlıyor. Kendisi için almanız için yalvardığı tüylü bir köpek olduğunu ama sizin onun zaten bir evi olduğunu söylediğinizi anlattı. Sanırım bu yıl köpeklerden birini eve getirmeyi umuyor."

"Tabii ki öyle." Başını sallayarak bir kahkaha attı. Birkaç dakika beni düşünen Emil bir çekmeceyi sürükleyerek açıyor ve bir anahtarlık çıkarıyor. "Çalışmam gerek ama bunları almalısın."

Vücudumdaki her kas donuyor. Sallanan anahtarlara bakıyorum, gözlerim kocaman. "Onları benim kullanmamı mı istiyorsun?"

Emil ayağa kalkıyor ve masanın etrafında yürüyor. Attığı her adımda varlığı bana baskı yapıyor, duvarlar içime kapanıyor. Anahtarları avucuma bırakıyor ve parmaklarımı onların etrafında kıvrıyor. Soğuk metal tenimi ısıtıyor.

"Sana güveniyorum." Gözleri daha önce hiç görmediğim bir yoğunlukla bakışlarımı yakalıyor. "Bu konuda da sana güvenmeliyim."

Anahtarlar elimde sıcak, ama yine de çok fazla gibi geliyor.

"Emil, neden kimsenin çocuklarını gezdirmesini istemediğini anlıyorum. Seni rahatsız etmek istemem."

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor, saçımdan bir tutamı çekip parmağının etrafında döndürüyor. "Bu kuralı çocukları kaybetme korkusu yüzünden koydum. Callie'nin öldüğü o gün onları neredeyse kaybediyordum ve bir başkasının onları gezdirmesine izin vermeyi düşünmek bile içimde kıvranan bir yılan gibi hissettiriyordu. Buna izin vermem mümkün değildi ama artık böyle hissetmiyorum. Onlara zarar vermenden korkmuyorum ve biliyorum ki" - burnumun ucunu öpüyor, parmakları enseme sarıyor - "gerçekten hayatıma devam edebilmem için Callie'yi o gün için, her şey için affetmem gerekiyor. Sen bunu yapmamı kolaylaştırıyorsun."

Sesi son kelimeye kadar çığ, kendi boğazım duygularla kalın. Başımı sallıyorum, elimi kalbine bastırmak için kaldırıyorum. "Festivale vardığımızda ve ayrılırken sana tekrar mesaj atacağım."

Emil usulca gülümseyerek dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Yumuşak ve şefkatli bir öpücük ve seksle hiçbir ilgisi yok. Bu beni korkutuyor. "Teşekkür ederim," diyor, "bunun ne kadar önemli olduğunu anladığın için."

Başımı sallıyorum, gözlerim yaşıyor ve öpücüğüne karşılık veriyorum. Sonra bana sarsak bir baş selamı verip doğruldu, masasına geri dönerken ayakları pelüş halıda fısıldayarak ilerliyordu. Çocukların oyun odasına doğru ilerlerken anahtarlar ellerime batıyor, onlara ayakkabılarını giyip benimle festivale gelmelerini söylerken sesim titriyor.

Akşam yemeği için eve döndüğümüzde Emil'i ofisinde uzun zamandır görmediğim kadar yorgun buluyorum. Anahtarları parmaklarımın arasında sallandırıyorum.

Sandalyesinde arkasına yaslanırken dolgun dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor, yüzündeki bazı çizgiler beni görünce hafıflıyor. Başıını sallayarak sandalyesini geriye itiyor. "Buraya gel."

Emil'in kucağına kayarak kollarımı boynuna doluyorum ve dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Geniş bir el omurgam boyunca yavaş ve şefkatli hareketler yapıyor, vücudumun her santimetresine sıcaklık yayıyor. Bu adam çocuklarını bana emanet ediyor, bana daha önce kimseye gvenmediğim kadar güveniyor. Benim de aynısını yapmam gerekmez mi? İçimdeki korkuyu bir kenara bırakıp kendime ona verdiğim sözü tutmam gerektiğini söylemem gerekmez mi - kaçmayacağım. Şimdi değil, hiçbir zaman.

"Sözleşmeyi gözden geçirmeyi bitirdin mi?" Soruyorum, sesim yumuşak.

Emil öne doğru uzanıyor, kirli sakalı şakağımın derisini tırmalıyor. Kalın bir kâğıt yığınınını alıp kucağıma bırakıyor ve uzun bir nefes veriyor. "Hâlâ bu tuğlanın yarısını gözden geçirmem gerekiyor. Görünüşe göre hukuk ekibim 'tatil' terimini anlamıyor."

Boynuna doğru gülümsüyorum, dudaklarımı kulağının altındaki bebek yumuşaklığındaki tene bastırıyorum. Sonra doğruluyorum ve Emil'in iş sözleşmesinin kapak sayfasını gördüğümde tüm vücudum kilitleniyor.

Diğerk şirketin adı orada, büyük, siyah harflerle yazıyor. Grdklerime inanamayarak bir, iki, üç kez okudum.

Hayır. Bu doğru değil. Bu bir hata.

Ama orada.

Sözleşmedeki isim geride bıraktığım şirket. Tüm hayatımı geride bırakmak zorunda kalmama neden olacak kadar beni manipüle eden adamın başında olduğu şirket.

Richard Gleeson'ın adı sayfanın ortasında, Emil'inkinin hemen altında yazılı.

Patronum, sevgilim, hayallerimin erkeğı... On yılımın yarısını geride bırakmaya çalışarak geçirdiğim şeytanla bir anlaşma yapıyor. Farkındalık beni göğsümün ortasından vuruyor, öyle sert çarpıyor ki neredeyse yere dşecektim.

Rich'i Yaz Balosu'nda gördüm. Halüsinasyon görmüyordum. Bir şeyler görmüyordum.

Emil'in tanışmamı istediğı adam mı? Eski erkek arkadaşım, işkencecim, karanlık iş uygulamalarını üstlenmem için beni manipüle etmeye çalışan patronumdu. Şans eseri ya da kasıtlı olarak hayatıma geri dönüyor.

Ve buradan bir an önce çıkmam gerekiyor.

DANI

PANİK İÇİMİ KEMİRİYOR. Emil ve çocuklarıyla birlikte bu adada kapana kısılmış durumdayım ve bana eşlik edecek öfkeli düşüncelerimden başka hiçbir şeyim yok. Emil bir şeylerin ters gittiğini hemen fark ediyor ve ben de onu iyi olduğuma ikna edecek kadar yüzümdeki şoku silmeyi başarıyorum.

Kucağından kayarak duvarların üzerime gelmesini engellemeye çalışıyorum. Elleri kalçalarımın oyalanıyor ve beni kendisine doğru çeviriyor, geniş yüz hatlarına endişesi kazınmış. Tanrım, adam çok yakışıklı. Onun tüm dikkatine sahip olmak bir yangının önünde durmak gibi. Genelde heyecan verici ve nefes kesicidir ama şu anda tüm dikkati bende buruşma isteği uyandırıyor.

"İyi misin?" Başparmağı gömleğimin altından geçip göbeğimin yanındaki deriyi tarıyor, dokunuşu algılayamayacağım kadar yoğun. Derim gergin, kemiklerimin üzerine öyle bir gerilmiş ki, içinden fırlayacakmışım gibi hissediyorum.

"Biraz midem bulanıyor," diyorum elimi karnıma götürerek. Yalan değil. Kusmak istiyorum.

Rich burada olduğumu biliyor mu? Emil'le olan bu iş anlaşmasını bir çeşit mesaj olarak mı düzenledi? Beni tekrar korkutmaya mı çalışıyor?

Çocuklarla ilgili bir şeyler mırıldanarak Emil'in ofisinden çıkıyorum ama peşimden geldiğini duyuyorum.

"Dani, iyi görünmüyorsun." Kolumdan tutup beni döndürüyor ve yanağımı avuçluyor. "Yatağına git. Sana çorba getirmesi için şefi çağıracağım."

"Ben iyiyim. Talia ve Francis'i kontrol etmeliyim." "Ben yaparım. Sen yatağına git."

Bir emir duyduğumda anlıyorum ve Emil beni merdivenlere doğru götürürken içimi bir rahatlama kaplıyor. Yalnızdım. Az önce gördüklerimi sindirmek için şu anda böyle olmam gerekiyor.

Ebeveyn yatak odasına gitmek yerine kendimi evin diğer ucundaki kullanılmayan odanın önünde buluyorum. Kapıyı itip açıyorum ve yatağa yığılıyorum, battaniyenin altına girip başımı yastığın altına saklıyorum.

Buradan gitmeliyim. Rich beni bulursa, işkencesine devam edecektir. Beni tehdit edecek, manipüle edecek, belki de üzerime bir sürü suç yıkacak. Beni tekrar bulursa ne olur? Emil'le olan işimi tehdit edebilir. Çocukları tehdit edebilir. Şirketi. İlişkimi.

O zamanlar olduğumdan daha güçlü değilim. Onun hilelerine, tatlı sözlerine, suçluluk duygusuyla dolu manipülasyon taktiklerine kanacağım. Buradan uzaklaşmam gerek. Rich, Emil'le aramda neler olduğunu öğrenirse, bana ya da Emil'e zarar vermeye çalışacağından hiç şüphem yok. Tüm kariyerimi geride bırakmamı sağladı. Berg Motors gibi büyük bir şirkete ne yapabilir ki? Ayrıldığım için benden intikam almak için Emil'i mahveder mi?

Derin bir nefes alarak kendimi bu düşünceden kurtarıyorum. Kapının hafifçe çalınmasıyla aşçının elinde bir tepsi çorbayla geldiğini ve yatağımın başucuna bıraktığını öğreniyorum. Bir süre üzerime titriyor, zihnim öfkelenirken buna katlanıyorum ve sonra tekrar yalnız kalıyorum.

Çorbanın kokusu midemi bulandırıyor. Belki de gerçekten hastayımdır? Kaseyi bir tabakla kapatıyorum ve inleyerek arkamı dönüyorum.

Karanlık dünyayı kaplayana kadar Emil kapıyı iterek açıyor ve yanıma oturuyor. Yenmemiş yemek tepsisine bakıyor ve bir elini alnıma koyuyor, endişeyle kaşlarını birleştiriyor. "Yemek yemedin."

"Aç değilim," diye mırıldanıyorum. Onu burada görmek acı veriyor. Ne kadar önemsediyini görmek. Bu iş anlaşmasının şirketine ne yapacağını biliyor mu? Mahvedecek, çünkü Rich böyle yapar. İnsanların hayatına kıvrıla kıvrıla girer ve dokunduğu her şeyi çürütür.

İşte o zaman doğrulup Emil'in yüzüne bakıyorum.

Emil ve Rich arasındaki bu iş anlaşması... Ya benimle ilgili değilse? Ya Emil, Richard Gleeson ile yatağa girerek kariyerinin en büyük hatasını yapmak üzereyse?

Ben... Ben bunu durdurmalıyım.

Bu gerçek yüzüme sertçe çarpıyor ve dilimi safra kaplıyor. Yatağının kenarında oturan Şefkatli, muhteşem adama bakıyorum ve yeniden midemin bulandığını hissediyorum.

Rich onu mahvedecek. Bana yaptığının aynısını yapacak.

"Neden yatağımıza uzanmadın?" Emil usulca soruyor, eli yanağımda, boynumda geziniyor, beni rahatlatmak için yatıştırıcı vuruŐlar yapıyor.

Yatağımız.

Gözlerimi kapatıyorum, zaten çok derinde olduğumu bilmeme rağmen dokunuşuna sokuluyorum.

Yatağımız.

Bu basit bir ilişkinin ötesinde. Seksin  tesinde. Daha fazlası.

Emil'in eli yanağımda geziniyor ve ben de avucumu onunkinin üzerine koyarak tenini tenime yaslıyorum. Evet, bu adamı önemsiyorum. Derinden. Gerçekten. TartıŐmasız.

Ve onu korumam gerekiyor.

Avuç içi sert, sıcak ve rahatlatıcı. *Güvende*. Rich'e sırlıslıkla aŐıkken bile onun yanında kendimi hiç güvende hissetmemiştim. Avucumu Emil'ininkinin üzerine koyup yanağımı onun dokunuşuna doğru daha da yaklaŐtırdıđımda, kararımı daha ben farkına varmadan vermiŐ oluyorum.

GemiŐimle y zleŐeceđim, Emil için Richard'la y zleŐeceđim. Onun da benim gibi mahvolmadığından emin olmak için.

Bir hafta daha Bahamalar'da kalıyoruz ve her ne kadar işimi yapabiliyor olsam da, huzursuzluk ve mide bulantısı hissim asla tam olarak geçmiyor. *Yorgunum*. Ve ağrım var. Ve acayip *yorgunum*.

Muhtemelen gemiŐimle, Őeytanlarımla başa çıkma düŐüncesidir. Kaçtığım her Şeyin ağırlığı bir anda yeniden omuzlarıma biniyor ve her hareket etmeye çalıŐtıđımda kemiklerimi birbirine s rt yor.

Yemek yemek zor. Mutfakta piŐen deniz ürünlerinin kokusu hayatımda duyduğum en korkunç koku ama midemdekileri vücudumun içinde tutmayı başarıyorum. Çoğunlukla. Birkaç kez,  ğ rmek için gizlice kaıyorum, sonrasında her zaman başım dönüyor, kendimi suçlu ve berbat hissediyorum.

Bunu atlatacağım.

Atlatmak

zorundayım.

Emil için. Çocuklar için. Kendi gururum için. Rich'le yüzleŐmeli ve onu hayatımdan ıkarmalıyım, sonunda beni yıllardır rahatsız eden çürümeyi kesip atmalıyım.

hatırlayabildiğim kadarıyla.

Daha önce onunla yüz yüze gelemeyecek kadar güçsüzdüm. Kariyerimi kaybetmekten, sektörde bir daha çalışma şansımı yitirmekten çok korkuyordum. Rich'in yine aklıma girip beni yanlış bir şey olmadığına ikna etmesinden korkuyordum. Bu yüzden kaçtım.

Kaçmaktan bıktım. Uğruna savaşmaya değer bir şeyim var ve Richard Gleeson'ın onu benden koparıp almasına izin vermeyeceğim. Beni mahvettiği gibi Emil'in işine de pençelerini geçirip onu da mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Rich'in bu anlaşmayı yapmasını engellemek beni kurtaracak şey olabilir. Sonunda ondan saklanmayı bırakacağım, sevdiğim biri için güçlü duracağım. İşimden ve hayatımdan vazgeçmek Rich'i ifşa etmem için yeterli değildi ama Emil'i kötü bir iş anlaşmasından kurtarmak yeterli.

Emil'den vazgeçmem. Ondan vazgeçmeyeceğim.

Mide bulantısı hafta boyunca geçmiyor ama en azından bir plan oluştururken düşüncelerim netleşiyor. Emil'e her baktığımda göğsümde şimşekler çakıyor. Yemekten sonra Francis'in yüzünü silerken, kumda oynarlarken Talia'nın konuşmasını dinlerken ya da okyanusa bakan resimli pencerelerin yanındaki büyük, rahat koltukta çocuklara kitap okurken. Emil iyi bir adam. Koruyucu, şefkatli, güçlü.

Doğru olanı savunacak bir kadını hak ediyor.

Sonunda New York'taki çatı katına geri döndüğümüzde, beklediğimden daha fazla ev gibi hissediyorum. Kapıdan girdiğimizde Kathryn'i oturma odasındaki rafların tozunu alırken buluyoruz, bizi karşılamak için döndüğünde yüzünde bir gülümseme var.

Evim, burası e v i m . Bu sığınağı, bu hayatı kaybetmek Ben.

Emil kaşlarını çatarak beni odama kadar takip ediyor. "Sen Tamam mı Dani? Hâlâ kendinde değil gibisin." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve başımı kendisine doğru eğiyor. Elinin tersiyle alnıma bastırıyor, sonra kollarını belime doluyor.

"İyi olacağım," diye mırıldanıyorum göğsüne karşı, beni k e n d i n e çektiğinde. "Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim."

"Her zaman." Kalbimi sıkıştıran ve kararlılığımı güçlendiren şefkatli, ciddi bir söz.

Bunun için savaşmaya değer.

Neyse ki ertesi gün Emil geç saate kadar çalışıyor. Çocukların yatma vakti ile Emil'in eve gelişi arasındaki boş zamanımı Richard Gleeson'a bir e-posta hazırlamak için kullanıyorum. Anonim bir e-posta adresi kullanıyorum ve dijital ayak izimi gizliyorum ama benden geldiğini bilecek. Yine de bu e-posta adresini görmezden gelmek kolay olacak, bu yüzden umarım daha fazla tacize kapı açmıyorumdur.

E-postam basit. Ona Berg Motors ile önerdiği anlaşmayı bildiğimi söylüyorum. Şirketindeki dolandırıcılığa dair tüm kanıtlara sahip olduğumu ve bunları yayınlamaya hazır olduğumu söylüyorum. E-postaya lanetleyici belgelerden bir seçki ekliyorum ve daha fazlası olduğuna dair söz veriyorum. Çok daha fazlası. Ya Emil'e geçmişindeki hileli testleri itiraf edecek ya da ben dosyaları isimsiz olarak sızdıracağım.

Belki bu bir zayıflık ama Richard'a bir şans vermek istiyorum. Eğer şirketini gerçekten toparladıysa, Emil'le konuşmak için bir şansı olsun, bu ortaklığı masada tutmak için bir fırsatı olsun istiyorum. Emil için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve bunu ondan koparmak istemiyorum. Sadece Richard'ın *dürüst* olmasını istiyorum. Eğer şahit olduğum sahtekârlığı itiraf ederse, iş anlaşmasını sürdürebilir - tabii Emil'in hâlâ onunla çalışmak istediğini varsayarsak.

Eğer yapmazsa, bulabildiğim her düzenleyici kurulla, her medya kuruluşuyla, beni dinleyecek herkesle temasa geçeceğim ve Gleeson'ın şirketinin toza dönüşmesini sağlayacağım.

E-postayı gönderir göndermez dudaklarımdan bir nefes fırlıyor. Adrenalin vücudumda dolaşüyor, her hareketi gergin, her nefesi sık yapıyor.

Başardım. Ve kendimi yüksek hissediyorum.

Nihayet, *nihayet*, Richard'a karşı duruyorum. Benden çaldığı hayatı geri alıyorum ve hatalarımı kabul ediyorum. Tüm o sahte test sonuçlarına ben de katıldım. O belgelerin her yerinde benim adım var ve sonuçlarıyla yüzleşmekten korkmuyorum. Bundan bir daha asla kaçmayacağım. Beni köşeye sıkıştırmasına izin vermeyeceğim ve geçmişteki hatalarımın beni tanımlamasına izin vermeyeceğim.

Ama Emil'in de Richard'ın tuzağına düşmesine izin vermeyeceğim. Ayakta kalıp savaşıacağım.

Artık zayıf ve savunmasız olduğu için manipüle edilecek biri değilim. Bundan daha güçlüyüm. Daha iyisini hak ediyorum.

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor ve dudaklarımdan bir kahkahanın dökülmesine izin veriyorum. Emil eve geldiğinde kollarımı ona doluyorum ve tüm enerjimi ona ne kadar değer verdiğimi göstermek için harcıyorum.

Şikayet etmiyorum.

Ancak ertesi sabah gerçekler yüzüme çarpıyor. Telefonumdaki bir bildirim beni bekleyen bir e-posta olduğunu söylüyor. Richard'dan.

Şehirdeyim. Benimle yüz yüze görüşün, yoksa bu tehditleri görmezden geleceğim, tıpkı son dört yıldır beni görmezden geldiğiniz gibi.

BİR YER VE ZAMAN VAR. Pazar günü buluşmak istiyor - benim izin günüm. Kalbim küt küt atıyor, titreyen ellerimi cevap yazmak için kaldırmadan önce kısa mesajı bir düzine kez okuyorum. Bir an için gözlerimi kapatarak, içimde kabaran korkuyu yutkunarak geri çekiyorum.

Bunu bitirmek için onunla yüzleşmem gerekiyorsa, yüzleşirim.

Eskisinden daha güçlüyüm. Richard'la konuştuğumda, her şey sonsuza dek bitecek. Özgür olacağım.

EMIL

GLEESON anlaşmasının nihayet ilerlemesiyle birlikte, masamdan bir dakika bile uzaklaşabilmek için kendime zaman ayırmak zorunda kalıyorum. Yine de idare ediyorum ve Cumartesi akşamı, rahatsız edilmeyeceğimi bildiğim birkaç saatim var. Dani çocuklarla parktayken Viviane eve geliyor ve ben de onun askeri bir etkinlikle hazırlık yapmasını izliyorum.

Dani parktan döndüğünde, enerjimi zor tutuyorum. Bu gece Dani'ye benim için ne kadar önemli olduğunu göstereceğim. Ondan dadı unvanını bir kenara bırakmasını ve bana eşit olarak gelmesini isteyeceğim. Bir ortak olarak. Kalbimi onun ellerine bırakacağım ve onu ezmemesini umacağım.

Kapının çalınması bana bakıcımın geldiğini haber veriyor. Yanından geçerken elimi Dani'nin koluna sürterek ön kapıya doğru ilerliyorum. Kuzenim ve çocukluğumun en iyi arkadaşı, kumral saçları ve parlak gülümsemesiyle karşımda duruyor. Üzerinde her zamanki bol kesim kotu ve göbeğini açıkta bırakan gömleği var. Vahşi çocuk kuzenim, annem ve teyzemi üzecek şekilde, hiçbir zaman pantolon takımları ve incileri se ve n biri olmadı.

"Danica Teyze!" Talia beni kenara iterek misafirimizin üzerine atladı.

Kızımı yakalıyor ve başının üzerinde sallayarak Talia'nın kahkaha atmasını sağlıyor. "Hey, ufaklık." Kuzenim Talia'yı kalçasına doğru çekerken bana göz kırıyor. Atletik bir yapıya ve askeri bir egzersiz rutinine sahip olan Danica, Talia'nın kollarındaki ağırlığını fark etmemiş gibi görünüyor.

Arkama baktığımda, Dani'nin *-benim* Dani'min- yüzündeki çatık kaşların kuyruk ucunu yakalıyorum. Francis, her z a m a n k i gibi, ona bir midye gibi yapışmış durumda. O da

Neredeyse bilinçsizce onu hafifçe zıplattıyor, ikisinin birlikte görüntüsü kalbimi yumuşatıyor.

Kuzenimi içeri almak için kenara çekiliyorum ve Dani'ye yaklaşmasını işaret ediyorum. "Dani, Danica ile tanış."

Kuzenim Talia'yı omzunun üzerinden yumuşak, zahmetsiz bir hareketle çekiyor, kızım kıkırdarak seviniyor. "Demek Yaz Balosu'nda yerimi çalan kişi sensin."

Dani'nin ağzı küçük seksi bir 'o' şeklini alıyor. Bu kadına nasıl karşı koyduğumu ben bile bilmiyorum. Oda diğer insanlarla dolu olsa bile yaptığı her şey doğrudan sikime gidiyor. Kolumu Dani'nin omuzlarına atıp hafifçe sıkıyorum. Bana doğru eğiliyor, dokunuşumu ne kadar sevdiğini gösteren mikro bir hareket.

"Görünüşe göre arkadaşın benim eski daireme taşınmış." Kuzenim sırtıttı. "Bu en lanet şey değil mi?" Talia'yı omzundan alıyor ve kızımı yere yatırıp gıdıklamaya başlıyor.

"Sen... Sen eskiden Bonnie'nin dairesinde mi yaşıyordun?" Dani gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. "Yani isim karışıklığı..."

"Ne şansımız var ki!" Kuzenim ışınlanıyor. "Danica Jensen, Danika Jenckell'in tam da evinde kaldığı dairenin eski kiracısı." Dik duruyor, parmaklarını kıvrıcık saçlarında gezdiriyor, başını sallarken sırtıyor. "Ve şimdi ikinize bakın. Eğer bu kader değilse, ne olduğunu bilmiyorum. Yine de," diye ekliyor, "bana Yaz Balosu için bir bilet borçlusunuz. Bu yılın kocamla tanıştığım yıl olması gerekiyordu."

"Bu yıl mıydı o?" Sırtıyorum. "Ben geçen yıl olduğunu sanıyordum. Ya da bir önceki yıl."

Kuzenim sırtıyor. "Bir kız hayal kurabilir, değil mi?"

Gülerek kızımı odasına doğru itiyorum. "Talia, git sırt çantanı getir. Odanın kapısının yanında. Bu gece Danica Teyzenle yatıya kalacaksın."

Dani'nin gözleri açılıyor, bana bakıyor. Sırtıyorum.

"Keşke bana Danica Teyze de m e s e n," diye homurdanıyor kuzenim. "Kendimi yaşlı hissettiriyor."

"Sen benden daha yaşlısın," diye cevap verdim.

"Evet, ama ben *yaşlı* değilim." Danica ofluyor ama gözlerinde bir parıltı var.

Talia elinde küçük bir sırt çantasıyla gürleyerek odaya girer. Francis'in eşyaları da kapının yanındaki çantada. İkisi de Dani'ye ve bana birer öpücük veriyor, sonra da kuzenimin peşinden kapıdan çıkıyorlar.

Dani kaşlarını çatıyor. "Akşamı kuzeninle mi geçirecekler?"

Kapıyı kapatmadan önce Francis'in başının tepesine son bir öpücük kondururken ona "Bütün gece," diyorum.

O anda Viviane koridorda belirir. "Senin için hazırım." Dani dönüyor, gözleri kocaman. "Ne..."

Dani'nin yüzündeki şaşkınlığa gülümseyerek elimi sırtında gezdiriyorum. "Bir geceliğine kraliçe gibi davranılmaya ihtiyacın olduğunu düşündüm. Viviane bunu yapmaktan mutluluk duydu."

Viviane'in arkasından sarışın bir kadın daha çıkar. Dani'ye el sallıyor. "Bana yeteneklerini gerçekten öğretmelisin, kızım."

Dani gülerek başını sallar. "Merhaba Erica." Gözlerini kocaman açarak bana bakıyor ve ben de elimde olmadan yumuşak, pembe dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

"Bırak seni giydirsinler. Bu gece seni şımartıyorum."

Ağzını açıp kapatan Dani başını sallar ve kadınların peşinden misafir yatak odasına gider.

Kadınlar Dani'yi hazırlamakla meşgulken ben siyah pantolon üzerine beyaz bir gömlek giyiyor, e-postalarımı kontrol ediyor, yüzümü tıraş ediyor ve beklemek üzere oturma odasına geçiyorum. Dani çıkmadan birkaç dakika önce restoran benim için hazır olduklarını onaylıyor.

Dizlerinin hemen üstüne kadar uzanan ve güzel, kadınsı vücudunu sergileyen zümrüt rengi bir elbise giymiş, kahverengi saçları yüzünün etrafına yumuşak dalgalar halinde dökülen Dani bir hayal gibi görünüyor. Bu manzara karşısında kalbim sıkışıyor ve ağzım bir karış açık, ilk randevusuna çıkan bir genç gibi hissederek duruyorum.

"İyi görünüyor muyum?" Ellerini açıyor.

Aramızdaki mesafeyi üç adımda kapatıyorum, ellerim kalçalarının üzerinde kayıyor. "İnanılmaz görünüyorsun."

Çenesini eğerken yanaklarında pembe çizgiler belirliyor, dolgun dudaklarında alaycı bir gülümseme. Kısa bir an için bütün geceyi iptal etmeyi ve Dani'yi yatağına götürmeyi, elbisesini çıkarmayı ve ona ne kadar güzel olduğunu göstermeyi düşünüyorum. Ama kendimi tutuyorum ve kolumu ona veriyorum.

Viviane ve ekibi önümüzde kapıdan çıkarken elini dirseğimin kıvrımından geçiriyor.

İstediğim şey bu. Dani'nin yanımda olmasını istiyorum. Onu şımartma hakkına sahip olmak istiyorum. Bana baktığında gözlerindeki yumuşaklığı görmek ve tıpkı benim ona ait olduğum gibi onun da bana ait olduğunu bilmek istiyorum. Ailemin, arkadaşlarımla, tüm dünyanın önünde kolumu ona dolayabilmek istiyorum. Onun benim olmasını istiyorum. Gerçekten, tamamen, alenen.

Bentley ile Manhattan'ın en seçkin yeni restoranına götürülüyoruz, yemek salonunun özel bir köşesinde bizim için bir masa ayarlanıyor. Kendisi için bir sandalye çekilirken Dani'nin gözleri irileşiyor, kızarıklık kalıcı bir leke gibi yanaklarına yapışıyor.

Masada yalnız kaldığımızda, bir şişe şarap sipariş edilmiş ve su bardakları doldurulmuşken Dani alt dudağını ısıyor. "Bütün bunları ne zaman planladın? Bunu yapmamalıydın."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben..." Sözüünü kesiyor.

"Sen ne?"

"Bana bir prenses gibi davranmana gerek yok, Emil."

Arkama yaslanıyorum, gömleğim sandalyenin arkasına takılıyor. Dani'nin gözleri kumaşın sıkıca çekildiği göğsüme kayıyor. Sırıyorum. "Ya sana bir prenses gibi davranmak istersem?"

Yanaklarındaki kızarıklık artar, gözlerinden bir parıltı geçer. Dudakları kıvrılıyor, omuzları yumuşuyor ve başını sallıyor. "Bana karşı çok iyisin."

"Sadece tadını çıkar." Masanın öbür ucuna uzanıp elini elime alıyorum. "Dadım olmanı istemiyorum Dani. Benim çalışanım olmanı istemiyorum. Benim olmanı istiyorum."

Yutkunurken boğazı düğümleniyor. Altın çerçeveli gözlerinde bir kıvılcım. "Beni kovuyor musun?"

Parmaklarını sıkarak gülüyorum. "Bir kadına hayatında gördüğün en güzel yaratık olduğunu söylüyorsun. Onu özel bir restorana götürürsün. Ona bir ilişki istediğini söylüyorsun ve o sana dönüp böyle bir şey söylüyor." Elini dudaklarıma götürüyorum, ona dokunmadan duramıyorum. "Seni kovmuyorum Dani. Sadece eşit şartlarda olmamızı istiyorum. Aramızda bir iş sözleşmesi olsun istemiyorum."

"Eşit," diyor yavaşça, bakışlarımla buluşarak. Yemek odasının loş ışığında, gözlerindeki altın rengi halka neredeyse bronz gibi görünüyor.

"Sen benimsin, Dani. Gitmene izin vermeyeceğim. Herkesin de bunu bilmesini istiyorum, buna *ihtiyacım* var."

Gözlerindeki nemi kırpıştırarak uzaklaştıran Dani'nin nefesi kesiliyor.

Gözlerim göğüslerinin arasından sarkan ince kolyeye, omuzlarına, boynunun krem si sütununa kayıyor. Onun her santimine tapmak istiyorum. Uykuya dalmadan önce baktığım son şey ve uyandığımda gördüğüm ilk şey olmasını istiyorum. Çocuklardan biri kabus gördüğünde onu yatağımda istiyorum, böylece ikimiz de kollarımızı çocuklara sarabilir ve onlara değer verdiğimiz i gösterebiliriz.

Olması gerektiği gibi bu ailenin bir parçası olmasını istiyorum. Gözlerine her baktığımda bu kadına biraz daha aşık oluyorum.

Kelimeler dilimin ucunda, onları konuşabilir ve gerçeğe dönüştürebilirim.

Hayatıma girdi ve beni sersemliğimden kurtardı. Bana önemsenmenin, sıcaklık hissetmenin, bir aileye sahip olmanın ne demek olduğunu gösterdi. Sert dış görünüşümün ardındaki adamı gören ilk kişi o oldu ve bunların hiçbirinden kaçmadı.

Dani'nin olmadığı bir hayatı hayal edemiyorum. Hayal etmek istemiyorum.

Ama ağzımı açtığımda dirseğimin dibinde bir garson belirliyor ve şarabın tadına bakmamı istiyor. O andan itibaren, sürekli bir ısırik akışı ve tabaklar getirilip götürülüyor ve Dani'ye nasıl hissettiğimi söyleyecek zamanı bulamıyorum.

Yine de gözlerinde bir şey var. Benimkiyle eşleşen bir duygu derinliği. Umarım... Umarım kalbimde dolaşan kelimeleri söyleyemesem bile, ona bakışım da onları görebilir.

O gece, güzel bir yemekten sonra Dani'yi yatağa götürdüm. Bu sefer farklıydı. Yavaş başlıyoruz, öpüşüyoruz ve birbirimizi seviyoruz. Tutku her şeyi ele geçirdiğinde bile kalbim onun için atıyor. Kollar ve bacaklar birbirine dolanıyor, ağlamalar artık boş evde boğulmuyor, bu kadını ruhumun her zerresiyle beslemek için sessiz bir yemin ediyorum.

O benim geleceğim. Beni bir bütün yapıyor. Ailemi hiç kimsenin tamamlayamadığı kadar tamamlıyor.

Onu gerçekten seviyorum. Tamamen.

DANI

Pazar sabahı Emil'i çatı katında bırakmaya hazırlanırken üzerime kara bir kâbus çöküyor. Onu öpüyorum, bana geceyi ayrı geçirmek istemediğini söylediğinde kalbim düzensiz duygularla güm güm atıyor. Ben de istemiyorum ama yapmam gereken işler var.

Özellikle de yapılması gereken bir iş var.

Saçlarımı son bir kez okşayarak Richard'ın benimle buluşmayı kabul ettiği kafeye doğru ilerliyorum. Avuçlarım nemli, adımlarım sarsıntılı ama dönen düşüncelerimi kontrol altına almayı başarıyorum. Çoğunlukla. Eski, çarpık korkunun kalıntıları hâlâ kendini belli ediyor ama onları işimi görecektik kadar aşağı itiyorum.

Dün geceki gibi bir geceden sonra bunu yapmam gerektiğini biliyorum. Emil'in şirketini Rich'in çürümüş ruhundan korumam gerekiyor ama daha da önemlisi hayatıma devam etmem gerekiyor. Sadece Rich'le yüzleşerek kendi ayaklarımın üzerinde durabilir ve bir daha asla kaçmayacağımı bilebilirim.

Emil benimle bir ilişki istiyor. Kalmamı istiyor. Ve ben de bunu istiyorum.

Böylece, büyük kız pantolonumu yukarı çekerek, geçmişimden gelen canavarla yüzleşmek için kafenin kapısından içeri girdim.

Richard Gleeson her zaman yakışıklı bir adam olmuştur. Kalın siyah saçlarının altında, yüzü özenle yumuşak bir ifadeye bürünmüş, parlak yeşil gözleri dört yıl önceki kadar keskin ve anlayışlı. Ona neden aşık olduğumu biliyorum; adam karizma saçıyor. Kafenin penceresinden bile cazibesinin tenime değdiğini hissedebiliyorum.

Ama artık buna kanmıyorum.

İçeri girer girmez beni görüyor, bakışları kalbimin kaburgalarımın sekmesine neden oluyor. Ayağa kalkıyor ve sanki ona katılmak için izne ihtiyacım varmış gibi masanın karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor, yüzümü küçülmek istememe neden olan bir yoğunlukla inceliyor.

Ama benim yok.

Artık küçülmek yok. Artık saklanmak yok. Artık kaçmak yok.

Yutkunarak oturuyorum. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Dört yıllık sessizlikten sonra gönderdiğiniz e-posta ilginçti, *Danika*."

Yeni ismim onun dilinde bir lanet gibi tınlıyor. Ürperme isteğime karşı koyuyorum.

"Her kelimesinde ciddiydim. Teknolojinizin övündüğünüz kadar iyi olmadığını biliyorum. Dört yıl önce işe yaramadı ve söyleyebileceğim kadarıyla, o zamandan beri tasarımı herhangi bir sıçrama yapmadınız."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki? Beni terk ettiğinden beri büyük adımlar attık."

Beni terk ettiğinden beri. Sanki *ayrılışım onu* incitmiş gibi. Sanki bu konuda bir seçeneğim varmış ve çekip giderek kendi ruhumu kırmıyormuşum gibi.

"Teknolojinin özü aynı ve hala aynı sorunlara sahip. Sorunlar konseptin ta kendisinde. Tamamen yeniden tasarlanmadan ortadan kaldırılamazlar."

Richard hırılıyor, cazibesi bir anda yok oluyor. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Emil Van der Berg'i koruyabileceğini mi sanıyorsun? Bunun için hayatını mahvetmeyeceğini mi sanıyorsun?"

Korku derinden vuruyor, ama onu dizginliyorum. Yıkılmayacağım. Emil'in geleceğinin, şirketinin tehlikede olduğunu bildiğim halde Rich'e boyun eğmeyeceğim. "Senden bu anlaşmadan çekip gitmeni istemiyorum Richard.

Sizden sadece dürüst olmanızı istiyorum. Eğer teknoloji gerçekten geliştirse, tek yapman gereken

Emil'e dört yıl önce yaşadığınız sorunları anlatın."

Homurdanıyor. "Tehditlere iyi yanıt vermem, sevgilim. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

Korku kafamın içinde kükrüyor ve birkaç uzun saniye boyunca düşüncelerimi bastırıyor. Evet, ona sahte test sonuçlarını kabul etmediğimi ilk söylediğim zamanı hatırlıyorum. Elini boynuma koymuş ve beni pişman edecek kadar sıkımişti. Gözleri en koyu siyahtı, ışıktan eser yoktu. Ertesi gün işe gittim ve sahte test sonuçlarını sertifika kuruluna sundum.

Artık değil. Bu canavarın beni korkutmasına izin vermeyeceğim. Ellerimi masanın altında acıtacak kadar sıkarak nefes alıyorum. "Elimde dolandırıcılığı kanıtlayan yüzlerce belge var, senin gönderdiğin e-postalar da dahil. Seni hapse atmaya yeter."

"Tam yanımda olacaksın. Eğer beni ispiyonlamaya kalkarsan, bebeğim, çok fena batarsın. Van der Berg seni korumayacak."

"Emil'in tüm bilgilere sahip olması ve bilinçli bir karar verebilmesi anlamına geliyorsa aşağı inmeye hazırım." Sözcükler kararlı ve güçlü bir şekilde çıktı. Birkaç ay önce bunu asla yapamazdım. Bırakın Richard'a karşı çıkmayı, onunla aynı odada bulunmanın yarattığı baskıya bile dayanamazdım.

Onun için ilk çalışmaya başladığımda yıllarca beni tımar etti, sonra ruhumun o kadar derinlerine girdi ki tek seçeneğimin ortadan kaybolmak olduğunu hissettim. Kendime olan güvenimi, omurgamı, benlik duygumu yok etti.

Artık değil. Benden başka bir şey almasına izin vermeyeceğim.

Richard arkasına yaslanmış, kırpışmayan yeşil gözleriyle bana bakıyor. Kendini zarif göstermek için içtiği küçük espresso fincanı, el değmemiş bir şekilde, kenetlenmiş ellerinin önünde duruyor. Bakışlarımı tutuyor ve içimdeki her şey başka tarafa bakmamı, başımı eğmemi, boyun eğmemi haykırıyor.

Ama yapmayacağım. Yapamam.

Hayatımda gurur duymadığım pek çok şey var. Çok ama çok hata yaptım. Yıkıldım ve kullanıldım ama bunun için geri adım atmayacağım. Ne Emil için, ne çocuklar için, ne de yeni hayatımın vaatleri için.

"Emil seni bir kenara attığında buna pişman olacaksın, Kayla." Zehirli sözler, son darbe olarak da eski adım.

Sadece, acıtmıyorlar. Ben artık daha iyisini hak etmediğini düşündüğü için güçlü bir adama boyun eğen Kayla değilim. Ben Danika Jencell'im ve kendime ait bir hayat istiyorum.

"Kariyerinin en büyük anlaşmasını batırdığını bildiği halde senin yanında duracağını mı sanıyorsun? Emil seni umursamıyor. Seni sevmiyor, Kayla. Seni sadece seks için kullanıyor. Sen onun için bir oyuncaksın. Burada ne yaptığını anladığında seni bir çöp gibi dışarı atacak."

Omurgama çelik dökülüyor ve masanın diğer tarafındaki yılanı bakıyorum. Sözleri bana darbe gibi çarpıyor, canımı acıtacak kadar sert. Ama geri adım atmayacağım.

"Bu riski almaya hazırım. Beni istemese bile, en azından senin hakkındaki gerçeği bilecek."

Richard alay ediyor, sonunda espresso fincanını baş ve işaret parmakları arasında kavlıyor. Etli ellerinde komik derecede küçük görünüyor. Boynumu çevreleyen eller. Maaş çeklerimi imzalayan eller. Bana sevgi ve şefkatle dokunduğunu sandığım ama aslında hepsi bir manipölasyon olan eller. "Sen bir aptalsın, Kayla. Hep öyleydin, hep öyle olacaksın."

Sandalyemi geriye itip ayağa kalkıyorum. "Yani bunu yapıyor muyuz? Belgeleri ben mi sızdırıyorum?"

Elini sallayarak beni rahatsız edici bir böcek gibi başından savıyor. "Gerek yok. Van der Berg'le konuşacağım, sadece senin küçük kalbini paramparça edişini izlemek için bile olsa."

Arkamı dönüp uzaklaşırken o küçük kalp boğazımda düğümleniyor. Sonra acele ediyorum, vücudum elektriklenirken ayaklarım kaldırıma vuruyor. Düşüncelerim vızıldıyor, damarlarımda adrenalin boşalıyor. Yarım düzine blok ötede durup derin bir nefes alıyorum. Yaya trafiği etrafımda akıyor, içimde meydana gelen sismik değişimden habersiz.

Ben yaptım.

Ben yaptım.

Richard'a karşı koydum ve hayatta kaldım. Emil'le konuşmayı kabul etti. Ona her şeyi anlatacak ve Emil de elindeki tüm bilgilerle bir karar verebilecek.

I.

Sikişmek.

Başardım!

Emil bu işe körlemesine girmeyecek. Richard ona gerçeği söyleyecek. Anlaşma bozulursa bozulacak ama en azından Berg Motors güvende olacak. Emil güvende olacak.

Bitti artık.

Gülerek elimi ağzıma götürdüm ve etrafıma bakındım. Şaşkınlıktan yanlış yöne yürümüşüm ama önemli değil. Bonnie'nin evine gitmem, ona şehirde kaldığımı, burada bir hayat kurduğumu söylemem gerekiyor. Kollarımı ona dolamalı ve uzun zamandır bulduğum ilk arkadaş olduğu için ona teşekkür etmeliyim.

Bonnie'nin dairesine vardığımda nihayet kendimi yeniden kendim gibi hissediyorum. Bu noktaya gelmem dört yılımı ve skandal bir ilişkiyi aldı ama sonunda ayağa kalkıp savaşıacak kadar cesur oldum. Benim için değil.

-Kaçtığım anda kariyerim bitmişti ama Emil için. Onun şirketi için.

Babamın inşa ettiği bu ev onun gururu ve neşesi oldu. Emil'in istismar edilmediğinden emin olmak için elimden geleni yapacağım.

Bonnie'nin elinde beni bekleyen atıştırma ve alkol var, yüzünde de baktan bir sırıtma. Kapıyı açar açmaz bana kaşlarını çatı. "Bana bu iki hafta içinde olan her şeyi anlatsan iyi olur, yoksa arkadaşlığımız biter." Gözleri büyüdü. "Ne? Ne oldu? Ne mi oldu? Dani, aptal gibi sırıtıyorsun. Buraya koşarak gelmiş gibisin."

Kollarımı ona doladım. "Seni seviyorum Bonnie."

Kıkırdarak beni sıkıyor. "Ben de sana kızım. Bu da nereden çıktı?"

"Şu anda sadece duygusalım."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Sırıtıyor ve kapıyı kapatırken beni içeri davet ediyor. "Bana Bahamalar hakkında her şeyi anlatmaktan kaçabileceğini sanma Dani. Bütün sabah buraya gelmeni bekledim."

"Bahamalar... ilginçti. Çoğunda hastaydım. Ağrılı, yorgun ve mide bulantılıydım. Ama şimdi iyi hissediyorum."

"Ağrım var, yorgunum, midem bulanıyor." Kelimeleri parmaklarıyla işaretliyor. "Hamile olmadığına emin misin? Sakın bana Emil Van der Berg ile yatmadığını söyleme, çünkü yattığını biliyorum. Seni son gördüğümde yüzünün her yerinde bunu görebiliyordum." Bonnie gülüyor, kollarını omuzlarıma doluyor, sonra vücudumun sertleştiğini hissedince duruyor. Ellerini omuzlarımdan çekerek uzaklaşıyor. "Dani? Şaka yapıyordum."

Hamile.

Hayır. Hamile değilim. Hamile olamam. Başımı sallıyorum ve dudaklarıma bir gülümseme yerleştirmeye çalışıyorum ama Bonnie bana bakıyor, kaşlarının arasındaki boşluğa çizgiler kazınmış.

"Harikaydı! Kumsallar, güzel bir ev..." Gülümsemeye zorluyorum.

Bonnie ikna olmadı. "Hamile değilsin, değil mi?" Sessiz, sessiz kelimeler.

"Hayır."

Az önce geçmişimin öcüsüne karşı durdum. Hayatın tadını çıkarıyordum, ama şimdi yer bana doğru koşuyor. Gittikçe yaklaşıyor ve ona çarptığımda sıçrayacağım. Dişlerimi sıkarak başımı sallıyorum. Hamilelik işleri çok ama çok daha karmaşık hale getirir.

"Hayır," diye tekrarlıyorum, sanki kendimi ikna etmek istercesine.

Başını sallıyor ve bir şişe şarabın beklediği sehpa doğru yürüyor. Şişeyi alıyor, duraklıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Bundan emin misin?"

"Hamile değilim." Boğazımı temizliyorum. "Hamile olamam." "Onunla yattın," diyor.

Başımı salladım.

"Ve koruma kullandınız mı?" Bir

baş sallama daha.

"Ve regl oldun, değil mi? Yani endişelenecek bir şey yok."

Sözleri yankılanıyor, içime işliyor. Damarlarıma buz doluyor. Gözlerimi kocaman açmış, yıllardır edindiğim ilk arkadaşına bakıyorum. Bana işimi bulan kadına, ihtiyacım olduğunda onunla kalmama izin veren kadına. Başka biri olsa ağzımı kapalı tutar ve dudaklarımdan dökölmek üzere olan kelimeleri yutardım. Başkasıyla olsam, saklanırdım. Ama Bonnie ile kendimi ağzımı açmış ve lanet olası gerçeği söylerken buluyorum. "Yapamam... En son ne zaman regl olduğumu hatırlamıyorum."

Bonnie'nin yüzünde şok ifadesi belirir. Ellerini iki yanında yumruk yapıyor. "Ne kadar sürecek?"

İnleyerek başımı ellerimin arasına aldım. Adet görmeyeli kaç hafta oldu? Düşünemiyorum. Düşünceler dönüp duruyor, acımasızca. Bu doğru değil. Richard'la görüşmemin yarattığı bir panik bu. Korkumun son kalıntıları başka bir şey olarak ortaya çıkıyor. Hamile değilim. Hamile olamam.

Bahamalar'da o sözleşmeyi gördükten sonra strese girdim. Bunların hepsi stres kaynaklı. Adet dönemim gecikti çünkü Emil için endişelendim, Richard için endişelendim, ayağa kalkıp korkularıyla yüzleşmek için endişelendim. Bu bir tesadüf. Gerçek değil.

"Korunduk," diye tısladım. "Dikkatliydik."

"Doğum kontrol hapı kullanmıyor musunuz?"

"Neden hap kullanayım ki?" Başımı sallayarak homurdanıyorum. "Ondan önce yıllardır seks yapmamıştım. Ayrıca bana migren ağrısı yapıyordu."

"Siktir." Bonnie dudağını ısırır, sonra doğrulur. "Adetlerin genelde düzenli mi?"

"Clockwork." Ellerimin topuklarıyla gözlerimi ovuşturuyorum ve başımı sallıyorum. "Stres yüzünden Bonnie. Eski erkek arkadaşımın aniden hayatıma girmesiyle uğraşıyorum. O ve Emil yüzünden stresliyim. Bu yüzden geç kaldım."

"Eski erkek arkadaşın mı? Gözlerin karanlıkla dolduğunda bahsettiğin ama hakkında konuşmayı reddettiğin kişı mi?"

"Uzun hikaye."

Bir an için gözlerini kapatıyor ve tekrar açtığında gözlerinde çelik gibi bir kararlılık parlıyor. "Öğrenmenin tek bir yolu var. Burada kal. Ben hemen döneceğim."

"Nereye gidiyorsun?" Bonnie'nin ayaklarını sandaletlerin içine kaydırmasını, elini muhtemelen benim haftalık maaşımdan daha pahalı olan taba rengi bir çantanın üzerine kapatmasını izliyorum.

"Hamilelik testi yaptırmak için." Birkaç dakika bana baktı, sonra başını salladı. "Kımıldama. Geri geleceğim. Ya Dani? Ne olursa olsun, her şey yoluna girecek."

Aynen böyle, yine yalnızım. Derim o kadar kaşınıyor ki şerit şerit koparmak istiyorum. Bedenimden çıkmam gerek. Bu hayatın dışında.

Hamile kalamam. Sadece olamam. İmkânı yok. Bu mümkün değil.

Bonnie'nin kanepesine çöküyorum -tam da doğum günümde tüm bu kabus başladığında oturduğum yere- başımı ellerimin arasına alıyorum... sonra donup kalıyorum.

Harriet bana Emil'in karısının prezervatifleriyle oynadığına dair söylentiler olduğunu söyledi. Bunun sadece bir söylenti olduğunu düşünmüştüm, ama o...

Hayır.

Doğum günü zulamı karıştırmadan önce Emil'in prezervatiflerini *bir* kez kullandık. *Dikkatli* davrandık. Hamile değilim.

Ama elim karnımın üzerinde kayıyor ve ona bakıyorum, kendi bedenimde bir yabancı gibi hissediyorum.

Emil bana üç yıldır dokunduğu ilk kadın olduğumu söyledi. Kimseyle birlikte olmadıysa neden yeni prezervatifleri olsun ki? Eğer bu söylentiler doğruysa, eski ve hasarlı prezervatifleri kullanmış olabiliriz.

Hayır.

Kimse prezervatiflere delik açmaz. Emil bunu asla doğrulamadı. Bunlar sadece çalışanlar arasında yayılan dedikodulardı, can sıkıntısını gidermek için cazip dedikodular. Ben hamile değilim. İmkânı yok. Kimse prezervatiflere delik açmaz. Bu cidden dengesizlik. Evliliğinden nefret eden ve kocasını kurutmak isteyen bir kadın bile bunu yapmaz.

Ama mide bulantısı, yorgunluk, adet görememe, vücudumdaki ağrılar... Tüm bunların tek bir şeye işaret ettiğini bilmek için doktor olmama gerek yok.

Hıçkırıklarımı geri çekerek başımı dizlerimin üzerine koyuyorum ve kollarımı bacaklarıma doluyorum.

Çok fazla. Bu çok fazla.

Richard'ın korkunç sözleriyle başa çıkabilirdim. Eski adımla çağrılmakla, eskiden olduğum kişinin hatırlatılmasıyla başa çıkabilirdim. Onunla yüzleşmek, geçmiş hayatımın son kalıntılarından kurtulmak iyi hissettirdi.

Ama hamileliği kaldıramam.

Çocuk sahibi olmaya hazır değilim. Emil ve benim aramdaki bu şey... çok yeni. Çok kırılğan.

İki hafta önce, çocukları gezdirmeme izin verdiği için çok mutluydum. Bu öylesine derin bir güven gösterisiydi ki beni kalbimin tam ortasından vurdu. O an, Rich'in iş anlaşmasını öğrenmeden önce, bir geleceğim olduğunu düşünmüştüm.

Gözlerim karıncalanıyor, ellerimin topuklarını yıldızları görecektik kadar sert bir şekilde gözlerime bastırıyorum.

Kapı açılır ve Bonnie elinde bir poşetle içeri dalar. "Aldım." Hamilelik testi kutusunu bana doğru fırlatıyor ve gerçekten ne kadar berbat durumda olduğumu söyleyecek küçük aleti göğsüme vuruyor.

İşe, zamanlayıcı kur,
bekle. Ve düşün.

Kapalı klozet kapağına oturarak çenemi kapalı yumruğuma dayıyor ve nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. Çocuk istemiyorum. Bu hamilelik hayatımı alt üst edecek.

Değil mi?

Mantıklı düşünseydim böyle hissederdim, ama kalbimin içinde başka bir şey daha var. Hiçbir zaman tanımlamaya cesaret edemediğim bir tür derin arzu. Bir çocuk taşıma, anne olma arzusu. Geçtiğimiz birkaç ayı Talia ve Francis ile geçirdim, iki harika çocukla bağ kurdum. Kendime ait bir çocuğum olsa o kadar kötü mü olurdu?

Ve Emil... Bahamalar'da beni sevdiğini söyledi. Hasta olduğumda benimle ilgilendi. Çocuklarıyla arabayı sürmem için bana güvendi. Döndüğümüzde beni şımarttı ve bir dadı değil, bir eş istediğini söyledi.

Belki o da bunu isterdi. Belki de hak ettiğimden emin olmadığım bu belirsiz geleceği... Belki de gerçekten istiyordum. Her şeyi. Çocuklar, Emil, bebek ve her şey. Richard gerçekten hayatımdan çıktıysa, neden kendime ait güzel bir hayatım olmasın?

Zilim çalışıyor ve ben hamilelik testine bakıyorum. Duygu kasırgam bir anda sönüyor, içimde kalın bir buz kabuğu çatırıyor. I

hiçbir şey hissetmiyorum. Birkaç dakika sonuca bakıyorum, içimde uğuldayan bir boşluk esniyor. Mekanik bir şekilde ayağa kalkıp kapıyı açıyorum ve Bonnie'nin endişe dolu yüzünün beni beklediğini görüyorum.

"Pozitif," diye itiraf ediyorum. "Hamileyim."

Kelimeler geniş dairesinde yankılanıyor gibi.

Bonnie bir nefes verir, omuzları düşer. "Kahretsin. Sen iyi misin?"

İçimdeki ucsuz bucaksız boşluğu düşünerek oturma odasına yürüyorum ve gözlerimi evim haline gelen şehrin silüetine dikeyim. Kaçmaktan bıktım. Bugün Rich'in karşısına başım dik çıktım. Bundan da kaçmayacağım.

Gözlerimi tekrar Bonnie'ye çevirdiğimde, parmaklarıyla karıştırdığı için saçları dağılmış, gözleri nemle dolmuştu. Başımı sallayarak kollarımı ona doluyorum. "Ben iyiyim. Ben iyiyim."

Beni sıkıca kavradı, sonra geri çekti. "Benden kaçma Danika Jenckell. Seni sevdiğimi biliyorsun. Ne olursa olsun, sen benim arkadaşısın ve sana yardım etmeme izin vereceksin."

Sözleri içimde derin bir yara açtı, kendimle yüzleşmeme asla izin vermediğim bir korku. Ağladığımı fark etmeden önce tuz tadı alıyorum. "Ben de seni seviyorum Bonnie."

"Emil?" diye soruyor, kaşları havada. "Ona söyleyecek misin?" Başımı sallıyorum. "Anlatmak zorundayım."

"Sence bunu ister mi?"

"Çocuklarını seviyor." Bu bir cevap değil -gerçekten değil- ama dünyam alt üst olurken tutunabileceğim tek gerçek bu.

EMIL

TELEFONUM bir, iki kez çalıyor, sonra almaya başlıyor. şarj yuvasından almak için oturma odasına doğru ilerlerken, ekranda Tammy'nin adına bakıp kaşlarımı atıyorum. Son derece işine bağlı sekreterim bile Pazar günleri alışmıyor. Cevap vermek için başparmağımı kaydırıyorum.

"Tammy."

"Gleeson anlaşmadan çekildi," diyor nsz vermeden. "E-posta gelen kutunuzda olmalı. Bir toplantı ayarlamak için ofisine ulaşmaya çalışıyorum ama ulaşamıyorum."

Ani şokumu ve öfkemi bastırarak, dişlerimi sıkarak konuşuyorum. "Neden?"

"Avukatının e-postasında bir şey yazmıyor. Sadece şirketin yönünün değiştiğini ve şimdiye kadarki tüm anlaşmaların feshedildiğini belirtiyor, ardından hepimizin imzaladığı Gizlilik Sözleşmesine işaret ediyor."

Damarlarımda soğuk bir öfke dolaşıyor. Vazgeçiyor. Üretim tesislerimizi gezdikten, aylarca müzakere ettikten ve neredeyse bir anlaşmaya vardıktan sonra, Gleeson bu anlaşmayı başlamadan bitiriyor. Bunun beni sektörün n saflarına fırlatması gerekiyordu. Bunun benim mirasım olması gerekiyordu. "Ben hallederim." Birkaç kelime daha ettikten sonra telefonu kapattım ve saate baktım. Neredeyse akşam yemeği vakti.

Keşke Dani burada olsaydı.

Bu düşünce bir anda aklıma geliyor ve kafamı onun kollarının beni sardığı, ipeksi teninin benimkine samimi bir rahatlıkla bastırdığı düşüncelerle dolduruyor. Ellerin omuzlarımı şekillendirmesi, beni sakinleştirmek için okşaması için adam öldürürdüm.

Bir an için gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve Gleeson'ı arıyorum.

Beni şaşırtarak cevap verdi. "E-posta gönderileli altı dakika oldu," diyor telefonu açarken. "Bu beklediğimden beş dakika daha fazla."

"Ne oluyor Richard?"

"Kişisel bir şey değil,
Emil."

"Cehennem gibi değil. Şimdi çekip gidemezsin."

"Yapabilirim ve yaptım da. Herhangi bir anlamaya varmamıştık. Yollarımızı ayırabiliriz."

"Yani bu kadar mı? Açıklama yok mu? Sebep yok mu? Öylece çekip gidecek misin?"

"Bir açıklama mı istiyorsun?" Gleeson tükürüyor, öfkesi telefonda titreşiyor. "Neden kız arkadaşınla konuşmuyorsun?"

Kaşlarımı çatarak tavandan tabana pencerelerden dışarı bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. "Dani mi? Onun bununla ne ilgisi var?"

"Neden ona gerçek adını sormakla başlamıyorsun, Emil? Yalanlarının ne kadar ileri gittiğini gör. Bunu o yaptı. Bana bir ültimatı verdi ve başka seçeneğim yoktu. Bu anlaşmayı bozmak istedi. Muhtemelen senin hayatına sinsice girmiştir. Bu onun çalışma şekli, Emil. Sonra da hayatına bir el bombası atıp çekip gidiyor."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bugün beni görmeye geldi. Yarınki toplantımız için şehirdeyim. Yarın o sözleşmeyi imzalamaya hazırdım ama o benimle görüşmek istedi."

Dani... Richard'la tanışmak mı istedi? Onunla konuşuyor muydu? Kıskançlık zehirli dallarını kalbimin etrafına sarıyor. Bana söylemediği başka ne var? Oyun odasında yerde sessizce oynayan çocuklarıma bakarken ağzım kuruyor.

Bu konuda bana yalan söyledi. Çocuklarıma yaklaşmasına izin verdim ve o bana yalan söyledi. Onları arabamla gezdirmesine izin verdim ve *o bana yalan söyledi*. "Söyle bana." Bu bir emirdir ve bunu yapmaya hakkım olmaması umurumda değil.

Richard Gleeson'a sipariş ver. Sorularına cevap verecek. Hepsine. "Danika Jenckell ile adı henüz Kayla Nollen iken tanıştım. O zamanlar

Tatlı ve masum ve beni haftalar içinde baştan çıkardı," diyor Richard ve her kelimesinde kalbime korku salıyor. Danika'nın beni baştan çıkarması için haftalara bile ihtiyacı yoktu. Dakikalara ihtiyacı vardı. Saniyelere. Richard uzun bir nefes veriyor. "Hayatımdan hiçbir iz bırakmadan kayboldu, sonra dün yeniden ortaya çıktı. Bana şantaj yaptı. Üzgünüm Emil, başka seçeneğim yoktu. Bu anlaşmayı yapamam."

Kaşlarımı çatarak oyun odasındaki kanepenin arkasında bir ileri bir geri yürüyorum. Çocuklara baktığımda, içimde kopan fırtınadan habersiz olduklarını görmek beni rahatlatıyor. Tüm bu olanlar hakkında anlamadığım tek bir şey var. "Neden? Bu anlaşılmayı bozarak ne kazanacak?"

Richard alay ediyor, sonra da korkularımın temeline inen sözler söylüyor. "O bir dolandırıcı, Emil. Son zamanlarda ona ne söz verdin? Muhtemelen kazanacağı çok şey var. Onu hafife alma."

Son zamanlarda ona ne söz verdin?

Son zamanlarda ona ne söz verdin?

Son zamanlarda ona ne söz verdin?

Sadece kalbime, hayatıma, dünyama.

Kalp atışlarım gümbür gümbür atıyor. Başka bir şey söylemeden telefonu kapatıyorum ve Dani'nin telefonunu çeviriyorum. Doğrudan sesli mesaja yönlendiriyor. Öfkem içimde ısıltılı bir genişlik oluşturuyor ve her şeyi buz gibi bir soğukla örtüyor. Yüzeyin altında kıvranan öfkeden, birazdan patlayacak olan gazaptan başka bir şey düşünemiyorum.

Bunu Dani yaptı.

Her şeyden sonra, Dani bana ihanet etti.

Bunu nasıl yaptı? Gleeson'ın ona olan ilgisinin normal olmadığını ondan ilk bahsettiği andan beri biliyordum. Bir şeyler döndüğünü biliyordum. Başından beri benimle oynuyor muydu? Yaz Balosu'ndan beri? Masum kirpik hareketleri, dalan elbisesi... Hepsi rol müydü?

"Baba?" Talia kaşlarını çatarak yerdeki yerinden kalkıyor. "Sorun nedir?"

"Yok bir şey. Oynamaya devam et." "Bana kızgın mısın?"

Omuzlarım çöktü. "Hayır, prenses. Şimdi gidip bazı yetişkin işlerini halletmem gerekiyor. Gelip sana bakması için büyükanneniy arayacağım."

"Dani nerede?"

Adını duymak bile öfkemin kristalleşmesine neden oluyor. Kendimi çenemi açmaya zorlayarak ellerimi yumruk haline getiriyorum. "Şimdi onu görmeye gidiyorum. Hiçbir şey için endişelenme." Kızıma doğru yürüyüp buklelerine bir öpücük kondurduğumda aramızdaki mesafe azalıyor.

"Dani'yi görmek istiyorum." Boynuma yapıştı. Kalbim güm güm atıyor, içimde öfke kabarıyor. Dani bunu yaptı - sırf onları incitmek için çocuklarıma yaklaştı. Talia'nın kalbi kırılacak ve bu Dani'nin suçu olacak.

"Seni seviyorum, Talia."

"Dani'ye kızgın mısın?"

"Hayır, prenses. Her şey yolunda."

Talia ellerini yanaklarıma koyuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Eski sen gibi görünüyorsun. Dani'den önceki haline." Yanağımdan öpüyor. "Üzülme baba. Gülümsemeni seviyorum."

Boğazım cevap vermek için çok kalın, bu yüzden Talia'yı odasına götürüp bırakıyorum. Bir dakika sonra telefonum kulağımdaydı, annem bir saat içinde burada olmayı kabul etmişti.

Saniyeler geçiyor. Bir saat sonsuzluk gibi, bu süre içinde son birkaç ayın her anını gözden geçiriyorum. Dani ile yaşadığım her etkileşim, bizi yakınlaştıran her an.

Yaz Balosu'nda gümüşten bir hayal gibi ortaya çıktı ve ben de ona bağlandım. Sonra evimde ortaya çıktı, tüm o pişirme eylemi açıkça onu masum ve çekici göstermek için tasarlanmıştı. Çocuklarımın güvenini ve sevgisini kazanmak için onları manipüle etti. Daha ileri gitmekten korkuyormuş gibi davranarak beni yavaşça baştan çıkarması.

Tıpkı Callie gibi. Bunu titizlikle planladı, benimle bir uzman gibi oynadı. Ve ben de buna kandım.

Buna kandım.

Annem tam da öfkem kaynama noktasına ulaşmışken geliyor. Çelik grisi gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, ince siyah kaşları soru sorar gibi kalkıyor. "Bilmek istiyor muyum?"

"İş," diye homurdandım.

"Kesinlikle iş gibi görünmüyor." "Bu da ne demek oluyor anne?"

"Demek ki iş konusunda hiç bu kadar duygusallaşmıyorsun, Emil. Dadı yüzünden, değil mi?"

"Ben hallederim." Yanından geçmek için hamle yapıyorum ama annemin eli kolumu kavıyor.

"Sen mutluydun, Emil. O seni mutlu etti."

"Yalan söyledi." İçimde kaynayan bitmek bilmez öfkenin sadece bir parçasına ihanet eden kelimeler.

Bir iç çekiş. Başını salladı. "Ona fazla yüklenme."

"Bu da nereden çıktı şimdi?" Kapıya ulaştığımda dönüp duruyorum. "Birdenbire ondan hoşlanmaya mı başladın?"

"Onu her zaman sevmişimdir. Omurgasında çelik var. Onunla ilk tanıştığımda, benden geri adım atmayı reddettiğinde bunu gördüm. Onlara en korkutucu yüzümü gösterdiğimde pek çok insan elimi sıkmaya çalışmaz." Kaşları çatıldı. Benim

Annemin gözleri benimkilere dikildi, ifadesindeki soğuk tabaka hafifçe çözüldü. "Babanla güzel bir şey yaşadım, Emil. Belki o da sana aynısını verebilir diye düşündüm."

"Evet, ama yapamaz."

Kapı arkamdan çarpıyor, kemiklerimde yankılanıyor.

TELEFONU KAPALI. Yine de arkadaşının evine giderken yüzlerce kez deniyorum, sesli mesajının her biplemesinde öfkem daha da artıyor. İçeri alınmayı beklerken sesimi sabit tutmayı başarıyorum, Bonnie'nin dairesine doğru ilerlerken yumruklarım sıkılıp açılıyor.

Buraya son geldiğimde, benimle çalışması için ona yalvarıyordum. Ben lanet bir aptalım.

Başından sonuna kadar benimle oynadı ve bunu kabul edecek kadar kibirli değilim. Bilmek istediğim şey *neden olduğu*. Neden bu iş anlaşmasını mahvetti? Neden arkamdan iş çevirdi? Neden *ismi* hakkında yalan söylesin? Gleeson bu konuda doğruyu mu söylüyordu? Ondan para mı kopardı? Şantajdan kastı bu muydu? Ne *haller* dönüyor burada?

Yumruğumla kapıya vurarak açılmasını bekliyorum. Dani açık kapı aralığında belirdiğinde, kalbimde binlerce çatlak oluşuyor.

O kadar muhteşem ki. Ona *inandım*.

"Emil," diyor, kaşlarını çatarak kenara çekilirken. "İçeri gel."

Adımlarım geniş dairede yankılanıyor. Etrafıma bakınca buranın nasıl bir yer olduğunu fark ediyorum. Kuzenimin burada yaşadığı zamandan çok daha lüks. Her yer yenilenmiş ve baştan aşağı dizayn edilmiş.

Dani beş parasız değil. O lanet bir yalancı.

Onunla yüzleşmek için dönüyorum, kendimi tam boyuma çekiyorum. "Neden?" Kaşları çatıldı. "Neden ne?"

"Richard Gleeson az önce çekildi. Senden bir açıklama istememi söyledi, ben de öyle yapıyorum. Bana neden çekildiğini söyle ve bunu yaparken neden bana gerçek adını söylemiyorsun?"

Gözleri irileşen Dani'nin yüz hatlarında dehşete benzer bir şey belirir. "O... *Kahretsin*." Başını yana çevirip burnunu sıkıyor. "İstediğim bu değildi. O *piç kurusu*."

"Richard Gleeson'ı nereden tanıyorsun Dani? Yoksa Kayla mı demeliydin?" Sesimin kesecek kadar keskin olduğunu biliyorum. Öyle olmasını istiyorum. Bir süredir

Beni sevmesi gereken bir kadın tarafından ihanete uğradım. Zehirli bir evlilik yaşadım. Bu ilişkiyi sorguladığım gibi o ilişkinin her parçasını da sorguladım.

Dani derin bir nefes alıyor ve kolunu kanepeye doğru uzatıyor. "Oturur musun?" Diğer eli karnının üzerinde kayıyor ve neredeyse gözlerimi deviriyorum. Acaba şimdi de midesi bulanmış gibi mi davranacak? Buna kanmayacağım. Sadece benimle yatağa düşmek isteyen, uyuşuk gözlü bebek rolüne kanmayacağım.

Ama o "genelde böyle şeyler yapmaz." Doğru.

Kaskatı kesilmiş bedenimle bir koltuğa doğru ilerliyorum ve ellerimi kolların üzerine koyup dizlerimi iki yana açarak arkama yaslanıyorum. "Açıkla."

Dani kanepenin benden en uzak ucunda oturuyor. Ellerini sıkıyor, yanaklarında kırmızı lekeler beliriyor. "Richard Gleeson sana bahsettiğim patrondur. Eski erkek arkadaşım. Beni tehdit eden, dolandırıcılık yapan ve beni günah keçisi olarak kullanmaya çalışan kişi."

Kulaklarımda bir çınlama, öfkemdeki sert kabuğu kırıyor. O... Kahretsin. Bana bundan bahsetmişti... Ya Richard yalan söylüyorsa? Kime inanmam gerekiyor? Öfkemdeki çatlakları hızla yamalayarak, elimden geldiğince sıkı tutunuyorum. Öfkeliyim. Öfkeliyim.

Bu Dani'nin hatası. Bana ihanet etti.

Derin bir nefes alıyor, gözleri uzaklara dalıyor. Bir eli diğerini sıkarken yutkunurken boğazının sıkışmasını izliyorum. "Bahamalar'daki ofisinizdeki sözleşmede onun adını gördüm." Dani gözlerini kapatıyor. "Sana hemen o anda söylemem gerektiğini biliyorum ama panikledim. Tek yapmak istediğim kaçmaktı."

"Bunun yerine şirketimin çehresini değiştirebilecek tek iş anlaşmasını mahvettiniz."

"O kötü biri, Emil." Gözleri sonunda benimkileri buldu. "O kadar çok dolandırıcılık yaptı ki gözlerin yaşarır. Bütün belgeler elimde. Onları sana göstereceğim. Motoru söylediği kadar iyi değil. Şirketinizi batırabilirdi. Sana karşı dürüst olmasını istedim. Teknolojiyle ilgili sorunları gerçekten çözmüş olsaydı, sorun olmazdı. Ama bunun yerine geri çekildi. Senden bir şey saklıyor, Emil. Şirketini üzerine inşa ettiği yalanları koruyor."

Bu mantıklı. Ama ona nasıl inanabilirim ki? Dani'ye bakıyorum ve Callie'yi görüyorum. Hayatıma girmiş bir kadın görüyorum.

ve *umursamamı sağladı*. Beni tamamen paramparça edebilecek bir kadın görüyorum, geri çekilmem gerekiyor. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

Geri çekiliyor.

"Yaz Balosu'na yanlışlıkla getirildiğine inanmamı bekliyorsun. Tesadüfen benim dadım olduğuna. Planladığın tüm bu baştan çıkarmanın sadece kader olduğuna mı?"

Acı yüz hatlarına sıçradı. "*Planladığım* bu baştan çıkarma mı? Ne diyorsun Emil?"

"Senin *adın* ne lan?"

"Dani Jenckell." Omurgası dikleşiyor.

"Gerçek adın."

Bir yudum. Çenesi kalkarken omuzları geriye kayıyor, çenesi boyunca bir kas tüyleniyor. Aklımın bir köşesinde, bunun annemin gördüğü çelik olduğunu fark ediyorum. Savaşan ateş. Ama Dani dilini dudaklarına götürüp cevap veriyor. "Doğum adım Kayla Nollen'di. Üç buçuk yıl önce Rich'in şirketinden ayrıldıktan sonra değiştirdim. Yasal ismim -kendimi tanımladığım tek isim- Danika Jenckell." Demir gibi bir iradeyle söylenmiş sessiz sözler.

Kulaklarımda bir türlü geçmeyen bir çınlama var. Düşüncelerim anlamsızlaşıyor. Gözlerimi ondan ayırıyorum, kalbimde bir yırtık daha oluşuyor.

Adını bile bilmiyordum. Ona nasıl güvenebilirim ki?

"Richard Gleeson hakkındaki hikâyene inanmamı mı bekliyorsun?" Dedim, sesim düz.

"Evet."

"Neden yapayım ki?"

"Çünkü gerçek bu."

Homurdanıyorum. "Tam da bu anlaşma gerçekleşmek üzereyken hayatıma girdin. Beni baştan çıkardın. Önceliklerimi çarpıttın ve sonra kariyerimin en büyük iş anlaşmasının patlamasına neden oldun. *Çocuklarıma* yaklaştın. Ve şimdi bana bir iyilik yaptığını söylüyorsun. Sana teşekkür etmem mi gerekiyor?" Gözlerim onunkilerle buluşuyor, ateşe ateşle karşılık veriyorum.

Oturduğu yerde donup kalmış, benden çok uzakta. Ama gördüğüm her şey öfkeyle kıpkırmızı olmuşken ona nasıl ulaşabilirim? Kafamdaki tek kelime *ihanet, ihanet, ihanet* iken.

Tıpkı Callie'nin yaptığı gibi sinsice hayatıma girdi. Etrafımda dolanmaya, kendine ihtiyaç duyulmasını sağlamaya çalıştı. Gleeson anlaşmasıyla ilgili tüm bu güç oyunu, sadece kendi akıl sağlığımı sorgulamamı sağlamanın bir yolu. O

bana bir iyilik yapmadı. Zihnimi zehirledi ve çocuklarıma yaklaştı. *Çocuklarımı kullandı.*

Gözlerimin kenarındaki bir hareket kelimelerin ağzımdan dökülmesini engelliyor. Kuzenim taşındıktan sonra burayı satın alan kadın - Bonnie - sağındaki kapı aralığından beliriyor. Gözleri sert, sesi koruyucu bir öfkeyle çınlıyor. "Gitme vaktin geldi."

"Evet, sanırım öyle." Kendimi ayağa kaldırıyorum, gözlerim Dani'de. "Kovuldun. Çocuklarıma yaklaşırsan seni tutuklatırım," diyorum ve arkama bakmadan kapıya yöneliyorum.

DANI

Bonnie elini omzuma koyduğunda irkiliyorum ama elini çekmiyor. "Ona bebekten bahsetmedin."

"Doğru zaman gibi gelmedi." Sesim düz, ama gözlerimi Bonnie'ninkilere dikmeyi başarıyorum. Ondan belli belirsiz, acı bir kahkaha kaçıyor, sonra bana doğru yayılıyor.

Başımı sallıyorum ve kapıya bakmak için dönüyorum.

"Benden nefret ediyor." "Senden nefret etmiyor."

"Onu bu ilişkiye benim yönlendirdiğimi, sonra da sırtından bıçakladığımı düşünüyor. Richard'ın teknoloji konusunda yalan söylediğine inanmıyor. Emil'le konuşmadan önce Richard'la yüzleştiğim için aptallık ettim."

Aslında tam bir aptaldım. Richard'ın istediğimi yapacağını düşünecek kadar saf ve *aptaldım*. Suçlarını ifşa etmeyi kabul ettiğini sanıyordum. Basit bir konuşmayla her şeyi itiraf edeceğini düşünmüştüm... sırf bu yüzden? Birdenbire, kendini korumak için dönüp bana zarar vermeye çalışmayacak mıydı?

Aklımı kaybetmiş olmalıyım. Gerçekten sahip olduğum tüm akıllı beyin hücrelerimi kaybettim. Ben çok. Lanet. Salağım.

Bonnie boğazını temizledi ve yanıma oturdu. "Anlat bana Dani. Sana ne olduğunu bana hiç anlatmadın. Bilmek istiyorum. Bana her şeyi anlat."

Belki yorgunluktan ya da tamamen duygusal çöküşten. Belki de Emil'in duvarlarımı birer birer yıkması ve artık karşı koyamayacak kadar güçsüz olmamdır. Belki de Bonnie'nin büyükannemden beri bana nezaket gösteren ilk kişi olması, ama ben gösteriyorum.

En baştan başlayıp ona eski işimle, Richard'la -ilgisi, şefkati, manipölasyonu- ve tüm bunlardan kaçtığım yıllarla ilgili her şeyi anlattım. Ona Emil'le olan ilişkimi ve bu ilişkinin nasıl derin ve sonsuz bir şeye dönüştüğünü anlatıyorum ki bundan asla kurtulamayacağımdan eminim.

Ona bu sabah Richard'la buluştuğumu ve ona ültimatom verdiğimi söyledim. Ya o Emil'e itiraf edecekti ya da ben belgeleri sızdıracaktım. Tam bir *aptalmışım*. Emil'i bana karşı kışkırtacağını düşünmemiştim. Richard beni alt etti çünkü Richard'ın yalan söylemeyi sevdiğini unutacak kadar saftım. Kafamda tek seçenek Emil'e gerçeği söylemek ya da sonuçlarına katlanmaktı. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Richard'ın saldırıya geçebileceğini nasıl *düşünemedim*? Tek yapması gereken Emil'in kulağına zehir vermektir ve tüm bu ilişki yerle bir olacaktı.

Konuşmam bittiğinde kendimi boş hissediyorum. Daha hafif değil, ama en azından acı, incinme ve geçmişin ağırlığıyla dolu değilim. Sadece... boş.

"Ben bir korkaktım," diyorum. "Bütün o yıllar boyunca korkaktım. Bu yüzden bu karmaşanın içindeyim."

"Kendini koruyordun. *Hayatta* kaldın."

Başımı sallıyorum ama Bonnie çenemi tutuyor. "Kadınlar için taciz içeren ilişkilerden ayrılmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Sen de bir tanesinin içindeydin Dani ve ayrılma cesaretini gösterdin. Sadece bu da değil, tüm hayatını geride bırakmak zorunda kaldın. İşini, destek sistemini. Her şeyini. Bunun ne kadar büyük bir güç gerektirdiğini küçümseme. Burada oturup, çoğu insanın yıkılmasına neden olacak bir durumdan kurtulmuşken kendine korkak ve aptal deme. Sen tanıdığım en güçlü, en cesur insansın. Seni terörize eden adama karşı koydun ve bu onun son vuruşuydu. Ama bunu da *atlatacaksın*."

Onu dinliyorum ama kelimeler sert bir kabuğa çarpmış gibi üzerimden sekiyor. Kanepeye yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. "Önce Emil'e gitmeliydim. Sözleşmeyi görür görmez ona eski sevgilimin Richard olduğunu söylemeli, tüm belgeleri göstermeliydim. Düşündüm ki..." Gözlerimi kapatıyorum. "Richard temize çıkarsa Emil'in anlaşma konusunda kendi kararlarını verebileceğini düşündüm. Böylesinin daha iyi olacağını düşündüm. Belki... belki Richard'ın değişmiş olma ihtimali vardır diye düşündüm. Richard'ın Emil'i bana karşı kışkırtacağını düşünmedim."

"Emil seni tüm o korkunç şeylerle suçlamadan dinlemeliydi. Öfkesini bir kenara bırakmalı ve öfke nöbeti geçirmek yerine bu olaya yetişkin bir adam gibi yaklaşmalıydı."

İç çekerek parmaklarımı karnımın üzerinde gezdiriyorum.
Bonnie'nin gözleri hareketi takip ediyor. "Ona bebekten bahsedecek misin?"

Omuz silkiyorum. "Eninde sonunda. Muhtemelen." Başını sallıyor.

"Bunu bilerek yaptığımı da düşünecek, biliyorsun." Kararan gökyüzüne bakıyorum, gecenin ağırlığı fiziksel bir ağırlık gibi üzerime çöküyor. "Onun karısı gibi olduğumu, onu baştan çıkardığımı ve onu tuzağa düşürmek için hamile kaldığımı düşünecek."

"O zaman o bir aptal ve seni ya da bebeğini asla hak etmedi."
Gözümden bir damla yaş süzülüyor. Fırçalamaya zahmet etmiyorum.

Bonnie yanımdaki kanepeye yaslanıyor ve bir süre sessizce oturuyoruz. Ne kadar sürdü bilmiyorum. Şehrin parıltılı ışıklarının önümüzde bir goblen gibi yayılmasına yetecek kadar uzun.

"Gitmem gerek," diyorum, sessizlikte sesim titriyor.

"Senin kalman gerek."

"Burada bana göre bir şey yok."

"Ben buradayım." Bonnie omzumu dürttü. "Senin için bir şey ifade etmiyor muyum?"

Başımı ona yaslıyorum, yanağımdan bir damla yaş daha süzülüyor. "Şehirde kalamam. Bu beni öldürür."

"Ailemin Vermont'ta bir malikanesi var. Orada istediğin kadar kalabilirsin."

"Yapamam-"

"Bu sadaka değil Dani. Kimsenin yaşamadığı, ağaçlarla, doğayla ve tam bir huzurla çevrili bir ev. Birkaç mil ötede anneme bakan kadın doğum uzmanının olduğu bir kasaba var. Muhtemelen zilyon yaşındadır ama iyidir. Sana bir randevu ayarlayacağım. Oraya gideceksin, rahatlayacaksın ve sonraki adımlarını düşünmek için biraz zamanın olacak. Kaçmak istediğin için hayır demeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve onları ne kadar fırçalarsam fırçalayayım yetişemiyorum. "Kaçmaktan bıktım Bonnie. Burada bir hayatım olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Kendini toparlayana kadar Vermont'ta kalacaksın ve sonra ya orada daha uzun süre kalırsın ya da iş bulmak için buraya geri dönersin. Eminim Linda seni tekrar kreşe almaktan mutluluk duyacaktır ve bebeğin için de bir yer açacaktır. Senin bir destek sistemin var, bebeğim. Büyük bir tane. Her şey

işe yarayacaktır." Kolları beni sardığında güçlü ve sıcak, ama zayıf yanım Emil'in vücudunun sağlamlığını özleyor. Kendi kişisel yastığım olan çelik gibi sert kaslar rahat ve güvenliydi ve *benimdi*.

Gözlerimi silerek başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz. Oraya yerleşmenize yardımcı olmak için haftanın geri kalanında hasta olduğumu söyleyip işe gelmeyeceğim."

"Sadece kaçmadığımdan emin olmak için bana göz kulak olmak istiyorsun." Sırtışında beyaz bir diş izi var. "Belki."

Bonnie bana bir kez daha sıkıca sarılıp binlerce yatıştırıcı kelime fısıldarken içimden ıslak bir kahkaha yükseliyor.

Hiçbiri omuzlarımdaki ezici ağırlığı hafifletmiyor. Hiçbiri Emil'i bana geri getirmiyor. Hiçbiri onsuz geleceği daha az ıssız kılmıyor.

Ertesi gün Vermont'a varıyoruz, havaalanından taksiye binerek kırsalın derinliklerindeki tepelik, ormanlık bir alana gidiyoruz.

Bonnie, "Burası sonbaharda muhteşem olur," diyor. "Bayılacaksınız. Ağaçlar birkaç hafta içinde değişmeye başlayacak ve tepeler inanılmaz görünecek. Yeşil, turuncu, sarı ve kırmızıdan oluşan inişli çıkışlı bir goblen. İnanılmaz bir şey."

Başımı salladım. "Hava temiz kokuyor." Kalbim acı olsa bile.

Emil benimle iletişime geçmedi. Elimdeki tüm dosyaları ona gönderdim. Bunu hiç tereddüt etmeden, sorgulamadan yaptım. Hayatımın en büyük sırrını, en büyük utancını, tek başıma kaldığım onca yıl boyunca kendimi güvende hissetmemi sağlayan tek şeyi, hiç sorgulamadan ona verdim. Bir yanıt bekliyordum, umuyordum. En azından belgeleri aldığını ve incelemeyi düşündüğünü kabul etmesini. Belki de o lanet belgeleri ona göndermemin ne kadar güven gerektirdiğini anladığını göstermek için başını sallayacaktı.

O sahte testlerin her yerinde *benim* adım var. Birkaç önemli e-posta dışında, suçu üstlenmesi için tuzağa düşürülen bendim. Ama o dosyaları hiç tereddüt etmeden Emil'e gönderdim, çünkü ona ihanet etmediğimi bilmesini, anlamasını istiyordum. Ona yalan söylemedim. Ona *yardım* etmeye çalışıyordum. Yüzüme patlamadan önce açıklama şansım olur diye düşündüm.

Aldığım tek cevap tam bir radyo sessizliği.

Bonnie'nin güzel tatil evine vardığımızda, tek yapmak istediğim bir topun içine kıvrılıp dünyayı unutmak olsa da dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum. Beş yatak odalı, beş banyolu malikânenin dışı beyaza boyanmış, kırmızı çatısı ve kırmızı panjurları var. Uzun ağaçlar araba yolunu gölgeliyor ve yemyeşil çimler her tarafa yayılıyor. Evin ön tarafında bir sundurma ve kapının yanında eski bir sallanan sandalye vardır. Bonnie hava koşullarına dayanıklı bir sandığı açıyor ve sandalye için birkaç açık hava minderi çıkarıyor, onları şefkatli hareketlerle okşuyor.

"İşte," diyor gülümseyerek. "Bütün evdeki en iyi yer."

İçerisi ev gibi ve davetkâr. Manhattan'daki modern dairesine hiç benzemeyen bu yer, nesiller boyunca toplanan ıvır zıvırlarla, antika mobilyalarla, eskitilmiş halılarla dolu. Bonnie burayı açarken gülümsüyor ve kendi kendine mırıldanıyor, belli ki burada evinde gibi. Üst katta beni yıpranmış ama temiz bir halı, aile fotoğraflarıyla dolu duvarlar ve beş büyük, konforlu yatak odası karşılıyor. Yatak odamın kapısını kapatıp, hafif küflü odanın penceresini açmak için alanı geçerken, sinekliğe yaslanıp dışarıdaki ormana bakıyorum.

Belki ben de burada kendimi evimde hissedeceğim. Belki de bu tür bir yer -yapısına sevgininilmekilmek işlendiği bir ev- iyileşmemin başlangıcı olur.

Geçmiş geride bıraktım ve şimdi bir şekilde kendimi yeniden inşa etmem gerekiyor. Ve bunu önümüzdeki altı ya da yedi ay içinde yapmalıyım ki bu bebeğe hazır olayım.

Yüzümün yanındaki böcek perdesine bir kelebek konuyor. Uçuşunu izliyorum, sonra hareketsiz, sanki o da buraya yerleşmiş gibi.

Uzun bir nefes alarak kapitone yatak örtüsüne, aile fotoğraflarına, çizik mobilyalara bakıyorum. Evet, burada kalacağım. Emil'in göğsümde bıraktığı çiğ, sızlayan yarayı iyileştiremesem bile, en azından geçmişimi iyileştirmeye başlayabilirim. Büyükanнемin vefatıyla, asla yatıştıramadığım kederimle başlayacağım ve oradan ilerleyeceğim. Bonnie'den bu hediye alacağım ve umarım bebek doğduğunda, çarpık, kırık kalbim zehirli pençelerle parçalanmış gibi hissetmeyeceğim.

Bonnie üç gün boyunca benimle kalıyor, bana etrafı gezdiriyor, doktorun ofisinde çalışanlarla tanıştırıyor, bana yiyecek ve ihtiyacım olan her şeyi ayarlıyor. İtiraz etmeye, bunun çok fazla olduğunu söylemeye çalışıyorum ama o sadece elini kaldırıyor ve beni şımartmaya devam ediyor.

Kalbimin kırık, karanlık kısmı onun şefkatinin etrafında kıvrılıyor ve ona tutunuyor. Emil olmadan kendimi soğuk ve boş hissediyorum. Bonnie'nin ilgisi karanlığımın en kötüsünü engelliyor, ama o gittiğinde beni yutacağını biliyorum.

Ve öyle.

Taksi onu götürür götürmez, arka lambaların kayboluşunu izliyorum ve verandadaki sallanan sandalyeye çöküyorum, sonunda gözyaşlarımı serbest bırakıyorum. Yorgunluktan bitap düştüğümde ve gözlerim dolduğunda içeri girip kendime biraz yemek hazırlıyorum, sonra da yatma vakti gelene kadar kanepeye kıvrılıyorum.

Vermont'a vardıktan bir hafta sonra Emil'den hâlâ haber alamadım. İçimdeki karanlık derin ve sonsuz bir şekilde esniyor. Sabahları kendimi yataktan kazıyarak çıkarıyorum ve sadece vücudumu biraz hareket ettirmek için bile olsa, arazinin içinden geçen çok sayıda çapraz doğa parkurunda yürümeye zorluyorum. Geniş özel kütüphaneden kitaplar alıyorum, aşk hakkında okumak kalbimi ağrıtıyor olsa da romantizm bölümüne doğru sürükleniyorum. Yemek yiyorum, temizlik yapıyorum, okuyorum, yürüyorum ve genellikle New York'taki hayatımı unutmaya çalışıyorum.

Gündüz saatlerinde kendim için belirlediğim bin bir görevle meşgul olarak başarılı oluyorum. Ancak güneş battığında, ardında ısıracı bir soğuk bırakarak, içimdeki karanlık kapımı çalıyor.

Layla bana sık sık mesaj atıyor ve onu birkaç günlüğüne buraya davet ediyorum ama gelemiyor. New York'ta sorumlulukları var, bana söylemediğinden emin olduğum şeyler. Bonnie bir ay ya da daha fazla Vermont'a gelemeyecek, yani yalnızım.

Güneşli bir günde ormanda yürürken, rüzgâr ağaçların arasında hışırdarken tepemde cıvıldaayan kuşları dinliyorum, aniden bastıran kara duygular beni duraklatıp bir ağaç gövdesine yaslanmama neden oluyor. Nefeslerim sığ, duygularım beni sürüklemekle tehdit ediyor. *Acıtıyor*. Her şey çok acıtıyor.

Eskiden yalnız olmayı hiç umursamazdım. Yoldayken, geçmişimden kaçarken, yalnızlık hayatın bir gerçeği idi. Kendimi bundan hoşlandığıma, bunu arzuladığıma, buna ihtiyacım olduğuna ikna ettim. Kendimi tüm yakınlıklardan kopardım ve kendime bunun en iyisi olduğunu söyledim. Acı çekiyordum, öfkeliydim, herkesi kendimden uzaklaştırıyordum.

Ama Emil bana hayatın ne kadar güzel olabileceğini tattırdı ve şimdi eski halime geri dönemiyorum. Richard'ın beni bulacağı korkusu olmadan hiçbir şeyim olmadığını fark ettim.

Yalnızım. Gerçekten yalnız. Ama...

Bir elimle ağacın sert kabuğunu kavrarırken, diğer elimi karnımın üzerinde kaydırıyorum. Yalnız değilim, artık değilim.

Kendimi toparlayarak titreyen bir nefes alıyorum ve duygu dalgalarının üzerime çökmesine izin veriyorum. Richard'la yüzleşerek doğru şeyi yaptım. Emil'le konuşmalıydım ama doğru olanı yaptım. Benden nefret etse bile onun arkadaşlığı güvenlidir.

Asla pişman olmayacağım.

Ve bu bebekten de pişman olmayacağım. Temiz orman havasından derin bir nefes alarak omuzlarımı dikleştiriyorum ve yürümeye devam ediyorum. Birbiri ardına, dolambaçlı toprak yollardan ve ağaçların arasından geçerek, ormanın seslerinin, kokularının ve manzaralarının ağrıyan ruhumu yatıştırmasına izin veriyorum.

Tek başıma olabilirim ama yalnız değilim. Bebek, Bonnie, Layla. Burada geçici, sıkı köklerim var. Onlardan kaçmama gerek yok. Hatalar yapmış olabilirim ama zayıf değilim. Yıkılmayacağım.

Eve döndüğümde, teknolojiden uzak bir şekilde ormanda yürümeyi tercih ederek arkamda bıraktığım cep telefonumda beni bekleyen bir e-posta vardı. Bildirimde Emil'in adını okuduğumda dizlerimin bağı çözülüyor, mesaja tıklarken ellerim titriyor. Acı verecek kadar kısa. *Bu belgeleri inceledim, diyor. Seni arayabilir miyim?*

Gönderdiğim dosyaları aldığını kabul etmesi iki hafta sürdü. Aslında on beş gün. Saydığımndan değil. Mesajını bir düzine kez okudum, sonra telefonumu bir kenara bıraktım, nefesimi verirken duvara yaslandım.

Beni aramak istiyor.

Evet de, içimdeki yalnızlık çığlık atıyor. Şimdi ara onu! Seni affetmesi için yalvar.

Ama duraksıyorum, açık ön kapıdan dışarı bakmak için başımı çeviriyorum. Dışarıda yürürken ayakkabılarım ahşap zeminde yankılanıyor ve tam da Bonnie'nin tahmin ettiği gibi kısa sürede evdeki en sevdiğim yer haline gelen sallanan sandalyeye gömülüyorum.

Rüzgâr çimenleri hışırdatıyor, bir yaprak çırpınarak çimenlerin arasında dinleniyor. Kuşlar birbirlerine seslenip cevap veriyor ve ben derin bir nefes almak için burnumu yukarı kaldırıyorum. Dünya devam ediyor, içimdeki boşluktan habersiz.

Emil, ona en büyük sırrımı gönderdikten sonra iki hafta boyunca beni görmezden geldi. Kendimi ona tamamen açtım, bir yığın belgeyi ona verdim.

kariyerim için her zaman ölümcül bir darbe olmuştur.

Ve on beş gün bekledi.

Bu on beş uzun gün içinde, acım elmas sertliğinde bir şeye dönüştü. En derinlerimde kök salmış, yıllarca çektiğim acılardan doğan bir öfke. Affetmek, anlamak bu kadar kolay olabilecekken bana sırtını döndü. Benden uzaklaştı.

Hayatımda gerçekten böyle bir adam mı istiyorum? Çocuğumu yetiştirmesini istediğim adam tipi?

Daha kaç kez tek başıma kalmak zorunda kalacağım? Bana yine kızarsa, çekip gidecek mi? Acısını son nefesine kadar taşıyacak, ölen karısının hataları için beni cezalandıracak mı?

Bonnie'nin dairesinde benimle konuştuğu gibi konuşulmayı hak etmiyorum. Bir öfke paltosuna sarınmış halde içeri girdi ve suçlamalarını bıçak gibi üzerime savurdu.

Richard bana bunu yapardı, kelimelerini silah gibi kullanırdı. Geri adım atmayacağımı açıkça belirttiğimde bunu kafede yaptı ve birlikte olduğumuz tüm yıllar boyunca bunu yaptı. Bunu Emil'den ya da beni önemsediyini söyleyen başka bir adamdan kabul etmeyeceğim.

Richard'la yüzleşmeden önceki gece Emil bana hayatının bir parçası olmamı istediğini söyledi. İlişkimizin gerçek olmasını istediğini söyledi. Ama bana konuşmama izin verecek kadar bile saygı duymazken ne kadar gerçek olabilirdi ki? Mükemmel bir ev kadını gibi hayatına girmemi, onun parasıyla onun evinde çocuklarına bakmamı istedi. Kendim için yapabileceğim en iyi şey gerçekten bu mu? Gerçekten bu bedele değer mi? Kim olduğumun dokusundan vazgeçmek zorunda kalacağım. Bağımsızlığımdan, gururumdan, beynimden.

Son birkaç haftadır sessizliği bu noktayı daha da belirginleştirdi. Benim için inşa ettiği kutuya sığıldığımda beni önemsiyordu. Çocuklarla mükemmeldim, uysaldım, şehvetliydim. Gün boyunca tam olarak ne isterse yapıyordum, her gece onunla yatağa giriyordum. Ama varlığım onun fikirlerine uymadığı anda beni bir kenara fırlattı.

Bu nasıl bir hayat? Hiçbir dalgalanmaya neden olmadan sadece hayatına girmemi isteyen bir adamla ne tür bir ortaklık bekleyebilirim?

Bir yaprağın daha yere düşüşünü izlerken kendimi destekleyip ayağa kalkıyorum. Sabit ellerle cep telefonumu alıyorum. Onunla yüzleşme vakti geldi ama af dilemeyeceğim. O da benim kadar hatalıyken olmaz. İçimde büyüyen ve güçlü bir anneyi hak eden bir bebeğim varken olmaz,

Saygı görmek için savaşacak, beni kolayca bir kenara atabilecek bir adamın ilgi kırıntıları için kendini ezdirmeyecek biri.

Artık gündüzleri dadılık yapıp, geceleri ateşli sevişmeler, kapalı kapılar ardında verilen aşklar olmayacak. Daha fazlasını hak ediyorum. Ben güçlüyüm. Gerçek sevgiye, saygıya layık biriyim. İstediyim, *beni* tatmin eden bir hayatım olmalı.

Bu düşüncelerin bana verdiği güçle telefonumda Emil'in adını buluyorum ve onu aramak için tuşa basıyorum.

EMİL

Telefonumun ekranındaki isim içimdeki her şeyi tamamen, tamamen hareketsiz hale getiriyor. E-postamı almış. Arıyor.

Telefonun bir, iki, üç kez çalmasına izin verdim. Cevap verdiğimde kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki kendimi masama yaslamak zorunda kalıyorum. "Dani."

Yumuşak bir nefes. "Merhaba Emil. Çocuklar nasıl?"

Kalbim öyle sıkışıyor ki, acıyor. Yine de, ona davranışından sonra, çocuklarımı önemsiyor. "İyiler. Talia geçen hafta okula başladı ve Francis de kreşe gidiyor. Okulu seviyorlar. Talia ilk matematik sınavında başarılı oldu."

"Bu iyi," diye fısıldıyor.

Boğazımdaki dağınık yumru yutkunmamı zorlaştırıyor. "Seni özlüyorlar."

Bir duraklama, sonra, "Ben de onları özlüyorum." Yumuşak sözler, sanki onları yüksek sesle söylemek acı veriyormuş gibi.

Göğsümdeki ağırlığı aşmak için tüm gücümü harcıyorum ama Dani'ye nasıl hissettiğimi söylemem gerekiyor. Her şey için özür dilemeliyim, ondan nefret etmediğimi anlamasını sağlamalıyım. Hem de hiç. Asla. "Belgeleri inceledim. Mühendislerime de incelettim."

"Oh. Tamam."

Kapıyı kapatmak için ofisime doğru yürüdüm, masama geri döndüm ve sandalyeye çöktüm. Tammy masasında oturuyor, kalın çerçeveli gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor, sonra bilgisayar ekranına geri dönüyor. Boğazımı temizliyorum. "Bunları gönderdiğin için teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

"Kendini böyle tehlikeye atmak büyük cesaret ister."

"Öyleydi."

Bu bir ya da iki kelimelik cevaplar beni öldürüyor. Işığ, gülen Dani'yi istiyorum. Sesinde iliklerime kadar işleyen sevgiyi istiyorum. Kollarını boynuma dolamış, kucağında oturmasını istiyorum.

"Özür dilerim," diyorum.

Bir duraklama. "Tam olarak ne için?"

"Bonnie'nin evindeki o gece için. Haddimi aşmıştım." "Evet."

"Konuşmana izin vermedim. Kendini açıklamana fırsat vermeden içeri daldım. Mühendislik ekibim bana test sonuçlarını açıkladı - Gleeson motorlarındaki kusurların temel tasarım ilkelerinden kaynaklandığını söylediler. Düzeltilebilmelerinin hiçbir yolu yoktu."

"Biliyorum."

"Bana yardım etmek için ondan anlaşımadan çekilmesini istedin." Sesim törpülenmiş, utanç ve üzüntüyle dolu kaba bir fısıltı ve beni affetmesi için yalvaran bir ihtiyaç.

"Richard'dan anlaşımadan çekilmesini ben istemedim," diyor Dani net bir sesle, sanki bu konuşma onun için hiç de zor değilmiş gibi. "Ondan size hileli test sonuçlarından bahsetmesini istedim. Bana tasarımla ilgili sorunları çözdüğüne dair güvence verdi, ben de ona sorunları size anlatmasının ve çözüldüklerini kanıtlamasının sorun olmayacağını söyledim. Bir sözleşme imzalamadan önce tüm bilgilere sahip olmanızı istedim."

Nefes veriyorum, gözlerimi kapatıyorum. Bu kadın... Onu hak etmiyorum. Gleeson'ın çekilmesini sağlamaya bile çalışmadı. Yine de bana seçim şansı vermek istedi. İstersem bu anlaşmayı yapmama, eski patronu ve eski erkek arkadaşının hayatımızda olmasına izin vermeye hazırdı.

Ve ben... Bütün o şeyleri ona söyledim. Onu bana ihanet etmekle, yalan söylemekle, beni manipüle etmekle suçladım.

"Affet beni," diye mırıldanıyorum. "Lütfen Dani, affet beni."

Geçen saniyeler beni öldürüyor, ama sonunda yumuşak, hırıltılı bir iç çekiş duyuyorum. "Anlıyorum. Öfkeni anlıyorum."

"Eve gel."

Bu duraklama daha uzun. Dani'nin dişlerini alt dudağına gömdüğünü, kaşlarının arasındaki boşluğu iki kaş çatma çizgisinin gölgelediğini hayal edebiliyorum. Nefesimi tutarak, bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini bekliyorum. Bana geri döneceğini. Onu sevmeyi hak ettiği şekilde sevmeme izin vereceğini.

"Yapamam, Emil." Ölümcül bir darbe. Eğer oturuyor olmasaydım, yere yığılırdım. "Özrünü takdir ediyorum ve seni affediyorum ama seninle olamam. Benim evim senin yanında değil."

"Ne?"

"Beni her zaman ölmüş karısıyla kıyaslayacak bir adamla birlikte olamam. Şimdi ne dersen de Emil, hâlâ Callie'nin gölgesinde yaşıyorsun. Hâlâ her fırsatta onun suçlarını görüyorsun. Ben mükemmel değilim. Hatalar yapacağım. Seni kızdıracığım ve sen onu düşüneceksin. Onun hatalarını başımın üstünde tutacak ve yapmadığını düşündüğün zamanlarda bile beni onlarla döveceksin. Bu işe yaramayacak. Bana asla güvenilmesi gereken şekilde güvenmeyeceksin. Aramızda her zaman bir mesafe, iyileşemeyecek kadar derin bir acı olacak."

"Dani-"

"Fikrimi değiştirmek için söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Ben seni sevdim, Emil. En çok ihtiyacım olduğu anda bana sevgini gösterdin. Bunun için sana her zaman teşekkür edeceğim." "Dani, lütfen." Gözlerimi kocaman açıp hiçbir şeye bakmadan hıçkırıklarımı bastırıyorum. O benden ayrılıyor. O ciddi.

"Güle güle, Emil." Bir nefes, ardından yumuşak bir tıkırtı.

Gözlerimi kırıpıştırarak telefonuma bakıyorum, korku içimin derinliklerine işliyor.

Onu kaybettim. Dani'yi kaybettim. Ona bağırdım, onu korkunç şeylerle suçladım ve onu kendimden uzaklaştırdım. Beni terk etmekte haklı ama o kadar canım yanıyor ki zar zor nefes alabiliyorum.

Bunu kabul edemem. Kabul etmeyeceğim. Dani'nin numarasını tekrar çevirirken ellerim titriyor ama telesekretere düşüyor. Telefonunu kapattı ya da beni engelledi. Hayır. Hayır, hayır, hayır. Onu bu şekilde kaybedemem.

Sandalyemi duvara çarpacak kadar sert bir şekilde geriye iterek ofisimden çıkıyorum.

Tammy'ye arkama bakmadan, "Günün geri kalanında görüşmeyeceğiz," diyorum ve aceleyle ofis binamdan çıkıyorum. Doğruca Bonnie'nin evine gidiyorum. Zili çalışıyorum ama kimse cevap vermiyor. Telefonumu kulağıma tutarken düğmeye tekrar tekrar basıyorum ama ikisine de yanıt yok.

Nefesim kısa, keskin soluklarla gelirken, yanımdan geçen insan seline bakıyorum. Bunu düzeltmem gerekiyor. *Bunu* düzeltmem gerek. Onu kaybedemem, bu şekilde olmaz. Kravatımı gevşeterek nefes almaya çalışıyorum.

Düşün. Düşünmem gerek.

Ayaklarım beni arabaya geri götürüyor ve ancak sessiz daireme girip kilitli kapının önünde durduğumda tam bir nefes alabiliyorum.

Çatı katındaki kütüphane yaklaşık üç yıldır kilitliydi. Burası Callie'nin en sevdiği odaydı, işlerini yaptığı ve kendine zaman ayırmak istediğinde gizlice kaçtığı yerd. Öldüğü gün kapıyı kapattım ve bununla daha sonra ilgileneceğime yemin ettim.

Geç oldu.

Anahtarlığımdaki en kullanılmayan anahtar kilide sorunsuzca giriyor ve göğsümdeki gümbürtüye aldırmadan anahtarı çeviriyorum. Kapıyı iterek açıyorum ve biraz tozlu da olsa tanıdık bir manzarayla karşılaşıyorum. Sağ tarafta, binlerce kitapla kaplı kitaplıklar duvarı yerden tavana kadar kaplıyor. Callie'nin köşe masası odanın karşı tarafında, pencerelerin yanında. Bilgisayarının monitörünü kalın bir toz tabakası kaplamış. Ona doğru yürürken parmaklarımı en sevdiği koltuğun arkasında gezdiriyor, soğuk kış akşamlarında bacaklarına sardığı şalı dokunuyorum.

Callie'yi sevmiştim. Onu o kadar çok sevdim ki ihaneti beni paramparça etti. Bu odada dururken yavaşça bir daire çiziyorum ve anıların birbiri ardına üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum.

Gençken tanıştık ve Callie bir mücevher kadar ışıltılı ve parlaktı. Sofistike, komik ve çekici, benim için mükemmel bir kadındı.

Ya da ben öyle sanıyordum.

İşlerin ne zaman ters gittiğinden emin değilim.

Masaya doğru yürüyüp Callie'nin çok sevdiği eski bir dolmakalemi alıyorum. Sandalyesine çöküp pencereden dışarı bakıyorum ve uzun, acı dolu bir nefes alıyorum.

Ölmemesi gerekiyordu. Ondan boşanmak istediğimde bile onu hayatımda, çocuklarımda hayatında istiyordum. Kalbimin tüm acısıyla onunla savaşmaya hazırdım ama ölmesini istemiyordum.

Masasının en üst çekmecesini açarak bir yığın kâğıdı karıştırıyorum. Ne aradığımı bilmiyorum. Sebep olduğu acıdan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

İkinci çekmece kırtasiye malzemeleriyle dolu. Kalemler birbirine çarpıyor. Elimi uzatıp alyansını çıkarıyorum, kordonu kaplayan ışıltılı elmaslara bakıyorum ve içimde kükreyen bir boşluktan başka bir şey hissetmiyorum. O sabah çıkarmış olmalı.

Üçüncü çekmecedeki deri ciltli bir günlük var. Günlüğü çevirip açıyorum ve üst köşesinde Callie'nin yuvarlak el yazısıyla yazılmış bir tarih görünce kaşlarımı çatıyorum. Dolma kaleme bakarak nefes veriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Ben bile

Callie'nin günlük tuttuğunu biliyordum ama bu beni şaşırtmadı. Eski kalemleri, eski kitapları severdi. Gümüş saçlı ve yerleşik biri olduğunda otobiyografi yazma fikrine bayılırdı.

Kitabı karıştırıyorum, evliliğimizin ayrıntılarını okurken kalbim sıkışıyor. Bu kadar sık çalışmamın onu ne kadar incittiğini, onu takdir etmediğimi. Nasıl dikkatimi çekmeye çalıştığını. Davranışları. Sonra geri çekilmiş. Sadece onu fark etmemi ve eskiden olduğu gibi sevmemi istediğini.

Asit boğazıma diziliyor. Evliliğimizin sona ermesinden hep Callie'nin öfke nöbetlerini ve acımasızlığını sorumlu tuttum. Ama *tabii* ki benim davranışlarım da kısmen suçlanabilirdi.

Son sayfayı çevirdiğimde, içimdeki acı, acı verici ve sert bir şekilde daralıyor.

Bana boşanmak istediğini söyledi, diye yazmış Callie. Sanırım yaptığım onca şeyden sonra mantıklı geliyor. O söyleyene kadar ben de boşanmak istediğimi sanıyordum. Bu hayatta çok kapana kısıldım. Bu toplum tarafından, dedikoducu kadınlar ve bitmek bilmeyen söylentiler tarafından çok sıkıştırıldım. Dışarı çıkmak istiyorum. Kendi seçtiğim hayatı yaşamak istiyorum. Benden evde çocuklarla kalmamı ve her zaman onun mükemmel küçük ev hanımı olmamı bekleyen bir adamla birlikte olamam. Beni görmüyor. İşletme ve iletişim okuduğumu, evlenmeden önce bir kariyerim olduğunu unutuyor.

Öfkem bana korkunç, önemsiz şeyler söyletiyor. Tehdit ediyorum, öfkeleniyorum ve ona her şeyini elinden almak istediğimi söylüyorum. Ve alıyorum da. Her şeyi almak istiyorum, sadece ondan bir şey aldığımı hissetmek için. Böylece belki bana onu bekleyen ve ona hizmet eden küçük karısından başka bir şey olarak bakabilir.

Kaşlarım çatılıyor. Başparmağımı ve işaret parmağımı kalbimin üzerine sürterek oradaki acıyı hafifletmeye çalışıyorum. Kapana kısılmış mı hissetti? Ne zamandan beri? Ve ben... Onu sadece küçük ev kadını olarak görmüyordum, değil mi?

Çocuk sahibi olduğum için pişman değilim. Talia ve Francis'i tüm kalbimle seviyorum. Küçük kızımı doğurana kadar içimde annelik duygusu olduğunu hiç düşünmemiştim ama hayattan daha fazlasını istiyorum. Burada böyle kalamam, bu evde

Brunch'lardan ve bağış toplantılarından başka gidecek bir yerim yok. Boğuluyorum. Bir kariyer istiyorum. Bir hayat istiyorum. Çocuklarımın gurur duyacağı bir anne olmak istiyorum.

Öğlen vakti votka içerken ve kocama karşı acımasız, kindar bir kadın olurken nasıl o kadın olabilirim? Boşluğa ihtiyacım var. Dönüştüğüm kişiden hoşlanmıyorum. Bu gece annemle kalacağım ve bir şeyler bulmaya çalışacağım, hayatımı sıfırdan kurmaya çalışacağım. Başka bir ilişkiyi bozmadan, eskiden değer verdiğim başka birine zarar vermeden önce kendimi düzeltmeliyim.

Günlük burada bitiyor. Kalan sayfaları çeviriyorum ve bana bakan sadece boş sayfalar buluyorum. Bu kelimeleri yazdıktan sonra öldü.

Ağladığımı ancak günlüğün yanındaki masaya bir damla gözyaşı düştüğünde fark ediyorum. Kravatımla gözyaşlarımı silerek ayağa kalkıyorum, ancak son yazıyı tekrar okumak için oturuyorum.

Sonra kendimi destekliyorum ve en baştan başlıyorum.

Bu günlük Francis doğmadan hemen önce başlıyor. Callie hamileliğinden, Talia'ya kıyasla Francis'in ne kadar zor olduğundan bahsediyor. Vücudunun nasıl pes eder gibi görüldüğünü, nasıl başaramayacağını hissettiğini.

Ve ben onun yanında değildim.

Çalışıyordum, şirkette babamın yerini doldurmaya çalışıyordum. Callie'nin evde olmaktan mutlu olduğunu düşünerek kendi hırslarım için çalışıyordum. Bunu nasıl kaçırmış olabilirim?

Doğum sonrası depresyonu ve anksiyetesi olduğunu bilmiyordum. Oğlumuzun hayatının ilk iki haftasında Francis'in nefes aldığından emin olmak için her on dakikada bir uyandığını. O noktada ayrı uyuyorduk, ki benim için sorun yoktu. İlişkiyi bırakmıştım. Tek umursadığı şeyin alışveriş ve sosyete olduğunu düşünüyordum. Eve gelir, bana acı sözler söyler, ben de kendimi ofisime kilitlerdim.

Callie'nin bu kadar acı çektiğini bilmiyordum. Şirketimi ve çocukları almakla ilgili tüm tehditleri, bunları yaptığı için kendinden nefret ediyordu.

Bu çocuklara sahip olmak için ne yaptığımı düşündüğümde utançtan başka bir şey hissetmiyorum, diye yazdı. Prezervatiflerimize zarar vermemin, Emil'e söylememin yanlış olduğunu biliyorum.

Doğum kontrol hapı kullanamazdım. Ama çocuk istemediğinden o kadar emindi ki ne zaman bu konuyu açsam çenesini kapatıyordu. Çarpık beynimde, tek seçenek buymuş gibi hissediyordum.

Asla pişman olmayacağım. Küçük kızım hayatımın ışığı. Onun bizi bir aile olarak bir araya getirmeye yeteceğini düşünmüştüm, ama Emil sadece uzaklaşıyor gibiydi.

Sakin bir dış görünüşün altında, duygularım öfkeleniyor. Gözlerimi kırpıştırarak gözlerimdeki nemi temizliyorum ve o bölümü tekrar okuyorum. Sonra bir daha. Sonra bir daha.

Hasarlı prezervatifler mi?

Çekmecelerini karıştırarak başka bir günlük arıyorum. Talia'dan önce ne olduğunu bulmalıyım. Başım dönüyor. Başım dönüyor.

Sonra ön kapının açıldığını duydum. Kuzenim Talia ve Francis'le birlikte içeri giriyor ve dairenin içine doğru sesleniyor. Yüzümü fırçalarken yutkunarak günlüğü masaya geri koyuyorum ve kütüphaneden çıkıyorum. Diğer günlükleri daha sonra bulacağım. Çocuklarımı öpüp onları sevdiğimi söyledikten sonra o şeytanlarla yüzleşeceğim.

Talia gülerek kollarıma koşuyor, sırt çantası neredeyse kendisi kadar büyük. "Yeni bir arkadaş edindim!" diyor gülerek. "Adı Beatrice, ama ben ona Bea diyorum. Oynamaya gelebilir mi?"

"Ailesi izin verdiği sürece, tabii ki." Gülümsemeye zorluyorum kendimi, Francis'in saçlarını karıştırırken kızımın yanağını öpüyorum.

Danica kapıdan bana bakıyor. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, teşekkürler Danica." Kuzenime başımla selam veriyorum, isminin sesi bana başka bir kadını hatırlatıyor.

"Yeni dadıyı ne zaman işe alacaksınız? Gelecek hafta müsait olamayacağım."

Kalbim daralıyor. Yeni bir dadı istemiyorum. Eski dadımı istiyorum. Dani'yi istiyorum.

ÇOCUKLAR yataklarında ve ev sessizken, koridordan kütüphaneye doğru bakıyorum. Kapıya doğru yürürken ayaklarım halıda sessiz, elim kapı kolunda duraksıyorum.

Callie'ye ne olduğunu öğrenmem gerek. Gerçekte ne olduğunu.

Çocuklarımla geçirdiğim birkaç saat içinde eşimin sözleri kafamın içinde dönüp durdu. Ve hissettiğim suçluluk duygusu beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertti.

Benden uzaklaşmasına izin verdim. Evliliğimizin sona ermesi için onu suçladım. Onun uçarı, sorumsuz ve kindar olduğunu düşündüm. Kendi sözleriyle kendisini böyle tanımlıyor, ancak ilişkimiz gerçekten dağılmadan çok önce ilişkiden ayrıldığımı fark ettim. Bu sorumluluğu üstlenmek zorundayım. Benim de suçlu olduğum gerçeğiyle yüzleşmeliyim.

Ve Callie'nin neden hamile kaldığımızla ilgili yazdıkları - prezervatifler - bunun da temeline inmem gerekiyor. Eğer bu doğruysa.

Gözlerimi sıkarak kütüphaneye giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda, köşedeki masa ay ışığıyla aydınlanıyor, sanki odada o masada oturmaktan, karımı mezarın ötesinden tanımaktan başka olmam gereken bir yer yokmuş gibi.

Sabahın erken saatlerine kadar okuyorum. Gökyüzü siyahtan griye, pembe ve maviye dönene kadar. Francis ve Talia uyanırken kütüphane kapısının arkasından gelen sesleri duyana kadar.

Ve berbat bir koca olduğumu fark ettim.

Callie hastaydı. Hasta olduğunu biliyordu. Depresyon ve anksiyete yaşadığını ve zihninin kenarlarından yıprandığını biliyordu. Bunu netlik anlarında, el yazısının daha düzgün, daha sıkı olduğu günlük parçalarında gördüm. Sonra neredeyse manik dönemlere giriyordu, yazıları tırtıklı ve aceleci, düşünceleri parçalı, paranoyak.

Onun uçarı, bencil ve çıkarıcı olduğunu düşündüm. Gözümün önündeki şeyi, yani *yardıma* ihtiyacı olduğunu göremedim.

Sonra da öldü.

Evliliğimiz muhtemelen asla yürümeyecekti ama ölmek zorunda değildi. Onun için doğru adam olmadığını biliyorum. Bunu ikimiz de biliyorduk, hatta bunu o yazdı. Ama o çocukları seviyordu ve kendinden uzaklaştığını hissediyordu.

Yardıma ihtiyacı vardı ve ben onun yanında değildim. Kendi acıma, kendi öfkeme, kendi haklı öfkeme o kadar odaklanmıştım ki... Onun neye ihtiyacı olduğunu göremedim.

Kaskatı kesilmiş bacaklarımın üzerinde durup ağrıyan sırtımı esnetirken, pencerelerin ötesinde uzanan şehre bakıyorum ve o sabah ölmeyi hiç istemediğini biliyorum. Çocukları benden çalmak istememişti. Onların zarar görmesini asla istemedi. Akli başında değildi. Tedavi edilmemiş hastalıklarla dolu olmayan gerçek yanlarıyla değil.

Güneş ufukta yükselirken, Talia'nın mutfakta Kathryn'le konuşmasını duyarken, Francis oturduğu yerden kıkırdarken

Masa. Callie'yi bana yaşattığı tüm acılar için affediyorum. Evliliğimizdeki acılar için, çocuklarımı ve şirketimi almaya çalıştığı için.

Dudaklarım Francis'in saçlarına dokunurken, oğlum sandalyesinde bacaklarını sallarken ve elinde damlatmaz bardakla meyve suyu içerken, evliliğimin yıkılmasındaki payımın sorumluluğunu kabul ediyorum. Kendimi de affediyorum.

Kathryn'in her şeyi gören gözleri mutfağın karşısından beni inceliyor. Bana bir fincan kahve dolduruyor ve tezgahın üzerinden kaydırıyor, şüphesiz buruşuk kıyafetlerime, uykusuz yüzüme bakıyor. "Gece geç mi kaldın?" diye soruyor sessizce.

"Callie'ye pislik gibi davrandım."

Kathryn çocuklara bir göz atıyor ve onların yemekle meşgul olduklarını görünce bana dönüyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve ellerini yanaklarımda gezdiriyor. Şefkatli, samimi, annece bir dokunuş. "O hasarlıydı, Emil. Sen onu düzeltmedin. Çocuklar onu düzeltmedi. Sonu hep kötü bitecekti."

"Dani'yi bulmam gerek. Değişemeyecek kadar inatçı olduğum için başka birini kaybedemem."

Gözleri yumuşuyor, güneş gümüş rengi saçlarında parıltıyor. "Çocuklara bakması için anneni ya da kuzenini ayarlamam gerekirse bana haber ver." Kathryn'in kolları yüzümden belime doğru hareket ediyor ve beni sıkıca kavıyor.

Kararlılığım güçlenirken ona tekrar sarılıyorum.

Callie ile kör olmuş olabilirim ama bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim.

DANI

Gelen bir e-postanın çınlaması dikkatimi ekranımdaki iş başvurusundan uzaklaştırıyor. Emil'in adı bana bakıyor ve kalbim küt küt atmaya başlıyor.

Bugün ona e-posta göndermek planın bir parçası değildi. Plan, iş başvurularına başlamak, daha geniş bir hayat planı oluşturmak ve her şeye yeniden başlamaktı. Sıradan bir Salı günüydü.

Geçen hafta sektördeki bazı eski bağlantılarıma e-posta gönderdim ve herhangi bir iş açığı olup olmadığını sordum. Yakında bir bebeğim olacağını biliyorum ama yarı zamanlı ya da uzaktan çalışabileceğim bir iş bulabilirsem çok sevinirim... Beni seçtiğim kariyer yoluna geri döndürecek herhangi bir şey. Ondan kaçmaya devam edemem. Çevre mühendisliği/teknoloji geliştirme dünyasına bir adım bile atabilirsem... hatta kenar mahallelerinde bile... bu doğru yönde atılmış bir adım olacaktır. Beynimi kullanmak için her şeyi yaparım.

Ama Emil'in adı ekranımda belirince bir topun içine kıvrılıp dünyanın varlığını unutmak istiyorum. Derin bir nefes alarak açmak için tıklıyorum.

DANI,

Haklıydın.

BROWS JUMP. Bir e-posta için iyi bir başlangıç.

Callie ile olan geçmişim için seni cezalandırıyordum. Callie'yi birbirimizle olan geçmişimiz için cezalandırıyordum. İnatçılığım yüzünden seni kaybetme düşüncesine katlanamıyorum. Bana bir şans ver.

Sizinle iletişime geçmememi tercih ederseniz, söylemeniz yeterli. İsteklerinize saygı duyarım. Emil.

Ekrana bakarken görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor. Sonra nefes almayı hatırlıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve telefonu bir kenara atıp başımı sallıyorum. Kararımı verdim. Bu iş bitti. Emil bana nasıl bir adam olduğunu gösterdi ve hayatımdan istediğimin bu olmadığını biliyorum.

Çocuğum için bir rol model olmak istiyorum. Kendi hayatıma sahip olmak istiyorum, başkasınıninkine uyum sağlamak değil. Evet, parası var. Lüks mülkleri var. Bana hayal edebileceğim her şeyden daha yüksek bir yaşam standardı sağlayabilir. Ama bu tatmin edici bir hayata sahip olmakla aynı şey değil.

İş başvuruma geri dönüyorum ve günün geri kalanında telefonumu görmezden geliyorum.

Ertesi sabah Emil'den bir e-posta daha geldi. Bu kez beni Yaz Balosu'nun kırmızı halısında ilk gördüğünde neler hissettiğini anlatıyor. *Damarlarımda şimşek çakmış gibi*, diye yazıyor.

Kısa bir mesaj, ama beni sersemleten bir mesaj.

Yine de cevap vermiyorum. Ona durmasını söylemiyorum, ona sadece söz veririm gideceğini tekrarlamasına rağmen. *Top tamamen senin sahandaki ve ben buna saygı duyuyorum*, diyor. Telefonumu bir kenara bırakıp ormanda uzun bir yürüyüşe çıkıyorum, zihnimdeki örümcek ağlarını temizlemek için doğayı ve temiz havayı kullanıyorum.

O gece yatağa girdiğimde hiçbir şeyi çözememişim.

Ertesi sabah, beni bekleyen bir e-posta daha vardı. Bu kez Emil yaz stajyeri adaylarından birinin raporunu eklemiş. Raporun zekice olduğunu ve orada olup ona yorumlarımı iletmemi dilediğini söylüyor. İçimdeki her şeyin bunun kötü bir fikir olduğunu haykırmasına rağmen raporu açıp okuyorum. Fikrimi söylemekten kendimi alıkoyarken parmaklarım titriyor.

Yapamam. *Yapamıyorum* işte. Ne yaptığını biliyorum - bana onunla yaşamayı sevdiğim her şeyi hatırlatıyor. Birbirimize uyduğumuz tüm yolları.

Onu terk etmeyi düşünmek çok acı veriyor. Ama *ben* ne olacağım? Hayatım ne olacak? Bebek ne olacak?

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, ellerimi gözlerime bastırıyorum ve kısık bir sesle hıçkırıyorum. Emil'e bu bebekten bahsetmeliyim ama bunu kendi şartlarımla yapmalıyım. Eğer dönüp beni suçlarsa, beni onu tuzağa düşürmeye çalışmakla suçlarsa, bu beni öldürür. Onu asla affetmem. Kalbimden geriye ne kadar parça kaldıysa, onunla işi bittiğinde kurdeleler halinde olacak.

Kendimi korumam
gerek. Cevap
vermeyeceğim.

Ertesi sabah, başka bir e-posta. Bu seferki, çocuklarını korumaya çalışırken onları içine kapattığını ve büyümelerini ve öğrenmelerini engellediğini fark etmesini nasıl sağladığımla ilgiliydi. Eldridge ikizlerinin doğum günü partisi ona yanıldığını öğretmiş. Ben olmasaydım, çocuklarını da evliliğini boğduğu gibi boğacağını söylüyor.

Çocukları -o doğum günü partisini- düşünmek midemi yumruklıyor. Pencereden dışarı bakarken, alçak, gri bulutlar üzerime bastırıyor. Bugün oraya gidersem sıırıslık olacağım. Emil'in e-postasını bir kez daha okuyarak başımı sallıyorum ve bir yağmurluk alıyorum.

İliklerime kadar ıslanmış ve titreyerek eve döndüğümde, ne yapacağımı bulmaya hiç de yakın değildim. Emil'i çaresizce özlüyorum ama Manhattan'a dönersem kendimi kaybedeceğimi biliyorum. Ama ondan uzak kalmak da bir tür kayıp değil mi?

Ertesi gün uyandığımda, Emil'in e-postasında en sevdiğim teknoloji dergilerinden birinden bir makalenin linki ve *"Bunu ilginç bulacağınızı düşündüm."*

Gelen kutumdaki diğer yeni e-posta ise eski bağlantılarımdan birinden gelen ve benim için bazı geçici işler yapabileceğini söyleyen bir yanıt. Benim beceri düzeyime yakın bir iş değil -çoğunlukla veri girişi ve rapor yazımı- ama bu bir başlangıç. Doğru yönde atılmış bir adım. Pozisyonu kabul ediyorum.

Bu kez yürüyüşe çıktığımda, dudaklarımda bir gülümsemenin belirmesine engel olamıyorum. Dört yıldan fazla zamanımı aldı ama sonunda korkularıyla yüzleşiyorum. Kabuslarımda başrol oynayan sektöre geri dönüyorum. Richard'a karşı çıktım ve Emil'e nasıl hissettiğimi söyledim.

Ben *güçlüyüm*.

Bebegimin örnek alacağı bir kadın olacağım.

Emil her gün bana bir mesaj gönderiyor. Bazen kısa, sadece birkaç kelime. Bazen teknoloji ile ilgili. Bazen de içten.

Hepsi beni ağlatıyor. Bir hafta sonra, sırf ekranda onun adını görmek için uyanıp telefonuma bakarken buluyorum kendimi.

Yine de cevap vermiyorum. Veremem. Ne diyebilirim ki? Birkaç mesaj bana davranış şeklini telafi etmez. İlişkimizin dengesiz olduğu gerçeğini değiştirmez. Bütün güç ondaydı ve bende hiç yoktu. Bu şekilde yaşayamam. Ona geri dönemem.

Günler, haftalar sonra Emil'den gelen bir başka e-postayla uyanıyorum ve hiç şaşırmıyorum. Uykudan sersemlemiş gözlerle açıyorum, güneş ufuk çizgisini zar zor aşıyor. Hâlâ cevap vermemiştim ama bana her gün e-posta gönderiyordu. Ve her gün biraz daha sabırsızlıkla bekliyordum.

Dani, o yazıyor. Seninle bir ilişki istediğimi söylediğimde yalan söylemiyordum ama şimdi anlıyorum ki her şeyi enine boyuna düşünmemiştim. Sen hala benim bakıcıydın, ortağım değil. Sen benim çalışanıydın. İlişkimizin dinamiği senin için adil değildi. Bunu şimdi anladığımı bilmeni istiyorum ve bana neden yürümeyeceğini söylediğini de anlıyorum. Ama sana söylemek istediğim şey, ben dadı istemiyorum. Çocuk bakıcısı istemiyorum. Yanımda, çizgiyi aştığımda bana haddimi bildirecek güçlü, zeki bir kadın istiyorum. Şımartabileceğim ve kraliçe gibi davranabileceğim bir eş istiyorum.

Seni istiyorum.

Göğsüme saplanmış bir mızrak gibi hissediyorum. E-postayı üç kez okudum, her seferinde ağlıyordum. Anladığını düşünmem yanlış mı? İçimde bir umut kırıntısı çatlıyor, şafağın sökmesi gibi.

Cevap vermek istiyorum. Haftalardır ilk kez kendimi bir mesajı açarken ve onun adını yazarken buluyorum. Belki anlıyordur. Belki bu işe yarayabilir.

Ama bu altın umut beni çok korkutuyor. Eğer Emil'i tekrar içeri alırsam, bana tekrar patlamayacağını nereden bileceğim? Başka bir kadının hataları için beni suçlamayacağını nereden bileceğim? Gerçekten değişmeye kararlı olduğunu nereden bileceğim?

Ve bebekle birlikte... Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Emil bana tüm bu güzel şeyleri söyledikten sonra dönüp beni ve çocuğumu reddetseydi, bu beni öldürürdü. Beni kesinlikle yok ederdi. Sonsuza kadar.

Belki de kendimi korumak daha iyidir. E-postayı kapatıp yanıt taslağımı siliyorum ve günün geri kalanında telefonumu görmezden geliyorum.

Bonnie o akşam beni arıyor. Dışarıda mutlak bir karanlık var ama ev sıcak ve rahat. Bacaklarımın üzerine tüylü bir örtü serip kanepeye kıvrılıyorum ve aramasını cevaplamak için cep telefonumun ekranını kaydırıyorum.

"Selam kızım," diyor. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim," diyorum, bunun gerçek olduğunu fark edince şaşıyorum. Bonnie'ye yaptığım işten ve beynimi yeniden kullanmanın ne kadar iyi hissettirdiğinden bahsediyorum. Ona yürüyüşlerimi, bu evin ne kadar harika olduğunu, günlük rutinimi anlatıyorum.

Emil'in mesajlarından

bahsetmiyorum. "Bebek nasıl?"

"Güzel," dedim. "Yarın sabah ultrason randevum var.

Kız mı erkek mi olduğunu öğreneceğimi söylediler."

Bonnie ıslık çalıyor. "Ne yani, yirmi hafta falan mı?"

"Evet." Battaniyemi bacaklarımın altına sokuyorum. "Nereden biliyorsun? Takviminde hamileliğimin dönüm noktalarını mı işaretledin?"

"Kızım, ben senden daha çok bebek kitabı okudum."

Gülüyorum, göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. "Sen iyi bir arkadaşsın Bonnie."

"Ben de sana." Bonnie'nin sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. Bir nefes aldıktan sonra bana işteki gününü ve bir gece önce çıktığı randevuyu anlatıyor.

"Görünüşe göre bu adamdan hoşlanıyorsun

Bon." Hüzünlü bir iç çekiş. "Hoşlanıyorum."

Dudağımı ısırarak gözlerimi kapatıyorum ve minderlere yerleşiyorum.

"Emil bana e-posta gönderiyor," diye fısıldıyorum.

Sessizlik aramızda uzanıyor.

"Bonnie?"

Boğazını temizliyor, sonra tarafsız, boş bir tonda cevap veriyor. "Ne diyordu?"

"Her türlü şey. Çoğunlukla ne kadar harika

olduğumu." Bonnie gülüyor. "Onu

suçlayamam."

"Ayrıca ilgimi çekeceğini düşündüğü makaleler de gönderiyor. Geçen hafta Talia'nın çizdiği bir resmimi gönderdi ve beni ne kadar özlediğini söyledi ki bunun belden aşağı bir vuruş olduğunu düşünmüştüm."

"Kesinlikle alçak bir darbe." Bonnie kıkırdıyor, sonra da iç çekiyor. "Onu cesaretlendiriyor muydun?"

"Tek kelime etmedim."

"Oh, Tanrım."

Yanıma kıvrılıp dışarıda yağmaya başlayan yağmuru izliyorum. Yakında kar yağacak. Dünya karla kaplandığında ben hala Bonnie'nin yerinde mi olacağım?

Beyaz mı? Yalnız, hamile, arkadaşımın tatil evinde giriş seviyesinde veri girişi işi yapan?

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

Artık kaçmak yok. Artık saklanmak yok.

"Sanırım yarın cevap vereceğim," diye fısıldıyorum.

"Öyle mi?"

"Ben... Ben şu anda onunla yüzleşmekten çok bana e-posta göndermeyi kesmesinden korkuyorum. Ama insanlar değişmez Bonnie. Bana böyle davranmışken ona nasıl geri dönebilirim?" Richard'ı ve bana nasıl sırt çevirdiğini düşünüyorum. Hâlâ zalim. Hâlâ güce aç. Hâlâ kindar.

"Sen değiştin," diyor Bonnie sessizce. "İnsanlar isterlerse değişirler ve bence Emil Van der Berg de değişmek istiyor."

"Bilmiyorum," diyorum sessizce, onun haklı olduğunu kabul etmek istemiyorum. Çünkü Emil'in değişebileceğini kabul edersem, o zaman neden Vermont'ta saklanıyorum? Neden mesajlarına cevap vermekten kaçınıyorum?

"Demek istediğim, baş nedimen olsam iyi olur, yoksa seninle bir daha asla konuşmam."

Gülerek başımı sallıyorum. "Kendini aşıyorsun Bonnie. Dönüp beni milyonlarını çalmak için hamile kalmakla suçlayabilir."

"Acı çekmeye çalışırken çok tatlı oluyorsun. Bana tanıştığımızda nasıl olduğunu hatırlatıyor."

Sırıttıyorum ve birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra telefonu kapatıyoruz. Yutkunarak kanepede arkama yaslanıyorum ve Bonnie'nin sözlerini düşünüyorum. O haklı, ben değiştim ve çok değiştim. Öfkeli, korkmuş bir insandan geçmişiyle yüzleşen ve ilerleyen bir kadına dönüştüm. Anne olmaya hazırlanıyorum. Olmaktan gurur duyduğum bir insan haline geliyorum.

Yarın Emil'in e-postasına cevap vereceğim. İşlerin nereye gideceğini görmek için onunla konuşmak istediğimi söyleyeceğim. Sabah bana ne derse desin, cevap vereceğim ve konuşmaya hazır olduğumu söyleyeceğim.

Yarın sabah her şey değişecek.

DANI

Bu sabah uyandıgımda Emil'den gelen bir e-posta yoktu. Ne gördüğümü anlayamadan telefonuma baktım. Haftalar süren günlük e-postalardan sonra, bir anda durmuştu.

Mantıken, onu suçlayamayacağımı biliyorum. Ona hiçbir şey vermedim, devam edecek hiçbir şey. Onunla konuşma umudum kalmadı. Onunla son konuştuğumda veda ettim. Ona her şeyin bittiğini söyledim.

Ama yine de boş telefon ekranımı görmek içime bir kurt düşürdü.

Şimdi, karnımda şeffaf bir yapışkan maddeyle tıbbi bir yatakta yatarken, acıyı bir kenara itmeye çalışıyorum.

Teknisyen gülümseyerek bana bakıyor. "Ne yaptırdığınızı bilmek ister misiniz?"

Dudağımı ısırdım ve başımı salladım.

Düz siyah saçları çenesinin kenarına dökülürken başını sallayan ultrason teknisyeni Mia bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Tebrikler Danika. Bir erkek bebeğin olacak."

Kalbim patlayacak.

Bir oğlan. Benim küçük Emil'im. Muhtemelen büyük mavi gözlü, küçük kahverengi saçlı bir çocuk. Yüzünün her yerinde yaramazlık yazılı. Onu şimdiden seviyorum ve henüz tanışmadım bile.

Mia bir kutudan beş altı mendil çıkarıp verene kadar ağladığımı fark etmiyorum. "Kes şunu yoksa ben de ağlayacağım," diyor gülümseyerek.

"Bunu her gün yapıyorsun. Hâlâ ağladığından şüpheliyim."

Kadın gülümseyerek, gözleri parlayarak, "Ben yumuşak biriyim," diye cevap veriyor. "Tebrik ederim. İlk kez anne olanlar beni hep etkiler. Bir tane ister misiniz?"

ultrasonun kopyası?"

Başımı sallayarak boğazımdaki yumruyu geçip anlaştığıma dair karışık bir ses çıkarıyorum. Temizlenip kendime geldikten sonra elimdeki ultrasona bakıp iç geçiriyorum.

Bir bebeğim
olacak. Bir
bebeğim *olacak*.
Bir *bebeğim*
olacak. Vay
anasını.

Buna hiç hazır değilim. Bunu yapamam. Anne olacağım ve kendime zar zor bakabiliyorum! Küçücük, yardıma muhtaç bir insana bakamam! Ben-

"İyi olacaksın." Mia omzumu sıkıyor, gözleri kırışıyor. "Paniklediğini görebiliyorum ve sana söylüyorum Dani, harika bir anne olacaksın."

Uzun bir nefes verip başımı sallıyorum. "Teşekkürler." Mırıltı gibi çıkıyor ve Mia sadece gülümsüyor. Kalkmama ve odadan çıkmama yardım ediyor. Şaşkınlık içinde ceketimi üzerime geçirip ultrasonumun çıktısını elime alıyorum. Mia e-postama bir kopya daha göndermişti ama onu elimde tutmak bir şekilde önemli hissettiriyor.

Benim yaşlarımda, dost canlısı genç bir kadın olan resepsiyon görevlisi hoşça kal diye sesleniyor ve bana sıcak bir gülümseme veriyor. Ona başımı sallıyorum ve çıkmak için kapıyı itiyorum, sert rüzgara karşı çenemi göğsüme gömüyorum. Hâlâ elimdeki fotoğrafa bakarak sola dönüyorum ve çok büyük, çok sıcak bir göğse çarpıyorum.

"Dani."

Sesi tenime ipek gibi değişiyor. Bu sesle istemsiz bir ürperti tüm vücudumu sarıyor ve sonra gözlerim göğsünden yüzüne doğru uzun, yavaş yolculuğuna başlıyor.

"Emil."

Tanrım, çok güzel. Ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuşum. Onu görmek damarlarımı nasıl da ateşle dolduruyor. Onun yanında durmak bir elektrik fırtınasının yükünü taşımak gibi.

Sonra Emil Van der Berg'in karşımda durduğunu fark ediyorum. Vermont'ta.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Google'da şirin kasabaları araştırıyordum ve TripAdvisor'da burası karşıma çıktı" diyor ve omuz silkiyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

Gülüü sıcak ve umut dolu, sarılıyormuşum gibi hissettiriyor. Bana doğru eğiliyor, eli saçıma dokunacakmış gibi kalkıyor. Elini bırakmadan önce yarı yolda duruyor. "Seni görmeye geldim."

"Burada olduğumu nereden bildin?"

Emil ensesini ovuşturuyor, neredeyse... utanmış görünüyor. Yüzünde hiç böyle bir ifade görmemiştim. Yanaklarında kızarıklık belirliyor ve gözlerini ayak parmaklarına diyor. "Arkadaşın bana adresi verdi. Bu sabah geldim, otele giriş yaptım." Başparmağıyla omzunu işaret ediyor ve otelin girişinde asılı duran ahşap bir tabela görüyorum.

Başımı sallıyorum ve Emil'in gözleri yüzümden ayrılıp arkama bakıyor. "Sen ne..." Kaşları çatıldı. Sonra gözleri bana kayıyor, yüzünde bir şok ifadesi belirliyor. Sonra ellerimdeki fotoğrafa düşüyorlar.

Kalbim yerinden fırlarken ultrasonu cebime sokuyorum.

"Kadın doğum mu?" Emil fısıldıyor. "Elinde ne tutuyordun?" Keskin bir nefes alış.

Başımı sallayarak gözlerimi kapatıyorum. Bunun olmaması gerekiyordu. Onunla oturup kendi şartlarımla konuşmam gerekiyordu. Doğru kelimeleri düşünmek için zamanım olmalıydı, ona her şeyi söylemek istediğim şekilde anlatmalıydım.

Ama şimdi kaldırımda duruyoruz ve o biliyor. *Biliyor.*

Bunu bilerek yaptığımı düşünecek. Beni dışlayacak, tıpkı Gleeson anlaşması suya düştükten sonra yaptığı gibi. Bağırarak, öfkelenecek, kükreyecek ve ben kırılacağım. Onun öfkesi karşısında kırılacağım, milyonlarca parçaya ayrılacağım. Asla toparlanamayacağım.

Derin bir nefes alıyorum ve cesaretimi bir battaniye gibi etrafıma sarmaya çalışıyorum. Üzerime yıkılmak üzere olan kalp kırıklığından kendimi kurtarmak için çılgınca duvarlarımı örmeye çalışıyorum. Geri adım atarak aramıza mesafe koymaya çalışıyorum.

Emil kolumdan tutup beni göğsüne doğru çekiyor. "Dani." Sesi boğuktu. "Dani, konuş benimle."

Gözlerimi yavaşça açarak ceketinin fermuarına bakıyorum. "Hamileyim," diye fısıldıyorum.

"Sen... Sen... Sen... p..." Kolumdaki tutuşu sıkılaşıyor ve gözlerimi kapatıyorum, göz kapaklarımla arkasında yaşlar birikiyor.

Bunu yapamam. Bu beni öldürüyor. Başımı sallıyorum, ultrasonu çıkarmak için cebime uzanıyorum. "Bir oğlan," diye fısıldıyorum.

Emil'in parmakları çenemi kavrayarak başımı yukarı kaldırıyor.

İnatla, gözlerimi kapalı tutuyorum. Onun öfkesiyle yüzleşmeye hazır değilim. Onunla konuşmaya başlamaya hazırken onu tekrar kaybetmeye hazır değilim. *Zamanım* olması gerekiyordu. Bu sabah e-postasına cevap vermem ve onunla yeniden konuşmaya başlamam, onu yeniden tanımam, onu yeniden görmem gerekiyordu.

İşlerin nereye gittiğini.

Ama-

"Gözlerini aç."

Sesindeki güce karşı koymak imkânsız ama deniyorum. Gözlerimi daha sıkı kapatıyorum, alt dudağım titriyor.

"Dani, bana bak." Emil'in sesi daha yumuşak, çenemdeki tutuşu yumuşuyor. Başparmağı çenemi okşamaya başlıyor, derimi törpülüyor ve damarlarımda ürperti yaratıyor.

Yavaşça göz kapaklarımı kaldırıyorum ve karşımdaki adama bakıyorum. Öfke bekliyordum ama tek gördüğüm şefkat. Gözleri gümüşle kaplı, yaşlar düşmekle tehdit ediyor. Başparmağı küçük, yatıştırıcı hareketler yapmaya devam ediyor ama gitmeme izin vermiyor. Bir eli çenemde, diğeri kolumda. Ceketimin cebindeki ultrasonu tutarken, ne söyleyeceğimi bilemeden öylece durup ona bakıyorum.

"Bana söylemedin," diye fısıldıyor, son kelimedede sesi kırılıyor.

"Korkuyordum."

İrkildi. "Benden mi?"

"Seni tuzağa düşürmeye çalıştığımı düşünecektin."

Başı düşüyor, omuzları içeri kayıyor. Çenemdeki eli çenemden enseme doğru kayıyor ve beni kendine çekerek yüzümü göğsüne bastırıyor.

Kollarım ona kenetlendi ve sertçe duruyorum, bırakmaya hazır değilim. Onu içeri almaya, daha önce bana yaşattığı türden bir acıya kendimi açmaya hazır değilim.

"Dani," dedi dudakları kulağıma yaklaşarak, "özür dilerim. Sana nasıl davrandığım için çok özür dilerim."

Yüzümü göğsüne saklıyorum ve Emil hareket etmiyor. Bir eli boynumda, diğeri sırtıma sarılmış. Çenesi başımın üzerinde duruyor ve beni sıkıca kavıyor, dudaklarından titrek bir nefes çıkıyor.

"Sensiz hayatım cehennem gibiydi, Dani. Hayatım cehennem gibiydi."

İyi, diyor korkunç yanımda. Bunu yüksek sesle söylememek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Sen gidene kadar benim için ne kadar çok şey yaptığını, seni ne kadar önemseydiğimi fark etmemiştim. Ama haklıydın Dani. Ben sadece senin benim hayatıma girmeni istedim ve senin kendi hayatın için ne isteyeceğini hiç düşünmedim. Sana her şeyi verdiğimi sanıyordum ama sana özgürlük vermiyordum. Sana seçim şansı tanımıyordum." Başparmağı boğazımı okşuyor ve direnmek istesem de kendimi onun içinde erirken buluyorum. "Bunu Callie'ye ben yaptım ve sanırım evliliğimizin bozulmasının bir nedeni de bu. Onu *görmedim*. Gözlerimin önünde neler olduğunu görmedim."

Kendimi geri çekerek Emil'in yüzüne baktım. Daha önce evliliğinin sona ermesinin sorumluluğunu üstlendiğini hiç duymamıştım. Hep Callie'yi suçladı.

Yüzümdeki şaşkınlığı gören Emil bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Kendince sorunları vardı ama şimdi anlıyorum ki onun ihtiyaç duyduğu şekilde yanında olamamışım. Zihni onunla savaşırken onu evde bıraktım. O hastaydı, Dani. Onunla ilgilenmeliydim, onu uzaklaştırmamalıydim." Derin bir nefes alıyor, başparmağı hâlâ boynumu okşuyor. Elinde olmadan bana dokunmak istiyormuş gibi, yatıştırıcı bir şekilde bir o yana bir bu yana. "Seninle aynı hataları yapmak istemiyorum Dani. Hayatıma girdin ve bana sahip olabileceğim her şeyi gösterdin. Mükemmel bir hayat. Bunu sorgulamadım. Hayatta çocuklarıma bakmaktan daha fazlasını isteyebileceğin gerçeğini düşünmedim."

"Çocukları seviyorum."

"Biliyorum," diyor gülümseyerek. "Ama zeki olduğunu ve sevdiğin sektörde çalışmayı özlediğini biliyorum."

Kalbim daralıyor.

"Sana anladığımı göstermeme izin ver Dani. Seni hak ettiğimi kanıtlamama izin ver."

Alt dudağım titriyor.

Gökyüzünden şişman bir yağmur damlası yanağıma düşüyor. Emil başparmağını yanağımda bir, iki, üç kez gezdirerek onu uzaklaştırıyor.

"Seni seviyorum Dani. Sana *aşığım*. Bana kovboy şapkam olup olmadığını sorduğun an sana aşık olmaya başladım ve aşık olmayı asla bırakmadım. Baştan aşağı, kıçtan uca, asla eskisi gibi olamayacağım. Beni diğer tüm kadınlar için mahvettin ve hayatımda sen olmadan yaşayamam."

"Bebek mi?" Gıcırđıyorum.

Nefesini bırakıp alnını benimkine değdiriyor. "Bebeğimizin babası olmama izin verirsen, benim diyebileceğin gurur duyacağın bir adam olacağım."

Büyük, sıcak elleri yanaklarımı kavırıyor, nefesi benimkine karışıyor.

O beni seviyor. Bana aşık.

Kalbim aynı anda hem fırıl fırıl dönüyor hem de saklanmak için kaçıyor. Uçurumun kenarında duruyorum, sözlerinin tadına bakıyorum, geleceğimin önümde açıldığını görüyorum.

Bir yandan, tek başıma durabilirim. Çocuğumu büyütebilir ve Emil'i kendimden uzak tutabilirim. Bağımsız ve güçlü olabilir ve Vermont'ta geçirdiğim haftalar boyunca yaptığım planla ilerlemeye devam edebilirim.

Ya da...

Onu içeri alabilirim. Kendimi Emil'e açabilir ve kalbimi onun ellerine bırakabilirim. Bu beni korkutuyor. Bir battaniye dağının altına girip bir daha çıkmama isteği uyandırıyor. Eğer Emil'i içeri alırsam, beni tekrar incitebilir. Beni dışlayabilir. Beni kariyerimden ve geleceğimden yavaş yavaş koparabilir, bunu yaptığının farkında bile olmadan beni boğabilir.

"Dani." Sesi yumuşak, ismim bir dua gibi. "Konuş benimle."

"Beni gerçekten seviyor musun?"

"Umutsuzca. Aptalca. Aptalca." Gözlerimle buluşmak için alnını benimkinden uzaklaştırıyor. "Gülüşünü, gülümsemeni, aklını seviyorum. Katılmadığın bir makaleyi okuduğunda kaşlarının birbirine çarpışını görmeyi seviyorum. Zihninin ne kadar zekice çalıştığını, karmaşık tasarımlardaki zekice yenilikleri görmenin senin için ne kadar kolay olduğunu seviyorum. El yazını seviyorum. Kimseden, en azından benden bir bok almamana bayılıyorum. Çocuklarıma nasıl davrandığını seviyorum. Korkularıyla yüzleşmeni ve geri adım atmamanı seviyorum. Gücünü seviyorum. Vücudunu seviyorum. Harika bir kalçan ve muhteşem göğüslerin var, eminim biliyorsundur ama tekrarlamakta fayda var."

Emil'in dudaklarında bir gülümseme yakalayarak gülüyorum.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve başını sallıyor. "Karşılık vermek zorunda değilsin. Seni incittiğimi biliyorum ve hayatımı bunu telafi etmek için harcayacağım. Sadece benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeni istiyorum. Beni geri kabul etmesen bile senin için orada olacağım Dani. Senin ve bebeğin için. Kariyer hedeflerin ne olursa olsun destekleyeceğim, ister STEM'de olsun, ister Talia'nın baş fırıncın olacağı bir çikolatalı kurabiye dükkanı aç. Ne istersen. Ne istersen söyle bebeğim, senin olsun."

Son korkularım da kayboluyor ve Emil'i duyuyorum. Bana ne dediğini gerçekten *duyuyorum*.

O beni seviyor. Benimle birlikte olmak istiyor. Aramızdaki her şeyi düzeltmek için gururunu, incinmişliğini ve geçmişini bir kenara bırakmaya istekli. Savaşmaya istekli.

Ben de ona aynı şeyi borçlu değil miyim?

"Bana erkek olduğunu söyledikleri anda adını Emil koymak istedim. En azından o zaman senden bir parça almış olurdum."

"Dani-"

"Ben de seni seviyorum, Emil. Seni o kadar çok seviyorum ki iim parçalanıyor."

Gözleri parlıyor. "Öyleyse benimle ol. Manhattan'a geri dön ve benim ol."

Yumuşak bir o f çektim. "Ben her zaman senin oldum, Emil. En başından beri."

Dudakları dudaklarıma çarpıyor, kolları beni sarıyor. Bir elimle gömleğini kavırıyor, son savunmamın da ortadan kalkmasına izin vererek ona tutunuyorum. Ağzımı tahrip ediyor, öpücüğü sahipleniyor, yıkıyor. Dilinin bir hareketiyle tüm duvarlarımı yıkıyor, zihnime, bedenime ve ruhuma sahip oluyor.

"Sen benimsin," diye homurdanıyor alt dudağımı öpüp ısırırken. "Ve ben de seninim."

"Her zaman."

Elleri saçlarıma dolanıyor, nefesim kesilene kadar beni kendine çekiyor. Ayrıldığımızda ultrasonu Emil'e doğru çeviriyorum ve gözlerinin dolmasını izliyorum. Eğiliyor ve beni tekrar öpüyor, şefkatli, tatlı ve benim.

DANI

Otelden çantasını aldıktan sonra Emil arabayı kullanmakta ısrar ediyor çünkü kontrolün kendisinde olmasını seven bir adam ve ben de ona izin veriyorum çünkü duygularım beynimi kızartmış durumda ve itiraz edecek enerjim yok. Bonnie'nin evinin önüne park eder etmez kemerimi çözüyor ve beni kucağına çekiyor. Avuçlarını yanaklarımda ve çenemde gezdiriyor, başparmağıyla dudaklarımı kendisine doğru eğiyor.

"Seni öpmem gerek." Sesi boğuk ve sert. Omurgamdan aşağıya doğru sıcaklık yayılıyor, onu son gördüğümünden beri gergin hissetmediğim yerleri sıkıyor.

"İhtiyaç mı?" Ben soruyorum.

"İhtiyaç," diye onaylıyor Emil. "Gereksinim. Talep. Seni tatmazsam öleceğim."

Kucağına oturduğumda dudakları dudaklarımı alıyor, kığım ona bastırıyor ve buna gerçekten ne kadar ihtiyacı olduğunu hissediyorum. Onun uyarılmışlığı içime bir sıcaklık daha gönderiyor ve öpüşmemiz dağınık bir hal alıyor. Diller, dudaklar, dişler. Islak ve tutkulu ve çok iyi hissettiriyor. Eli enseme okşarken diğer eli ceketimin ve üstümün altından kayıyor, başım dönüyor.

"İçeri," diyorum dudaklarına karşı.

"Henüz değil." Alt dudağımı ısıyor, çenemi, boynumu, kulağımı öpüyor. "Sana ihtiyacım var. Seni çok özledim." Boynumu nazıkçe ısırdı ve ardından diliyle bir fiske vurdu. "Her gece seni hayal ettim. Dilimde senin tadın vardı, haftalarca beni delirttin."

Gözlerimi kapatıyorum ve ilgisinin tadını çıkarıyorum. Eli karnıma kayıyor, büyük, sıcak avuç içi küçük, büyümekte olan yumruma değdiğinde geri çekiliyorum. Kalbim hızla atarken, alt dudağım dişlerimin arasına sıkışırken birbirimizin gözlerine bakıyoruz.

"Emin misin, Emil?"

"Evet." Soru yok. Tereddüt yok. Benim hakkımda, bebek hakkında, gelecek hakkında emin.

Kalbim eriyor ve öpücüğüne karşılık veriyorum, sırtım kornaya çarpıp beni zıplatana kadar durmuyorum. Gülerek Emil'in koltuğuma geri oturmama yardım etmesine izin veriyorum ve arabadan inmek için kapıyı açıyorum. Ayağım yere değdiğinde arabanın benim tarafımda duruyor ve araçtan çıkarken yaslanmam için bana bir kol uzatıyor.

"Umarım oğlunuzu taşıyorum diye bana camdan yapılmışım gibi davranmazsınız."

"Ben mi? Asla." Saf masumiyet.

Gözlerimi ona diktim. "Sana inanmıyorum."

"Güvende olduğundan emin olmak benim sorumluluğum, Dani. Bunu benden alma."

"Bana baloncuklu naylon giydirmediğin sürece."

"Olabilir." Ona ters ters baktığımda sırtıyor, sonra beni ön kapıya götürüyor. Verandada tekrar öpüşüyoruz, kollarımızı birbirimize dolamadan beş dakika geçiremiyoruz. Çantasını almak için aceleyle geri dönüyor ve benimle içeride buluşuyor. Yatak odası dışında bir yere gidiyormuş gibi bile yapmıyorum, yukarı çıkmadan önce ceketimi ve ayakkabılarımı ön kapıdan çıkarıyorum.

Emil'in kazağını başından çıkarmak için eteğine uzandığımda ellerimi durdurup kendi ellerinin arasına alıyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. "Senin için bir şeyim var."

Emil sırtınca başımı eğiyorum, midemde kelebekler uçuşuyor. Çantasına dönüyor ve fermuarını açarak bir ayakkabı kutusu çıkarıyor. Gözlerim açılıyor. Bu sadece bir ayakkabı kutusu değil. Üzerinde *Manolo* yazan bir ayakkabı kutusu. Nefesim kesiliyor, bana doğru uzattığı kutuya bakıyorum, sonra Emil'e bakıyorum.

Sırtıyor. Carrie Bradshaw'ın ayakları dışında hiçbir yerde görmediğim ayakkabıları tutarken sırtıyor.

Emil kutuyu çevirerek açtı ve nefesim kesildi. Elimi kalbime götürdüm, ağzım açık kaldı, *nefesim* kesildi.

Manolo Blahnik Hangisi ayakkabılar. Pembe.

Parmaklarım satenin üzerinde geziniyor, ayak parmağındaki güzel mücevherli kare tokenin kenarına dokunuyor. "Kutsal cannoli," diye nefes alıyorum.

"Giy şunları." Emil önümde diz çöküyor, tüylü çoraplarımı çekiştirerek çıkarıyor ve siyah yoga pantolonumu yukarı iterek ayağımı bin dolarlık

Ayakkabılar. Ben bir adım atarken yerdeki yerinden bana bakıyor, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir hafiflik var. "İyi görünüyorlar," diyor usulca.

"Şaka yapmıyorum." Yatak odamdaki boy aynasına doğru yürüyorum ve gülerek dönüyorum. "Bu çok saçma. Bu çılgınlık. Bana böyle ayakkabı alamazsın!"

"Yapabilirim ve yapacağım." Emil arkamda duruyor, ellerini kalçalarımın üzerinde gezdiriyor ve sırtımı önüne doğru çekiyor. "Ne istersen Dani. Sana söylemiştim."

Kıpkırmızı kesildim. Ona bu ayakkabıları şaka olsun diye istediğimi söyledim. Bir meydan okuma. O kıyafetleri kibirli, kontrolcü bir milyarder olduğu ve benden hoşlandığı için aldığını itiraf etmesini istedim ama bu... Kalbim o kadar sıkışıyor ki zar zor nefes alabiliyorum. Kollarında dönüyorum ve yüzünü kendime çekiyorum.

Sonunda gömleğini çıkarmayı başardım. O da aynısını bana yapıyor. Ben kalbim küt küt atarak yatağa uzanırken kıyafetlerimiz havada kayboluyor ama Emil yeni Hangisi ayakkabılarımı yerden alıp tekrar ayağıma geçiriyor.

"Onları alır almaz seni bu ayakkabılar dışında çıplak görmek istedim," diyor hırılayarak. Bacaklarımı havaya kaldırıyor, tasarım ayakkabılar ayağımda, tenimin her santimi sergileniyor.

Aman Tanrım. Bu adam. Ve ben ona karşı koyabileceğimi mi sandım? Onu uzaklaştırabileceğimi mi sandım? Onsuz dolu dolu bir hayat yaşayabileceğimi mi sandım?

Ha! Belgelenebilir olmalıyım.

Emil dizlerimi büküp aralarını açarken gözleri kararıyor, sonra başını dizlerimin arasına indiriyor. Hayallerimin erkeği beni yutarken nefesim kesiliyor, gözlerimi kapatıyorum. Dili, dudakları ve bacaklarımın arasında sihir yapan elleriyle parçalanmam uzun sürmüyor. Başını kaldırdığında, dudakları uyarılmamdan dolayı parlıyor, yüzündeki bakış kesinlikle kötü.

"Benim için hazır mısın,

Dani?" "Her zaman."

Bacaklarımın arasına diz çöken Emil, baldırlarımı omuzlarına yaslıyor, muhteşem ayakkabıları yüzünü çevreliyor. Geniş ellerini bacaklarımdan aşağı ve karnımın üzerinde gezdiriyor, yumrularına dokunduğunda yüzü yumuşuyor. Gözlerim yüzünden aşağıya, kaslı göğsüne, karnına ve nihayet etkileyici uzunluktaki sikine kayıyor.

Onu özledim. Onu içimde hissetmeyi özledim.

Ben.

Emil parmaklarını tabanın etrafına sarıp gözlerini benimkilere çevirdiğinde bakışlarında bir soru var. "Prezervatif kullanmak ister misin Dani?" Sesi hırıltılı, siki elinde titriyor.

"Pek bir anlamı yok, değil mi?" Sırıtiyorum, küstahça ama kalbim çarpıyor. Şu ana kadar onu ten tene hissetmeyi ne kadar istediğimi hiç fark etmemiştim. Prezervatifleri hiç umursamamıştım ama bu... bu özel hissettiriyor.

"Senden başka kimseyle birlikte olmadım. Ben temizim." Gözleri bir an benimkileri tutuyor, sonra çıplak bedenimde geziniyor. Bir eli sikinin üzerindeyken, diğer eliyle parmak uçlarını kıvrımlarımda gezdiriyor.

Dokunuştan ürpererek gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum. "Ben de." Hamilelik için ilk randevularımda CYBE testi yaptırdım ve şu anda bunun için çok mutluyum.

Ucu kıvrımlarıma değdiğinde nefesim kesiliyor. Emil gri-mavi gözlerini benimkilere dikeyyor, dudaklarında hınzır bir gülümseme beliriyor. Bacaklarımdaki hassas sinir demetini ereksiyonuyla dürtüyor ve içimde zevk ürpertileri dolaşıyor.

"Emil..."

"Beni acele ettirme." Klitorisimi tekrar tekrar okşuyor. "Bunu yapmayı ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin." Gözleri alçalıyor, bacaklarımdaki boşluğu izlerken yüzü niyetli.

İnliyorum, kalçalarına uzanıyorum, onu hissetmeye ihtiyaç duyuyorum. Ona içimde ihtiyaç duyuyorum. Birleşmeye ihtiyacım var.

"Benim için hazır mısın, Dani?" Emil sert bir sesle söylüyor. Yüzüme bakmıyor, gözleri aşağıda olanlara odaklanmış durumda.

"Evet," diye

fısıldadım. "Beni

istiyor musun?"

"Tanrım evet."

"Her şeyim mi?"

"Oyalanmayı bırak, Emil!" Ellerimle kalçalarını kavramak için aşağı uzandım, sert kaslarını zar zor kavrayabildim.

Karanlık bir sırtış, sonra Emil kendini kabzasına kadar eve götürüyor. Kollarını bacaklarımdan üzerinden geçirip içime piston gibi girerken nefesim kesiliyor, sırtım kamburlaşıyor. Sertçe. Dudaklarımdan bir çığlık kaçarken ellerim çarşafı dolanıyor, zevk çoktan içimde zirve yapıyor. Emil beni karanlık, kirli sözlerle teşvik ediyor, her ikisini de bir tarafa itmeden önce bacaklarımı genişçe açıyor. İnliyorum, bir orgazmdan diğerine, diğerinden diğerine geçiyorum.

Elleri beni okşuyor, okşuyor, beni seviyor ve siki bana sahip oluyor. Eli göğsümü avuçlayıp başparmağıyla meme ucumu okşadığında bir inilti daha çıkarıyorum ve tırnaklarımı omuzlarında gezdiriyorum.

"Seni seviyorum," diye nefes alıyorum, vücudumun dikiş yerlerinden ayrıldığını hissediyorum. "Seni çok seviyorum."

"Bunu asla unutma." İçime girdi. "Sen benimsin."

"Senin."

"Şimdi ve sonsuza dek."

Kabul ederek inledim.

"Ve ben sana aidim, Dani. Her şeyimle." Üzerime eğildi, dudaklarımı dudaklarında yakaladı. Yoğunluk, yakınlık beni bunaltıyor. Bedenim onunkini o kadar sıkı kavırıyor ki homurdanıyor, orgazmını uzun, sert darbelerle içime fişkirtiyor.

Bittiğinde, kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanmış bir şekilde yatıyoruz. Bir elimi alnıma koyarak nefes alıyorum, hala üzerimde bin dolarlık tasarım ayakkabılarımdan başka bir şey yok, kendimi tok, doygun ve aşık hissediyorum.

Emil omzumu öpüyor, sonra banyoya gitmek için yataktan yuvarlanıyor. Çıktığında tekrar uzanmak yerine bavuluna yöneliyor ve büyük bir hediye çantası çıkarıyor. Dudaklarında nazik bir gülümsemeyle bana geri dönüyor. "Hangilerini istediğini belirtmedin, ben de şansımı denemek zorunda kaldım."

Elinde bir Cartier mücevher kutusu belirir.

Yatağa tırmanıyorum ve ağzım açılıp kapanarak bakıyorum. "Hayır," diyorum. "Bu çok fazla."

"Hiçbir şey çok fazla değil." Elini uzatıp hediye çantasından bir çanta çıkardı. "En azından bunun için bana özel talimatlar verdin."

Nefes alamıyorum. Ayağında Manolo ayakkabılar var, başka bir şey yok. Yatakta yanımda bir Cartier kutusu var ve Emil Van der Berg, doğmamış çocuğumun babası, hayatımın tek büyük aşkı, kucağıma büyük bir Dior Lady çanta koyuyor, gözlerim yaşlarla dolarken yumuşak güvercin grisi rengi bulanıklaşıyor.

Nereye bakacağımı, neye dokunacağımı bilemiyorum. Ellerimi saygıyla çantanın kumaşında gezdiriyorum, sonra kırmızı Cartier mücevher kutusuna dönüyorum. "İnanılmazsın," diyorum parmaklarımı altın süslemede gezdirerek. "Tüm bu şeyler hakkında şaka yapıyordum."

"İstersen onları geri götürebilirim." Emil mücevher kutusuna uzanıyor, elini tokatlayarak uzaklaştırdığımda gülüyor.

"Acele karar vermeden önce ne seçtiğinizi görelim, olur mu?"

Sırıttırıyor, eğilip dizimi öpüyor. "Aç şunu."

Kırmızı kutuyu çevirip açıyorum ve bir iç çekiyorum. Önünde ve arkasında karmaşık detaylar bulunan sade altın halkalar. Çemberler, küpe şeklinde kıvrılmış altın bir çiviye benziyor; kulak memesinin önündeki yassı baş, sanki kullanıcının kulağına çakılmış ve sonra etrafından kıvrılmış gibi. Zamansız, havalı ve biraz da sinirli. Mükemmel.

"Gündelik küpeler," diye açıklıyor Emil.

"Tabii ki." Gülüyorum. "Yeni doğan bebeğim üzerime kusarken ben de günlük Cartier küpelerimi takacağım."

Emil'in yüzü yumuşuyor, eli yanağımı okşamak için hareket ediyor. "Ve onların içinde çok güzel görüneceksin."

Dokunuşuna doğru eğilerek gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum. "Bu çok fazla, Emil."

"Bu yeterli değil. Seni incittim Dani. Kendi geçmişime kapıldım ve seni derinden yaraladım. Sana alabileceğim hiçbir şey bunu telafi edemez ama umarım beni affedersin."

"Çoktan aldım." Parmaklarımin halka küpelere dokunmasına izin veriyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Emil, konuşmak istediğim bir şey var."

Devam etmem için başını salladı.

"Çalışmak istiyorum. Eskiden Arizona'da çalıştığım müşterilerden biri için yarı zamanlı olarak uzaktan çalışmaya başladım. Çoğunlukla rapor yazmak, veri işlemek gibi şeyler. Ama belli ki tüm bunları satın alabilecek bir zenginsiniz, çalışmayı bırakmak istemiyorum."

"Senden bunu asla istemem," diyor Emil. "Kariyer hedeflerin ne olursa olsun seni destekleyeceğim ve Gleeson'la geçirdiğin zaman konusunda biri peşine düşmeye kalkarsa seni koruyacağım. Ben senin arkadayım Dani, her zaman. Her konuda."

Ve işte oldu. Kalbim sonunda patladı.

Gözyaşlarım yüzüme dökülüyor ve Emil'e uzanıp kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çekiyorum. Ayakkabılar, çanta ve küpeler olmadan bile tüm kalbimi kazandı. Tek duymam gereken arkamı kolladığı ve benim yanımda olduğuydu. Bir daha asla yalnız, korkmuş ve kaçıyor olmayacağım.

Artık bir evim var. Bir ailem. Bir geleceğim var.

Emil, çocukları ve henüz doğmamış bebeğimizle, umabileceğim her şeye sahibim.

EPILOG

Vermont'ta Dani ile üç gün geçirdim ve ona ne kadar değer verdiğimi hatırlattım. Çocuklar annemde kalıyor ve onları her gün arıyoruz. Talia, Dani ile konuştuğunda çok mutlu oluyor ve Dani'nin benimle geri döneceğini duyduğunda daha da heyecanlanıyor.

Dani'ye Callie'nin günlüğünü okumasını teklif ettiğimde başını sallıyor ve bana bunun çok fazla izinsiz giriş gibi geldiğini söylüyor. Ona prezervatiflerim hakkında ne öğrendiğimi ve ilk kez birlikte olduğumuzda, kurcalanmış eski bir prezervatif kullandığımızdan nasıl şüphelendiğimi anlatıyorum.

Dani sadece nefesini üflüyor ve başını sallıyor. "Haklıydılar," diyor oflaya pufлая gülerek. "Bu inanılmaz."

"Kim?"

"Diğer dadılar. Prezervatifler hakkında söylentiler vardı."

Kaşlarımı çatarak bana her şeyi açıklamasını istedim. Şoke olmak hissettiklerimi anlatmaya yetmiyor. Callie sadece sevilen ve Manhattan'ın Rahibe Theresa'sı olarak bilinen biri değildi, aynı zamanda pek çok insan ilişkimizin parlak cilasını görmüştü. Arkadaşlarım, ailem, çalışanlarım, hepsi evliliğimin iyi gitmediğini biliyordu.

Yardım istemeliydim.

Dani'nin elinden tutup onu bizi eve götürecek özel uçağa götürürken, bu hatayı bir daha asla yapmayacağıma yemin ediyorum. Dani'yi dışlamayacağım. Onun da istediğinden emin olmadan benim hayatıma uymasını talep etmeyeceğim.

Paradoksal bir şekilde, Callie ile evliliğimin bozulmasının suçunun bir kısmını üstlenmek, taşıdığım yükü hafifletiyor. Artık kendimi haksızlığa uğramış hissetmiyorum.

ve kızgın ve kalbi kırık. Artık aynı hataları nasıl yapmayacağımı biliyorum. Dani ile ilişkimin bozulmasına izin vermeyeceğim. Asla.

O benim kraliçem ve bunu unutmasına asla izin vermeyeceğim.

Çatı katına tekrar yerleştiğimizde ve Talia ile Francis Dani'ye yeterince ilgi ve şefkat gösterdiklerinde, hayatım sakinleşiyor. Mutlu hissediyorum.

Viviane Howard ve ekibini bir akşam yemeği için daha çağırdığımda sinirlerim tepeme çıkmaya başlıyor. Büyüyen karnını mükemmel bir şekilde saran bol dökümlü lacivert elbisesini gösterdiğimde Dani bana parlak bir gülümseme veriyor. En sevdiği Cartier küpeleri kulaklarında sallanıyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme oynuyor. Şimdiye kadar gördüğüm en seksi hamile kadın. Mücevherlerini ve makyajını mükemmel bir şekilde göstermek için saçlarını kulaklarının arkasına tutturarak kadınımı asansörden aşağıya ve Bentley'e götürüyorum, gökyüzündeki yıldızları asmışım gibi bana gülümsemesine bayılıyorum.

New York'ta hava soğudu ama bir arkadaşımın restoranının çatısını açması konusunda konuşmayı başardım. Merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ve Dani'nin nefesini duyduğumda kalbim sıkışıyor. Isı lambaları çatı katını sıcak tutuyor, peri ışıkları mevcut her yüzeye asılmış. Bembeyaz masa örtüsüyle kaplı tek bir masa ve her türlü ihtiyacımızı karşılamak için orada bulunan üç garson var.

"Üşüyor musun?" Kadife kutunun hâlâ göğüs cebimde olduğundan emin olmak için takım elbisemin ceketini okşayarak soruyorum.

Başını sallıyor. "Hayır, sadece tüylerim diken diken oldu çünkü burası bir harikalar diyarı gibi geliyor."

Binlerce ışığın Dani'nin yüzünde, saçlarında, elbisesinin kıvrımlı yakasında nasıl oynadığını izleyerek gülümserken kalbim küt küt atıyor.

"Çok güzelsin."

Bir gülümsemeyle ödüllendirildim. "Her geçen saat daha da büyüyor olmama rağmen mi?" Bir elini şişliğinin üzerinde gezdiriyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

"Kel, tek gözlü olsan ve yüz kilo alsan bile, yine de benim kadını olurdun ve güzel olurdun."

Dani güler, başını sallar.

Garson ilk yemeği getiriyor ve yemeye, konuşmaya ve gülmeye başlıyoruz. Bu sırada kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki acaba Dani duyabiliyor mu diye merak ediyorum.

Sonra çatı kapısının yanındaki garsona başımla selam veriyorum, o da uzaklaşıyor ve bir dakika sonra bir yaylı çalgılar dördlüsüyle yeniden ortaya çıkıyor. Yumuşak bir müzik çalmaya başladılar.

ve elimi Dani'ye uzatıyorum. Gözleri parlıyor, bakışlarında sevgiden başka bir şey yok. Bana öyle bakması için her şeyi yaparım. Her şeyi. Çatılarda yer ayırtmak, garson ve müzisyenlerden oluşan bir ordu tutmak anlamına gelse bile yaparım.

Kollarını omuzlarıma doladığında ve yanağını göğsüme yasladığında, parmaklarımı Dani'nin saçlarına doluyor ve sıcaklığın her yerime yerleşmesine izin veriyorum. Şehrin etrafımıza yayıldığı çatı katında dans ediyor, küçük bir ışık, sıcaklık ve sevgi balonunun içinde yaşıyoruz.

Sonra vals bitiyor ve ben çekiliyorum. Dani'nin ellerini tutarak bir dizimin üzerine çöküyorum.

Ve gözyaşlarına boğuldu.

"Konuş," diyor, elini küçük bir daire şeklinde sallayarak, "*Devam et,*" diyor. "Bana aldırmayın. Hıçkırımıyormuşum gibi davran." Bir garson Dani'ye bir peçete uzatıyor, o da başını sallayarak kabul ediyor ve ağlarken gözlerini siliyor.

"Dani, seni seviyorum,"
diye başladım. Feryat
ediyor.

Durup ellerini sıkıyorum.

"Hormonlar yüzünden Emil, elimde değil." Burnunu sümkürüyor, bağırırken omuzları titriyor. "Konuşmanı mahvetmeme izin verme. Lütfen, anlat bana." Bir hıçkırık. "Bana ne söyleyeceğini söyle. "Ben de seni seviyorum."

"Oh, siktir et." Ayağa kalktım, onu göğsüme çektim. "Evlen benimle, Dani. Beni dünyanın en mutlu erkeği yap ve karım ol."

Başını sallıyor. "Tamam." Sonra peçetesine hıçkırdı.

Gülerek bir kolumu ona doluyor, diğeriyle de cebime uzanıyorum. Kadife kutuyu çevirerek açıyorum ve Dani'yi bakması için dürtüyorum, feryatları yoğunlaştığında gülümsüyorum. Titreyen elini uzatarak yüzüğü takmam için başıyla işaret ediyor.

Yumuşak bir şekilde kayıyor, binlerce faseti olan ışıltılı bir elmas, Dani'nin benim olduğunu tüm dünyaya haykırıyor.

Dani bana karşı titriyor, yüzüğe bakıyor ve başını sallıyor. "Evlenmek için bebek doğana kadar beklemek istiyorum," diyor uzun uzun burnunu çektikten sonra. "Düğün fotoğraflarımda bir balina gibi görünmek istemiyorum."

"Sen nasıl istersen Dani. İzin versen bu gece seninle evlenirdim ama bekleyeceğim."

Başını sallıyor, alt dudağı titriyor, sonra başını bana doğru çeviriyor.

Dünyadaki en sevdiğim ağza bir öpücük bırakıyorum, kollarımı müstakbel eşime ve doğmamış çocuğuma doluyorum.

İkinci bir şansım olacağını hiç düşünmemiştim. Callie öldükten sonra, dünyamı aydınlatacak çocuklarımdan başka hiçbir şeyin olmadığı kasvetli bir varoluşa, görev hayatına teslim olmuşum.

Dani bu yanılsamayı paramparça etti. Bir güneş ışığı huzmesi gibi kalkanlarımı delip geçti, bir ışık, kahkaha ve sevgi kaleydoskopu.

Onu hak etmiyorum ama zamanın sonuna kadar ona tutunacağım.

Dani'ye evlenme teklif ettikten bir ay sonra, bir muhbirin Richard Gleeson'ın hileli iş uygulamalarını ifşa ettiği haberi patlak veriyor. Dani haberi duyuyor ve bana kocaman gözlerle bakıyor ama ben başımı sallıyorum. "Ben değildim."

Televizyonun sesini yükseltiyoruz ve Dani gittikten sonra da aynı yalanlara ve dolandırıcılığa devam ettiğini, ancak bunları bir sonraki kurbanının üzerine yıkamadığını öğreniyoruz. Belgelerin ve paranın izi doğrudan ona çıkıyor. Görünüşe göre teknolojisi mevcut araba motorlarından daha iyi değil ve Gleeson tamamen rezil olmuş durumda.

Tanrıya şükür Dani beni ondan kurtardı. Kurtarmasaydı bu karmaşanın içinde olacaktım. Parmaklarını tutup avucunu öpüyorum, umarım ona ne kadar minnettar olduğumu biliyordur.

"İyi ki mali suçları bu kadar ağır kovuşturuyorlar," diyor Dani, omuzları gevşiyor.

"Uzun bir süre uzaklara gidecek." Yanımdaki koltukta otururken dizini sıkıyorum, sonra boğazımı temizliyorum. "Peki ya sen?"

Dani başını eğiyor. "Ben mi?"

"Yarı zamanlı işine devam edecek misin?" Omuz

silkiyor. "Şimdilik evet."

"Berg Motors'daki staj programını yönetmeye ne dersiniz?"

Tüm vücudu kaskatı kesiliyor, başı yavaşça bana doğru dönüyor. "Um. Ne?"

"Zekice bir teknoloji gözün var Dani. Şirketim sana sahip olduğu için çok şanslı. Ar-Ge ekibimin yeni fikirleri olan birine ihtiyacı var, bu nedenle birlikte çalıştığımız akademik kurumlar ile araştırma departmanımız arasında irtibat kuracak bir pozisyon oluşturuyorum. Senin de bu pozisyonda olmanı istiyorum."

"Sen..." Dani yutkunur. "Berg Motors'da çalışmamı istiyorsun. Buna izin var mı?"

Gülerek bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Bebeğim, kuralları ben koyarım."

"Bunu sırf köşedeki ofisinde sapıkça seks yapabilelim diye mi yapıyorsun?"

"Aklımdan bile geçmedi," diye masumca cevap veriyorum.

Dani göğsüme vuruyor, sonra iki elini yanaklarına götürüyor. Gözleri kocaman, parlıyor. "Üniversiteler ve Ar-Ge ekibinizle birlikte çalışacağım. Yeni teknolojilerin geliştirilmesine yardımcı olacağım. Hatta belki yeni bir elektrikli araba."

"Evet."

Bana doğru dönüp başını sallıyor. "Bunu sadece beni sevdiğin için yapmıyorsun değil mi? Yeterince iyi olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bence sen çok iyisin Dani. Eğer pozisyonu kabul etmezsen, dizlerimin üzerine çöküp yalvaracağım."

Gözlerinde bir parıltı beliriyor, dudakları köşelerden çekiştiriyor. Bir hırıltı göğsümü sarsarken sıcaklık mideme yayılıyor ve Dani kollarını bana doluyor. Onu kucağıma çekip dudaklarını yalayıp yutuyorum, sonra yatak odasına götürüp başka yerlerini yalayıp yutuyorum.

İşi kabul etti ve yeni bir dadı bulur bulmaz işe başladı - bu arada, kimi işe alacağımız konusunda kontrolcü ve takıntılı olmadıgımda bunu yapmak çok daha kolay oluyor. Dani beni sakinleştirdi ve dengemi sağladı ve Tabitha adında Delmar'lı bir dadı tuttuk, yirmili yaşlarında genç bir kadın ve çocuklarla harika anlaşıyor.

Dani'yi Ar-Ge ekibiyle tanıştıırken, hamile nişanlının yüzü gülüyor. Yüzündeki o gülümsemeyi benim yarattığımı düşündükçe kalbim sıkışıyor ve onu mutlu etmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğime yemin ediyorum.

OĞLUM, otuz yedi saatlik uzun bir doğumun ardından 1 Şubat sabahı 5:23'te DOĞDU. Dani o çileli süreci yaşarken doğumhanede olmak tekrarlamak istemediğim bir şey. Onun çığlıklarını, iniltilerini, sızlanmalarını duymak beni neredeyse öldürüyor.

Bebeğimiz doğduktan ve Dani'nin göğsüne yatırılıp ten tene temas sağlandıktan sonra dizlerimin üzerine çöküp ağlamaya başlıyorum.

Gözyaşları içinde gülüyor, bir eli bebeğimizin üzerinde, diğeri saçlarıma dolanmış. "Bunu bir daha yapmayacağım, Emil. Seni keseceğim." Titreyen bir nefes verdi. "Bir daha asla."

Başımı kaldırıp oğlumun yeni doğmuş ince saçlarına dokunuyorum ve gözlerimi Dani'ye çeviriyorum. "Emin misin? Bir kız çocuğu denemek istemiyor musun?"

"Benim zaten bir kızım var," diyor, gözleri nazik ve sevgi dolu. "Adı Talia."

Bu kadını zaten sevdiğimden daha fazla sevmenin mümkün olduğunu bilmiyordum, ama o gitti ve bunu tekrar yaptı. Terli alnını öptükten sonra oraya yapışmış saçlarını itiyorum ve bebeğimizin paketlenip testler için bir kenara götürülüşünü izliyorum.

Bir süre sonra annem Talia ve Francis'i hastaneye getiriyor. Dani oğlumuzu emzirmeyi bitirdiğinde kapıyı çalıyorlar, onu izlerken dudaklarına bir gülümseme yayılıyor. Sonra gözlerini kaldırıyor ve diğer iki çocuğumuzu görüyor ve sırtmaya başlıyor.

"Gelin ve küçük kardeşinizle tanışın," diyerek çocuklara doğru bir el uzatıyor.

Ben Frankie'yi kollarımın arasına alırken Talia ellerini arkasında kavuşturuyor, hepimiz yatağın etrafında toplanıyoruz.

"Ona dokunabilir miyim?" Talia kısık bir sesle soruyor, gözlerinde yaşlar parıldıyor.

Dani başını sallıyor ve kucağındaki bebeği kızıma doğru çeviriyor. Bu manzara neredeyse kalbimin sevgiyle dolmasına neden oluyor. Talia, ona hiç benzemeyen bir saygı ve nezaketle parmağını uzatıyor ve küçük kardeşinin minik eliyle parmağını kavramasına izin veriyor. Kızımın yüzünde bir gülümseme belirliyor ve Dani'ye göreceğimi hiç düşünmediğim bir şefkatle bakıyor.

Annem başını eğerek yatağın üzerinden göz göze geliyoruz. "Ona ne isim vereceksin?"

"İkinci Ambrose Van der Berg," diyor Dani, dudaklarında umutlu bir gülümsemeyle.

Annemin eli kalbine bastırıyor, gözyaşları bakışlarında parıldıyor. "Babandan sonra," diye fısıldıyor bana.

Başımı salladım. "Dani'nin fikriydi."

Annem hayatımın aşkına bakıyor, yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. Vay be. Annemi en son babamın cenazesinde ağlarken görmüştüm. Gözlerini sildi. "Teşekkür ederim."

Dani cevap veremeden annemin arkasından kapı açıldı. Leif ve Marcus ellerinde balonlar ve çiçeklerle geldiler, onları Bonnie, Layla, Harriet, Kathryn ve kocası, Tammy ve birkaç iş arkadaşı daha izledi. El sıkışılıyor, öpüşülüyor, bebek hakkında konuşuluyor ve ben kendimi yatakta Dani'nin yanında, bir kolum onun omuzlarında, sevdiğim herkes etrafımızı sarmış halde buluyorum.

"Şu ikisine bak," diyor Dani nefesinin altından. Bakışlarını odanın köşesindeki Leif ve Layla'ya doğru takip ediyorum. Layla duvara yaslanmış, Leif de kolunu Layla'nın başına dayamış. Leif ona en iyi sırıtışını yapıyor ve Layla her ne kadar çok havalı görünse de yanaklarında hafif bir kızarıklık var.

"Tamam, herkes dışarı! Annenin biraz dinlenmeye ihtiyacı var." Kısa boylu, tombul bir hemşire odaya giriyor ve insanları kapıya doğru yönlendirmeye başlıyor. "Taburcu olduğunda onlarla çok zamanınız olacak. Odayı bize verin lütfen, millet." Bana baktı. "Babam kalabilir. Diğer herkes dışarı!"

Öpücükler, sarılmalar ve tebrikler paylaşılıyor ve kalabalık arkalarında balonlar, çiçekler ve iyi dileklerini bırakarak odadan çıkıyor. Bir sandalyeye kayıyorum ve hemşirenin Dani'yle çalışmasını izliyorum, göğsüme sıcaklık yayılıyor. Ambrose'un başını öpüyor ve kucağındaki bebeğin üzerinden bana bakarak kalbimden geçen kelimeleri söylüyor:

Seni seviyorum.

Emil ve Dani'nin düğün gününde (ve gecesinde...) neler olduğunu öğrenmek ister misiniz?

Özel bonus bölümünüzü almak için posta listeme kaydolun: [Almak için buraya dokunun!](http://www.lilianmonroe.com/subscribe)

(<http://www.lilianmonroe.com/subscribe>)

Zaten kaydolduysanız, bonus epilogu almak için hoş geldiniz e-postanızdaki bağlantıyı takip edebilirsiniz.

En popüler kazara hamilelik serimin önizlemesi için okumaya devam edin veya

[KÖTÜ PRENSokumak için buraya dokunun](http://mybook.to/BadPrinceBook) 'i

(mybook.to/BadPrinceBook)

YA SINDIRELLA BALOYA GİTTİYSE... VE HAMİLE KALDIYSA?

KÖTÜ PRENS

ÖN İZLEME

ELLE

Ev arkadaşımın yatak yaylarının ritmik gıcirtısı, ilk iniltisinin sesi duvardan süzülürken daha da yükseliyor. Kulak tıkaçlarımı daha derine sokuyorum, gürültüyü engellemeye yardımcı olmalarını umuyorum - zaten engellemeyeceklerini bilsem de. Dahlia'nın yatak başlığı ortak duvarımıza vuruyor. Hafifçe başlıyor, yatak odalarımız arasındaki ince ayrımı zar zor sıyrıyor.

Ve sonra daha yüksek sesle, daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle.

... ta ki duvar gerçekten *sallanana* kadar.

Bir inilti daha duyuluyor ve bir adam zar zor duyulabilen bir şeyler söylüyor. Pis bir şey olduğunu varsayıyorum. Dahlia, en iyi ve en tuhaf arkadaşım, pis şeyleri sever.

Bunu neden biliyorum?

Çünkü bu yıkık dökük, fare istilasına uğramış evimizde her şeyi duyuyorum.

Her şeyi.

İnleyerek yan dönüyorum ve yastığımı başımın üzerine koyarak sesi bastırmaya çalışıyorum. Telefonumdan saati kontrol ediyorum. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve mürettebat antrenmanı için dört saat içinde kalkmam gerekiyordu. Dört saatten az bir uykuyla hayatımın en büyük yarışına hazırlanırken suya çıkacak, küçük kalbimle kürek çekeceğim.

Pazar günü her zamanki gibi izin günümdü -daha doğrusu öyleydi- ve Pazartesi antrenmanları dinlenme gününden sonra herkesin bildiği gibi zordur. Koç Bernard geç kalmaya, uykusuzluğa ya da mazeretlere *ev arkadaşımın seks manyağı* olması gibi tolerans göstermiyor.

Duvara vurmalar devam ediyor ve tansiyonum yükseliyor. Duvara her vuruş sinirlerimi daha da geriıyor.

Bang. Bang. Bang.

Bang. Bang. İnle.

Bang. Bang. Bang.

Bang. Bang. İnle.

Dahlia da Farcliff Üniversitesi'ne gidiyor ama atletik olmaktan çok uzak - yani kelimenin geleneksel anlamıyla değil. Kendi yatağının rahatlığında kendi atletizm departmanını yönetiyor.

Hayır, Dahlia'nın sabah saat dörtte uyanmasına ya da haftada altı gün, günde iki kez antrenman yapmasına gerek yok. Bursunu korumak için protein alımını gramına kadar yönetmesi ya da performansının her gün mükemmel olduğundan emin olması gerekmiyor.

Benim aksime, Dahlia haftanın her gecesi güneş doğana kadar çılgınca seks yapabilir.

... ve öyle de yapıyor.

Sesi birkaç oktav yükselip bir çığlık nihayet bölmeyi deldiğinde, artık canıma tak etti. Hayal kırıklığım taşıyor ve yatağın üzerinde dizlerimin üzerine çöküp yumruğumu kağıt inceliğindeki duvara öyle bir vuruyorum ki parmak eklemlerim morarıyor.

"Hadi, seni aptal! Gelmesini sağla artık!"

Gıcırtilar kesiliyor. İnlemeler durur.

Sessizlik.

Sonra, ağırlıkları yer değiştirirken boncuk bir kez daha gıcırıyor ve duvarın içinden kahkaha sesleri geliyor. Kendi yatağıma yığılıyorum, ellerimi yüzüme sürerken nefes veriyorum.

Dahlia tanıdığım en dost canlısı insan olmasaydı -ve bu kemirgenlerle dolu seks yuvasından başka bir yerde yaşamayı karşılayabilseydim- kesinlikle taşınırdım.

Ne yazık ki, burada sıkışıp kaldım.

Neyse ki yere taşınıyorlar. Döşeme tahtaları yatak kadar gürültülü değil.

BÜLBÜL GÖZLÜ VE HUYSUZ, bir şekilde antrenmana zamanında yetişiyorum. Soyunma odasında termal, teni saran egzersiz taytını giyiyorum. Spor sütyenimin o kadar çok askısı ve destek mekanizması var ki sanki NASA tarafından uzaya yapılacak bir yolculuk için tasarlanmış gibi görünüyor.

Sutyenimi takıyorum ve ayarlıyorum, kızları güzelce ve güvenli bir şekilde kilitliyorum. Antrenman üstümü giyip çantamı dolabıma yerleştirmek için eğildiğimde havanın serinliğini belimde hissediyorum. Giysiler uzun ve atletik vücuduma asla tam oturmuyor ama artık buna alıştım.

Çocukken boyumdan nefret ederdim. Ergenlik çağındayken, tüm erkeklerin minyon, narin küçük zayıflara bayıldığını görürdüm ve kıyaslandığımda kendimi bir dev gibi hissederdim. Sonra kocaman memelerim oldu ve onlardan da nefret ettim, çünkü tüm erkekler memelerime bayılıyordu ve onlara bağlı bir insan olduğunu unutuyorlardı.

Her zaman çoğu erkekten daha uzun, daha geniş ve daha güçlü oldum. Dürüst olmam gerekirse, boyum aşk hayatım için pek de iyi değil - itiraf etmek istediğimden daha sık arkadaş zonlaması yaşıyorum.

Ama boyum kürek çekebileceğim anlamına geliyor. Kürek çekerken göğüslerim bağlanabilir ve yolumdan çekilebilir. Kürek bursum sayesinde Farcliff Üniversitesi'ne gidebileceğim.

-Ve bu fırsatı hiçbir şeye değişmezdim. Mezun olmama bir yıldan biraz fazla zaman kala, dürüstçe söyleyebilirim ki kürek çekmek benim boktan, çıkmaz Grimdale hayatından çıkış biletim oldu.

Bir sürü erkek arkadaşın küçük ördek yavrularının geçit töreni gibi beni takip etmesini ister miydim? Elbette, neden olmasın? Ama onları elde etmek için kürek çekmeyi bırakacak mıyım?

Tabii ki hayır.

Birisi soyunma odasının kapısını açıyor ve soğuk hava odayı kırbaçlıyor. Titriyorum ama suya çıkıp kürek çekmeye başlar başlamaz ısınacağımı biliyorum.

Sonra genizden gelen, gösterişli bir ses kulaklarımı deliyor. Dudaklarım aşağıya doğru dönüyor.

"Davetiyeni aldın mı?" Olivia Brundle'ın falsetto sesi midemi bulandırıyor. Sabahın bu erken saatinde onunla uğraşmak zorunda kalmayacağımı umuyordum - en azından suya girene kadar.

Olivia'nın klonu Marielle Davenport, "Dün gece aldım," diye yanıtlıyor. "Ne giyeceksin?"

"Charlie bacaklarımı gösteren bir şey giymemden hoşlanıyor," diyor Olivia. Uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden savurarak köşeden görünür hale geliyor. "O yüzden muhtemelen kısa bir şey giyeceğim ya da en azından kalça hizasında yırtmaçlı bir şey." Tırnaklarını kontrol ederek titriyor.

Charlie.

Sabahın dördünde bile Olivia, Farcliff Veliyaht Prensi'nin adını sayıklıyor. Dahlia bana Olivia'nın onunla sadece bir kez, dört yıl önce bir devlet etkinliğinde tanıştığını söylemiş olmasına rağmen, sanki çoktan nişanlanmışlar gibi ondan bahsediyor. Olivia'nın babası güney komşumuz Brundle'ın başbakanı, bu yüzden sadece son derece sinir bozucu olmakla kalmıyor, aynı zamanda doğduğu günden beri ona önemli olduğu söyleniyor.

Harika.

Ayakkabı bağcıklarını gevşekçe bağlıyorum, tekne suya iner inmez onları çıkaracağımı biliyorum. Ayağa kalkıyorum ve Olivia yoluma çıkıyor.

"Prens'in Balosu için davetiyeni aldın mı, Elle?" Mükemmel bakımlı kaşını kaldırıyor ve manikürlü parmağıyla yüzünün yan tarafına dokunuyor.

Cevap vermeyeceğim.

"Bu bir hayır mı?" Olivia bana dönmeden önce sırtarak Marielle'e baktı. "Doğru ya, sen sadece hayır işi için buradasın." Gülüyor ve Marielle de onu takip ediyor.

Olivia'nın etrafından dolaşmaya çalışıyorum ama o da benimle birlikte hareket ediyor. Yolumu kapatırken pahalı parfümü bana doğru yayılıyor. Beline kadar inen mükemmel, kumsal dalgaları şeklinde kıvrılmış uzun saçlarına kadar sinir bozucu.

Cidden, sabahın bu erken saatinde kimin saçını kıvırmaya vakti var ki? Saçlarımda tarak gezdirmeyi ancak başarabiliyorum ve saçlarım o kadar kısa ki neredeyse hiç karışmıyor.

Ben yana doğru bir adım daha atarken, Olivia beni durdurmak için hareketlerimi tekrar yansıtıyor.

"Ne, dilini kedi mi yuttu?"

"Sadece pratik yapmak istiyorum Olivia. O aptal partiye davet edilmediğimi zaten biliyorsun."

Marielle homurdanıyor. Kumsal sarısı dalgaları çoktan yüksek bir at kuyruğuyla arkaya bağlanmıştı. Bana attığı bakış Olivia'nınki kadar alaycı. "Aptal parti mi? Elle, bu 'aptal bir parti' değil. Burası Prens Charlie'nin eşini seçtiği yer."

Kahkahalarımı bastırıp ikisinin arasına bakıyorum. Herkes Prens'in yirmi beşinci doğum günü balosundan büyü, mistik, evliliğe teşvik eden bir olaymış gibi bahsediyor.

Bu lanet olası bir parti, hem de gösterişli bir parti.

Marielle ve Olivia gözlerini kırıştırıp bana bakıyorlar.

"Bekle, ne? Ciddi misin sen?" Alay ediyorum. "Bu baloda bir eş mi seçiyor? Orta Çağ'da mı yaşıyoruz? Bu onun doğum günü partisi."

İki ürkütücü plastik bebek gibi hep birlikte gözlerini deviriyorlar.

"Siktiğimin köylüleri," diyor Olivia, sonunda yanımdan geçip giderken. Sanki hastalıklı bir cüzzamlıymışım gibi vücudunun herhangi bir parçasının benimkine dokunmamasına özen gösteriyor.

"Acınası. Tabii ki anlamaz Ollie, o Grimdale'den." Marielle iri mavi gözlerini bana çevirdi. "Farcliff'te işler farklı yürür, Elle. Bizde *sınıf* diye bir şey var. Araştırmalısın."

Başka bir bakış atmadan yanımdan geçip gidiyor.

Öfke.

Kanım kaynıyor. Yüzüm pancar gibi kızarıyor. Her aptal haftanın her aptal gününde, kendimi *daha az* hissediyorum. Daha az kadınsı. Daha az zeki. Daha az değerli. Sadece... *daha az.*

Grimdale arabayla sadece yarım saat uzaklıkta ama burada gördüğüm muameleye bakılırsa başka bir gezegenden gelmiş olabilirim. Sadece Olivia ve Marielle de değil. Tüm takım arkadaşlarım bana buraya ait olmadığımı hissettirmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyor - bu aptal burs için kıcımlı yırtarak çalışmam zaman kaybıymış gibi, çünkü ne kadar uğraşırsam uğraşayım bu dünyaya asla kabul edilmeyeceğim.

Vücudum zaten sıcaktan kavruluyor olsa da soyunma odasından çıkıp ısınma alanına doğru ilerliyorum. Olivia ve Marielle kıyafetlerini değiştirmek ve makyajlarını tazelemek için zaman ayıracaklar.

Evet, şafaktan önce makyajlarını *tazelemeleri* gerekiyor. Bunu asla anlayamayacağım.

Yine de şikayet etmiyorum. Bu bana ısınmam ve kabuklara kendi başıma gitmem için zaman kazandıracak.

Omzuma tek bir kürek atıyorum ve küreklerimi tutuyorum. Teknenin ağırlığı beni sakinleştirmeye başladı bile. İyi ki tek kürek çekiyorum, çünkü o iki egoist, kibirli küçük pislikten biriyle aynı tekneyi paylaşmak zorunda kalsaydım alabora olmamıza karşı koyamayabilirdim.

Koç Bernard zaten iskelede bekliyor. Deniz kabuğunu suya koyuşumu ve kürekleri yerine yerleştirişimi izliyor. Gölün karşısındaki devasa taş binaya bakmak istemediğim için başımı eğiyorum. Farcliff Kalesi tepemde yükseliyor, üniversite arazisinin neredeyse her yerinden görülebiliyor. Buraya ne kadar ait olmadığımı bir kez daha hatırlatıyor.

Bu pahalı, abartılmış üniversite diplomasını alsam bile ben her zaman Grimdale'in yetim kızı olacağım.

Koç boğazını temizliyor. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda Koç." Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkarıyorum ve kabuğuma doğru yürümeden önce kıyıya bırakıyorum. Tekne ayakkabılarım ahşap iskelenin sonunda beni bekliyor.

Koç kara, telli kaşlarının altından bana bakıyor. Beni değerlendiriyor - zihinsel, fiziksel, duygusal olarak - tıpkı tüm sporcularına yaptığı gibi. Derin bir nefes alıyorum ve omuzlarımı dikleştirerek onun sert bakışlarına karşılık veriyorum. Gözlerini bir süre benimkilere dikeyor, sonra başını sallıyor ve tatmin olmuş bir şekilde panosuna bakıyor.

"Bugün istikrarlı, uzun aralıklı bir antrenman yapacağız Elle." Koç notlarını kontrol ediyor.

Elimi kısa kahverengi saçlarımın arasından geçirip alınma doğru itiyorum. Dün gece Dahlia'nın odasındaki seks partisi ve bu sabah şeytani sarışın ikizlerle karşılaşmam yüzünden odaklanmakta güçlük çekiyorum.

"Güzel ve kolay," diye devam ediyor. "Dokuz dakikalık 2k aralıklarla koşmanı istiyorum. On tane yapacağız, o yüzden umarım iyi dinlenmişsinizdir. Bugün uzun bir antrenman olacak. Al bakalım." Komutlarını duymak için taktığım küçük kulaklığı bana uzatıyor.

Tekne ayakkabılarımı giyiyorum ve kabuğa giriyorum. Tekne bir o yana bir bu yana sallanıyor ve kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. İhtiyacım olan son şey bu saatte göle dalmak.

İşaret şamandıralarının yanına kurulduğumda Koç Bernard'a bakıyorum. Sesi kulaklıktan geliyor. "Her şey hazır..."

Kürekleri kavıyorum ve kısa bir an için gözlerimi kapatıyorum. Derin derin nefes alarak suyun ve kıyıyı çevreleyen ağaçların kokusunu içime çekiyorum. Ciğerlerime dolan havanın taze, gevrek tadının tadını çıkarıyorum. Kabuğum altımda sabit duruyor. Koçumun komutunu beklerken kaslarım beklentiyle kıvrılıyor.

"Row."

Küreklerim suyu ısıyor.

Olmam gereken yer burası. Grimdale'li olabilirim ve hiçbir zaman süslü küçük partilere davet edilmeyebilirim. Asla 'Charlie'nin' karısı olamayacağımı, hatta Prens'i yüz yüze göremeyeceğimi biliyorum ama kürek çekebilirim.

Kabuğum suyun içinde ilerlerken, nefesimden her kasıma ve beni destekleyen tekneye kadar tüm bedenim senkronize bir şekilde hareket ediyor.

Boyum burada beni rahatsız etmiyor. Suyun üzerinde, bu bir avantaj. Her nefes alışımında kürekleri suya doğru çekiyorum ve tekrar geri süpürüyorum, kanatlar Farcliff Gölü'nün camsı yüzeyini neredeyse sıyrıyor. Bedenim her kulaçta katlanıp uzuyor ve ben özgürüm.

Eğer uçabilseydim, bunun gibi hissedeceğimi hayal ediyorum.

Zahmetsiz, pürüzsüz. Sihirli.

Kanım pompalanmaya başladığında hava vücudumun etrafına hücum ediyor. İki dakika sonra, güzel ve sıcak oluyorum ve ritmimi buluyorum.

Ve uçuyorum.

Bir sürat teknesi geçerken Koç kulağıma "*Sola salla*," diyor ve baş etmem gereken bir dümen bırakıyor. Bu beni rahatsız etmiyor, kendi alanımdayım. Ben bunu yapmak için yaratılmışım.

Ben kürek çekmek için doğmuşum.

Sekizinci dakikaya geldiğimde nefesim kesilmiş, bacaklarım ve kollarım bağımlısı olduğum o tatlı, keskin yanma hissiyle çılgık atıyordu. Şimdiye kadar 2000 metreye yaklaşmış olmalıyım.

"Üç yüz."

Çekiyorum ve uykusuzluğu ve soyunma odasındaki harpileri unutuyorum. Dahlia'yı ve onun sağlıklı seks hayatının benim rahibe benzeri varlığımın tam tersi olduğu gerçeğini unutuyorum. Keşke öyle olmasaydı dediğimi bile unutuyorum.

Ben sadece en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Kürek çekiyorum.

DAHA ÖNCE HIÇ *böyle* BİR BEYAZ ATLI PRENS İLE TANIŞMADINIZ...**KÖTÜ**
PRENSALMAK İÇİN BURAYA DOKUNUN!'I

LILIAN MONROE TARAFINDAN DA

Tüm kitaplar için şu adresi ziyaret
edin: www.lilianmonroe.com

Kırk ve Muhteşem Kirli

[Küçük Orta Yaş Krizi Kirli](#)

[Küçük Orta Karmaşası Küçük](#)

[Hatası Küçük Yaş Yaş Orta](#)

[Yaş Orta Yaş Fiyaskosu Kirli](#)

[Kirli Kirli Kirli Küçük Orta](#)

[Yaş SırrıOrta Felaketi Küçük](#)

Kardeşin En İyi Arkadaşı Romantizm

[İstememelisin Sahip](#)

[Olamazsın İhtiyacın](#)

[Yok Seni](#)

[Özlemeyeceğim](#)

Askeri Romantizm

[Onun](#)

[Andı](#)

[Yemini](#)

[Onun](#)

[Onun](#)

[Sözü](#)

[Eksiksiz Koruyucu Serisi](#)

Düşmanlardan Sevgililere Romantizm

[İlk Görüşte Nefret](#)

[İlk GörüşteNefret İlk](#)

[Görüşte Hor Görme](#)

[Aşk/Nefret Serisinin Tamamı](#)

Gizli Bebek / Tesadüfi Hamilelik Romantizmi:

[CEO Tarafından N a k a v t](#)

[Edildi Bekar Baba Tarafından](#)

[Nakavt Edildi](#)

Çeviri Kitaplar: <https://t.me/cevirigiller>

Knocked Up... Yine!
Milyarderin Oğlu Tarafından Nakavt
Edildi Beklenmedik Serinin Tamamı

Noel için senindir Kötü
Prens
Kalpsiz Prens Zalim
Prens Kırık Prens
Kötü Prens Yanlış
Prens Yalnız Prens
Buz Kraliçesi
Haydut Prens

Sahte Nişan/Sahte Evlilik Romantizmi:

Bay Doğru ile Nişanlı
Bay Yanlış ile Nişanlı
Bay Mükemmel ile
Nişanlı
Bay Doğru: Eksiksiz Sahte Nişan Serisi

Dağ adamı romantizmi:

Bana Yalan
Söyle Bana Et
Bana
KoşYemin
Clarke Kardeşler Serisinin Tamamı

Extra-Steamy Rock Star Romance:

Garrett
Maddox
Carter
Komple Rock Hard Serisi

Seksi

Doktorlar:

Doktor O
Doktor D

Doktor L
Doctor's Orders Serisinin Tamamı

Zaman Yolculuğu Romantizmi:
Neden

Biraz farklı bir şey:
İkinci Şans: Kuzey Kore'de Bir Rockstar Romantizmi

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

